

攻玉

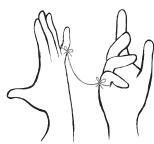
รัก
รัตติกาล
แห่งนางอัน

5

หนึ่งหล่ง 凝陇 เจียน
เจินจูไห่ฉา เปา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมไขข้อสงสัยมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

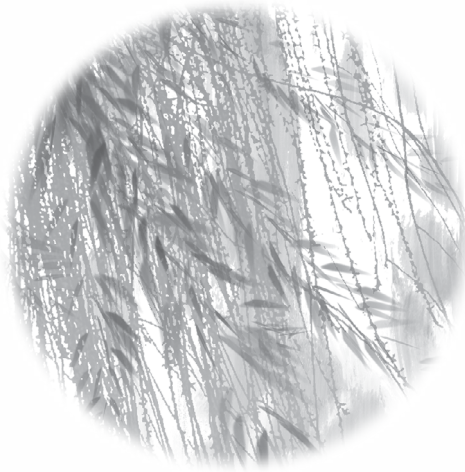
คดีฆาตกรรมอันน่าสยดสยองและมารปีศาจจากอดีตที่แสนน่าหวาดกลัว ดูเหมือนสองสิ่งนี้จะเกี่ยวโยงซึ่งกันและกัน นำพาให้ชีวิตของ 'เงิ๋วอ๊ว' และคนทั่วทั้งเมืองฉางอันประสบชะตากรรมที่น่าหวาดหวั่นอีกครั้ง

ใน 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่ห้านี้ นักเขียน 'หนึ่งหลง' ก็ยังคงพาเราดำดิ่งไปกับปริศนาและความสลับซับซ้อนของโลกแห่งภูตผีปีศาจและวิชาเต๋าสุดร้ายกาจ โดยมี 'เจินจูไห่ฉะ' รับหน้าที่นำเสนอในฉบับภาษาไทยให้นักอ่านทุกคนอีกเช่นเคย ดูเหมือนชะตากรรมของผู้ที่ได้รับชีวิตจากวิชาเยี่ยมดวงชะตาจะทำให้ชีวิตของเงิ๋วอ๊วไม่เคยได้อยู่อย่างสงบมาคราวนี้ก็เจอกับมารร้าย 'ไน่จิ้ง' ที่ว่ากันว่าเป็นถึงราชาแห่งปีศาจร้าย! เงิ๋วอ๊วที่เป็นเด็กสาวธรรมดาผู้หนึ่งมีเพียงปัญญาดีเลิศนิดหน่อยเท่านั้นคงจะต้องหวังพึ่ง 'ลิ้นเชิงโย่ว' อีกครั้ง และดูเหมือนว่าในที่สุดเขาเองก็ดูจะมีความรู้สึก 'อะไรบางอย่าง' ให้เงิ๋วอ๊วของเราไม่น้อย

ความสัมพันธ์ที่ค่อยขยับเขยื้อนของสองหนุ่มสาว เต็มระบำไปบนบทเพลงแห่งความพินาศ ทั้งมีมือลับที่มองไม่เห็นซึ่งคอยแต่จะทำสิ่งที่ไม่ชอบมาพากลบางอย่างที่น่าหวาดกลัวให้ทั้งเมืองฉางอันต้องลุกเป็นไฟ ในตอนนี้เชิญนักอ่านทุกท่านร่วมลุ้นไปกับพวกเขาได้ใน 'หยกรัตติกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่ห้าได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ลื่นจิ้งโวยเห็นชัดเจนเต็มสองตา จึงอดเลิកิ้วไม่ได้ หมายความว่า
เขาคิดถูกแล้ว? วุ่นวายกับการพูดจากลบล้างในหน้าก็แดงกำปານนี้เสีย

จู่ๆ เด็กสาวผู้หนึ่งผ่นเห็นเด็กหนุ่มอีกคน กกหนูของเขาร้อนผ่าวขึ้นมา
อย่างไม่มีเหตุผล

นางผ่นเห็นซ้ำเมื่อใดกัน

แล้วผ่นเห็นอะไรบ้าง

ไม่มีทางผ่นเห็นช่วงที่อยู่ในหอไฉ่เฟิงแน่ แผลบนแขนเขาที่ถูกนาง
แทงเพิงตกสะกิดก่อนหน้านี้ไม่นาน

เช่นนี้คงเป็นช่วงนี้แล้ว คืบนี้ยังเตรียมสุราอาหารไว้ต้อนรับเขา
โดยเฉพาะอีก...

จู่ๆ เกิงอวี้ก็ขังไม่ได้ชอบเขาเข้าแล้วกระมัง นางไม่รู้หรือว่าเขา
มีกูไรรักอยู่ในร่าง ต่อให้นางรู้สึกเช่นนี้จริงเขาก็ไม่มีทางชอบนางได้

•

แนะนำตัวละคร

* เกิงวี่อู้

บุตรสาวแม่ทัพสกุลเกิงแห่งหยางโจว ซาญฉลาด มีไหวพริบ รักครอบครัวและคนในปกครองของตน เป็นอย่างมาก มีกระบี่วิเศษเสี่ยวหย่าเป็นอาวุธ ประจำตัว

* ลินเจิงโย่ว

เจิงอ๋องชื่อจื่อ รูปงาม ฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์ มีความสามารถด้านวิชาอาคมแต่ในการปราบ ปีศาจที่ร้ายกาจ มีสัตว์เลื้อยวิเศษเป็นลูกเสือด้า ชื่อ 'จวินหนู่' และมีภูที่ชื่อว่า 'กุไ้รัก' อยู่ในร่าง

* ฉุนอันจวินอ๋อง

น้องชายต่างมารดาของเจิงอ๋อง รูปงาม มีเมตตา คุณธรรม มีฐานะเป็นอาของลินเจิงโย่ว คนใน ครอบครัวมักจะเรียกเขาว่า 'หมิ่นหลง' สนิทกับ หลานชายเนื่องจากอายุไล่เลี่ยกัน

* ไน่จิ้ง

ราชาแห่งปีศาจร้ายทั้งหมด ถูกอัญเชิญขึ้นมาเพื่อ แผนการบางอย่าง ว่ากันว่ามันชอบปลอมตนเอง เป็นภิกษุดูน่าเลื่อมใส กักขังคนไว้ในเขาวงกต เพื่อทดสอบสติปัญญา ก่อนจับกินเป็นอาหาร

* เจ้าอาวาสหวนเจี๋ย

เจ้าอาวาสวัดต้าอิน ภิกษุมากบารมีที่สุดในฉางอัน ที่ผู้คนให้ความเคารพนับถือรวมไปถึงฮ่องเต้และ เหล่าบรรดาเชื้อพระวงศ์ทั้งหลาย

58

ถึงเช้าหิบบภาพเหมือนนั้นขึ้นมาพลางเดินย่ำวนไปวนมาอย่าง
เชื่องช้าได้แสงโคมไฟ

ถึงอวี่อ้วงพุกันลง พลันเอ่ยถามขึ้นว่า "ท่านพ่อ ท่านใช้ชีวิตาเต่าเป็น
หรือไม่เจ้าคะ"

ถึงเช้ามีสีหน้างุนงง "เหตุใดอยู่ๆ เจ้าถึงถามเช่นนั้น"

"ท่านพ่อเพียงบอกข้ามาว่าเป็นหรือไม่เป็นก็พอเจ้าคะ ข้าอยากสืบ
เรื่องเกี่ยวกับลัทธิเต่าสักหน่อย"

ถึงเช้ากล่าวตอบเสียงนุ่มนวล "พ่อยอมใช้ชีวิตาเต่าไม่เป็นอยู่แล้ว"

ถึงอวี่อ้วงลอบคิดในใจ สีหน้าท่านพ่อไม่คล้ายคนกำลังเสแสร้ง
อย่างนั้นแล้วสุดท้ายผู้ใดใช้วิชามารช่วยข้ากัน

หลังจากรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองจากปากเสียวหยาน นางนึกถึง
ญาติพี่น้องข้างกายครบทุกคนแล้ว รู้สึกว่าไม่น่าจะมีใครใช้วิชาเต่านอกรีด

อย่างนี้เป็น พอลองคิดไปคิดมามีเพียงบิดาของนางที่อาจมีโชคชะตา
ที่คาดไม่ถึงเพราะต้องนำทัพออกรบอยู่ตลอดก็เป็นได้

ทว่าเมื่อลองพิจารณาดูอย่างละเอียดแล้วบิดาก็ไม่น่าจะทำเช่นนั้น

"ข้ามักได้ยินอยู่บ่อยๆ ว่าผู้ใดรอดชีวิตจากเคราะห์กรรมหนักหนา
ล้วนแปดเปื้อนไพลึงมีดมนเบาบาง เพราะเคยไปท่องปรโลกมาแล้ว
ครั้งหนึ่ง อยู่ๆ ข้าก็ฝันประหลาดทำนายอนาคตได้ คงจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้
มีไพลึงมีดมนติดตัว จะดึงดูดภูตผีปีศาจเข้าหาก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกแล้ว"

คำตอบนี้อธิบายแล้วว่าเหตุใดนางถึงพบเจอภูตผีปีศาจเป็นประจำ

"เพราะฉะนั้นข้าคิดว่าพวกเราไม่จำเป็นต้องไปพบเจ้าอาวาส
หยวนเจี๋ยท่านนั้นเลย ฝันประหลาดพวกนี้โผล่มาโดยไม่รู้สาเหตุ หากถูก
เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยมองออกใช้ว่าจะเป็นเรื่องดี ที่มาของคนเสียคลุมดำ
ยังเป็นปริศนา ก่อนจะสืบฐานะของคนผู้นี้จนกระจ่างข้าไม่อยากให้มีข่าวลือ
แพร่พรายออกไปถึงคนนอก ถึงเป็นภิกษุผู้มีบารมีสูงส่งแห่งวัดต้าอิ่นก็
ไม่ได้"

ถึงเข้ามีสีหน้าครุ่นคิดไม่พูดไม่จา ความกังวลของนางใช้ว่าจะ
ไร้เหตุผลไปเสียหมด ทว่าช่วงนี้บุตรสาวพบเจอภูตผีปีศาจมากเกินไปแล้ว
ในฐานะบิดาเขาจะนิ่งดูดายได้อย่างไร

ถึงอ้ออีกกล่าวเสริม "ที่สำคัญเมื่อครู๋ข้าก็บอกไปแล้ว เมื่อคืนเจิ้งอ๋อง
ชื่อจื่อถูกกระดิ่งสั่นเรียกรบกวณ จึงวางค่ายกลทั้งในและนอกจวนให้
โดยเฉพาะ เขาสืบทอดวิชาความรู้มาจากนักพรตชิงชวีเจี๋ย อาคมเต๋า
สูงส่งเลิศล้ำ เมื่อมีค่ายกลนี้คอยปกป้อง ไยพวกเราต้องไปหาเจ้าอาวาส
หยวนเจี๋ยอีกเล่า คนรู้เพิ่มอีกคนว่าข้ามีบางอย่างผิดปกติ ก็หมายความว่า
ว่าจะมีอันตรายยิ่งกว่าเดิม หากมีข่าวลือที่ไม่เป็นผลดีต่อข้าเล็ดลอด

ออกมาในเมืองหลวงเพราะเรื่องนี้ย่อมน..."

ถึงเข้ามามีได้ใส่ใจเรื่องเหล่านี้ เขาสนใจเพียงความปลอดภัยของ บุตรสาว หากผ่านไปหลายวันสถานการณ์ของบุตรสาวดีขึ้นก็แล้วไปเกิด แต่หากยังพบเจออุบัติเหตุปีศาจไม่ขาดสาย ต่อให้เสี่ยงอันตรายเขาก็ต้องพา บุตรสาวไปวัดต๋านอันสักครั้ง

ประเดี๋ยวหนึ่งเขาก็ตัดสินใจได้ "พักเรื่องนี้เอาไว้ก่อน แต่ปีนี้ เมืองหลวงมีเรื่องสำคัญต้องเตรียมการป้องกัน วันใดวันหนึ่งเจ้าอาวาส หยวนเจียวอาจปิดต๋านขึ้นมากะทันหัน ถึงตอนนั้นพวกเราอาจเจอเขาก็อาจไม่มีโอกาสได้เจอแล้ว อย่างมากต้องรอไปอีกสักพัก หากยังไม่มีอะไรดีขึ้นพอจะรีบพาเจ้าไปวัดต๋านอันให้เร็วที่สุด"

ถึงอวี้อื่นอิงไป "เมืองหลวงมีเรื่องสำคัญต้องเตรียมการป้องกัน? ท่านพ่อพูดเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ"

ถึงเข้าไต่ตรองชั่วคราว เรื่องนี้กระทั้งขุนนางในราชสำนักส่วนใหญ่ ยังไม่ทราบแน่ชัด หากมิใช่เพราะเมื่อครั้งยังหนุ่มเขากลับเมืองหลวงมารับ ตำแหน่งแม่ทัพใหญ่หน่วยทหารองครักษ์ฝ่ายซ้าย ก็คงไม่มีทางล่วงรู้ ความลับนี้ของราชวงศ์เข้าโดยบังเอิญ

เขาคิดถึงความผันผวนประหลาดที่บุตรสาวเล่ามา แล้วตระหนักได้ว่า มีเรื่องหนึ่งต้องถามให้กระจ่างประเดี๋ยวนี้

"เจ้าบอกพ่อก่อน ในเมื่อเจ้าฝันเห็นเงาเงินจะก่อกบฏ แล้วรู้หรือไม่ว่าเขาจะลงมือเมื่อใด"

ถึงอวี้อัดคิดคำนวณเวลา "ประมาณปีในช่วงกลางปีก็เริ่มเคลื่อนไหวแล้ว ผ่านบาทมีพระราชโองการลงมาอย่างเป็นทางการให้ยกทัพไปปราบปราม ต้นเดือนสองปีหน้า"

ดวงตาถึงเข้าฉายแววประหลาดใจ

"เหตุใดท่านพอจึงถามเช่นนั้น"

ถึงเข้าพยักหน้ารับซ้ำๆ "ดูท่าเม็ดเงินคำนวนณฤกษ์ยามการก่อกบฏ
มาดีแล้ว หากลงมือเสียในปีนี้ก็ตรงกับช่วงที่ฝ่าบาทต้องเปิดค่ายกลรักษา
พระอาการประชวร ในระหว่างนี้พระองค์ไม่อาจดูแลราชกิจได้ เม็ดเงิน
จะมีโอกาสก่อกบฏได้สำเร็จสูงกว่าช่วงอื่น"

ถึงอ้อรู้สึกตกใจอย่างยิ่ง นางไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าฮ่องเต้มีอาการ
ประชวรเรื้อรังด้วย "ฝ่าบาทประชวรเป็นโรคใดหรือเจ้าคะ"

ถึงเข้ามีสีหน้าแปรเปลี่ยนเกินจะหยั่งถึง เขาเดินกลับมา นั่งที่
โต๊ะหนังสือ "จำได้หรือไม่ว่าครั้งก่อนพอเคยเล่าให้เจ้าฟัง ก่อนฝ่าบาท
จะทรงกราบบรรพชนหวนคืนฐานะเดิม พระองค์เติบโตมาในอารามชิงอวีน"
"จำได้เจ้าคะ"

ถึงเข้าเอ่ย "ฮ่วยเพยพระมารดาผู้ให้กำเนิดฝ่าบาทเป็นชายารองของ
ฮ่องเต้องค์ก่อน เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้องค์ก่อน
ยิ่งนัก ตอนฮ่วยเพยตั้งครรภ์ฝ่าบาทฮ่องเต้องค์ก่อนยังไม่สืบราชบัลลังก์
พอรู้ข่าวว่าฮ่วยเพยตั้งครรภ์ ก็รีบกราบทูลขอพระราชโองการแต่งตั้งให้
ฝ่าบาทเป็นว่าที่เชื้อเจ้าของวังอ่อง เรื่องนี้สร้างความริษยาแค้นเคืองให้กับ
อี่เพยชายารองอีกคนของฮ่องเต้องค์ก่อนมาก ตอนนั้นอี่เพยก็ตั้งครรภ์
เช่นกัน เพื่อแย่งชิงความโปรดปรานแล้วนางจึงร่วมมือกับขันทีผู้หนึ่ง
ใช้ความพยายามนับไม่ถ้วนในการวางแผนทำร้ายผู้อื่น

ช่วงที่ฮ่วยเพยกำลังคลอดบุตรถูกอี่เพยวางแผนทำร้ายจนจากไป
ระหว่างคลอด แล้วคนของอี่เพยก็ห่อร่างฝ่าบาทที่เพิ่งลืมตาดูโลกอุ้มออกไป
นอกวังอ่อง ช่วงเวลาที่กำลังจะฆ่าให้ตายนักพรตชิงชีวจื่อมาพบเข้าพอดี

เดิมทีนักพรตชิงชวีจื่อก็เป็นคนรู้จักเก่าแก่ของฮู่เฟย เขาลงมือช่วยเหลือ
ทันควันโดยปิดบังโฉมหน้าที่แท้จริงของตนเอง หลังช่วยฝ่าบาทไว้ได้แล้ว
ยังกลัวว่าจะถูกคนของอีเฟยไล่ล่าเอาชีวิต นับจากนั้นจึงปิดบังชื่อแซ่
พาฝ่าบาทเข้าไปอาศัยอยู่อย่างสันโดษในอารามชิงอว้น

นักพรตชิงชวีจื่อตั้งชื่อให้ฝ่าบาทว่า 'อาหาน' เขาสอนวิชาเต๋าให้
ฝ่าบาท ตั้งใจอุ้มชูเลี้ยงดูพระองค์อย่างดี พระชายาเจิ้งอ๋องก็เป็นศิษย์
อีกคนของนักพรตชิงชวีจื่อ เติบโตมาในอารามชิงอว้นตั้งแต่เล็กเช่นกัน
รักใคร่สนิทสนมกับฝ่าบาทดุจพี่น้อง

อีเฟยรู้ว่ามีคนช่วยบุตรของฮู่เฟยไปได้ ก็ใช้ประโยชน์จากฮู่เฟยที่
ตายไปกับชะตาแปดอักษรของฝ่าบาทมาสร้าง 'ค่ายกลเจ็ดพิฆาตฉนิกทาร์ก'
ที่โหดเหี้ยมร้ายกาจหาใดเปรียบ อาศัยแรงอาฆาตหลังฮู่เฟยตายอย่าง
ไม่เป็นธรรมมาควบคุมแก่นิเวศของฝ่าบาท เพราะสาเหตุนี้เองไม่ว่า
นักพรตชิงชวีจื่อจะอบรมสั่งสอนฝ่าบาทเช่นไร สถิติบุญของพระองค์
ก็เียงเลกว่าคนทั่วไปหลายเท่า"

ถึงอวี่ตักตะลึงพรึงเพริด ใช้มารดาสร้างค่ายกลเพื่อควบคุมบุตรชาย?!

ชะตากรรมที่ฮู่เฟยกับฝ่าบาทสองแม่ลูกต้องเผชิญไม่เพียงสุดแสน
จะรันทด อีเฟยผู้นี้จิตใจทำด้วยอะไรกันถึงคิดแผนการอำมหิตเพียงนี้
ออกมาได้

"เรื่องนี้จะกระทั้งสืบแปดปีต่อจากนั้นถึงมีโอกาสพลิกผัน ปีนั้น
นักพรตชิงชวีจื่อ เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ย และคู่สามีภรรยาเจิ้งอ๋องร่วมมือกัน
ตามหาตาค่ายกลที่อีเฟยสร้างขึ้นจนเจอในที่สุด พวกเขาปลดปล่อย
นิเวศอาฆาตของฮู่เฟยที่หลงเข้าสู่ทางมาร และสืบสาวพบความจริง
ว่าในอดีตอีเฟยเป็นคนสั่งฆ่าฮู่เฟยและฝ่าบาทสองแม่ลูกด้วย

ฮ่องเต้องค์ก่อนทรงชิงชิงอี้เฟยเข้ากระดุกดำ นอกจากพระราชทานความตายให้นางแล้ว ยังถอดยศพระโอรสพระธิดาที่เกิดจากนาง อีกทั้งเมื่อทราบว่าเป็นเพราะผลกระทบร้ายแรงจากค่ายกลทำให้ฮู่เฟยหลงเข้าสู่ทางมาร แม้ว่าปลดปล่อยดวงวิญญาณสำเร็จแล้ว ก็ไม่มีทางกลับชาติมาเกิดใหม่ได้อีก ฮ่องเต้องค์ก่อนจึงทรงเชิญนักพรตชิงชวีจื่อเปิดค่ายกลสับเปลี่ยนดวงชะตาระหว่างฮู่เฟยกับอี้เฟย นับจากนั้นอี้เฟยจึงไม่มีวันได้ไปผูกไปเกิดตลอดกาล ส่วนฮู่เฟยสามารถกลับชาติมาเกิดได้อย่างราบรื่น"

เงิงอวี้ยังตกตะลึงกว่าเก่า ที่แท้ตั้งแต่เมื่อสิบแปดปีก่อนในเมืองฉางอันก็มีคนใช้วิชาจำพวก 'สับเปลี่ยนดวงชะตา' แล้ว มิน่าข้าผู้ที่ควบคุมค่ายกลสับเปลี่ยนดวงชะตาในขณะนั้นคือนักพรตชิงชวีจื่อ

หากเป็นไปตามนี้อารามชิงอวีนจะเก็บคัมภีร์ลับเกี่ยวกับ 'วิชาสับเปลี่ยนดวงชะตา' ไว้บ้างหรือไม่

"ฝ่าบาททรงถูกค่ายกลเจ็ดพิฆาตฉกพรกทำร้ายมาสิบแปดปี เมื่อค่ายกลถูกทำลายไปสติปัญญาถึงจะกลับมาเป็นปกติได้ แต่ปราณพิฆาตที่ยังหลงเหลืออยู่ในร่างกายจะกำเริบขึ้นมาทุกๆ สองสามปี โชคดีที่ว่าแม้ฮู่เฟยจะกลายเป็นมารร้ายไปแล้ว กลับจำได้ว่าอาณานที่อยู่ตรงหน้าคือบุตรชายของตนเอง ก่อนนางจะถูกปลดปล่อยวิญญาณจึงเป็นฝ่ายเรียกป้ายฉนีกิวิญญาณของตนเองออกมา ในเมื่อนางเป็น 'มารร้าย' ของตาค่ายกล มารร้ายเต็มใจมอบป้ายฉนีกิวิญญาณให้ ก็หมายความว่าค่ายกลเจ็ดพิฆาตฉกพรกไม่ใช่ค่ายกล 'ทำร้ายบุตร' แล้ว แต่เป็นค่ายกล 'ปกป้องบุตร' ต่างหาก

ป้ายฉนีกิวิญญาณแบ่งออกเป็นสองชิ้น ชิ้นหนึ่งฝังเข้าไปใน

พระวรกายฝ่าบาท ส่วนอีกชิ้นฝังเข้าไปในร่างกายเจิ้งอ๋อง ลิ่นเชี่ยวซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วยมีป้ายฉนิ่ววิญญาณสองชิ้นปกป้อง ต่อให้ปราณพิฆาตในพระวรกายฝ่าบาทจะกำเริบขึ้นมาทุกๆ สองสามปี ก็ไม่กระทบกับสติปัญญาของพระองค์เลย ขอเพียงยามเปิดค่ายกลป้ายฉนิ่ววิญญาณสองชิ้นรวมเป็นหนึ่ง ปราณพิฆาตก็จะสงบลงในทันที"

"หากป้ายฉนิ่ววิญญาณอีกชิ้นอยู่ในร่างเจิ้งอ๋อง..." เถิงอวี้อี้ใคร่ครวญพลางเอ่ยว่า "หรือหมายความว่าทุกครึ่งเวลาเปิดค่ายกลถอนพิษให้ฝ่าบาทเจิ้งอ๋องก็ต้องอยู่ในค่ายกลด้วย?"

"ใช่แล้ว" เถิงเซ้าตอบ "ชั่วชีวิตนี้ฝ่าบาททรงขาดป้ายฉนิ่ววิญญาณอีกชิ้นไปไม่ได้เลย หากเกินกำหนดเวลาไปแล้วยังไม่เปิดค่ายกล ปราณพิฆาตจะเป็นอันตรายต่อสติสัมปชัญญะของฝ่าบาท ลองเปลี่ยนเป็นผู้อื่นอาจมีความคิดชั่วร้ายผุดขึ้นมาแล้ว แต่เจิ้งอ๋อง ลิ่นเชี่ยวเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา ส่วนพระชายาเจิ้งอ๋อง ฉวีซื่ออี้ดมั่นในคุณธรรมน้ำใจตลอดสิบแปดปีที่ผ่านมาสองสามภรรยาช่วยฝ่าบาทรักษาค่ายกลไม่เคยย่อหย่อน หลายปีมานี้โชคดีที่มีพวกเขาทุ่มเทปกป้องสุดกำลัง ฝ่าบาทถึงได้มีพระวรกายแข็งแรงไร้กังวล"

เถิงอวี้อี้ลอบตื่นตระหนกอยู่ในใจ มิน่าเล่าบุตรหลานขุนนางใหญ่หรือชนชั้นสูงคนใดในเมืองฉางอันก็มีอาจเทียบเคียงความสูงศักดิ์ของลิ่นเจิ้งไย่ได้ ที่แท้ระหว่างฮ่องเต้กับเจิ้งอ๋องสองสามภร่ายังมีพันธะผูกมัดลึกถึงเพียงนี้อยู่ด้วย

"อวี้เออร์ เจ้าควรรู้เอาไว้ว่าเพราะเหตุใดฝ่าบาทกับสองเฮาถึงทรงรักใคร่เอ็นดูพวกลิ่นเจิ้งไย่สามพี่น้องเป็นหนักหนา นอกจากความผูกพันทางสายเลือดที่มีโดยกำเนิดแล้ว ยังมีความซาบซึ้งใจและการตอบแทน

ที่ศิษย์น้องของพระองค์กับสามีของนางคอยปกป้องดูแลมานานหลายปี ด้วย"

เถิงอวี้อี้พยักหน้ารับรู้ ก่อนจะยกถ้วยน้ำชาเย็นชืดใกล้มือขึ้นมาดื่มบรรเทาอาการตกใจ

เถิงเซายังกล่าวอีกว่า "เดิมทีเรื่องนี้ไม่ควรแพร่พรายออกไป แต่ในปีนั้นตอนนักพรตชิงชีจื่อกับเจ้าอาวาสหยวนเจวีย่ปลดปล่อยดวงวิญญาณสู่เพยมีขุนนางสำคัญหลายคนอยู่ในบริเวณพิธีด้วย ถึงแม้ทางราชสำนักจะเก็บเงียบสักเท่าไร ภายหลังก็ยังมีข่าวลือเล็ดลอดออกมาบ้างอยู่ดี ลองคำนวณเวลาแล้วปีนี้คงถึงคราวต้องเปิดค่ายกลอีกครั้ง ส่วนฝ่าบาทจะทรงอาการกำเริบวันใดจนทุกวันนี้ยังเป็นปริศนา แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามก่อนถึงช่วงนั้นเจิงอ๋องสองสามีภรรยาจะต้องกลับมาฉางอันแน่ เฝิงเจิ้นเลือกก่อกบฏในปีนี้ก็ไม่น่าแปลกใจ ขอเพียงหาหนทางยับยั้งไม่ให้เจิงอ๋องกับฝ่าบาทเปิดค่ายกลร่วมกัน ฝ่าบาทก็ไม่อาจบัญชาการศึกษาปราบกบฏได้แล้ว อย่างนั้นโอกาสคว้าชัยชนะของเฝิงเจิ้นจะสูงลิ่วตามไปด้วย"

เถิงอวี้อี้คิดทบทวน ดูท่าเฝิงเจิ้นจะต้องวางแผนเรื่องนี้มาหลายปีแล้ว ด้วยเหตุนี้ชาติก่อนในเมืองฉางอันถึงได้มีพวกกบฏที่รู้ริษามารโผล่มาเกลื่อนเมืองอย่างกะทันหัน โชคดีที่นางบอกเรื่องนี้กับบิดาเรียบร้อยต่อจากนี้บิดาคงจะเตรียมพร้อมเอาไว้หมดแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นนางยังจำได้ว่าชาติก่อนฝ่าบาทไม่เพียงพระวรกายสมบูรณ์แข็งแรง ยังทรงบัญชาการศึกษาปราบกบฏด้วยพระองค์เอง เห็นได้ชัดว่าสุดท้ายแผนการชั่วของเฝิงเจิ้นไม่ประสบความสำเร็จ

นางกำลังจะเอ่ยปากพูดบางอย่าง เบื้องหน้าพลันปรากฏภาพหนึ่ง

ขึ้นมาอีก

ครั้งนั้นพระล้นเชิงโยวผืนนิกกระปีเสี้ยวหายของนาง ทำให้นางต้องพบเจอฝันร้ายแสนยาวนานเหลือเกิน ในความฝันนางไม่เพียงเผชิญหน้ากับเรื่องราวมากมายสารพัดก่อนตนเองจะตายซ้ำสอง ยังฝันเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสามปีหลังจากนั้นด้วย

จำได้ว่าวิญญาณเร่ร่อนของนางล่องลอยอยู่ในศาลเจ้าบูชาบิดาพบเจอคนที่เข้ามาทำความสะอาดจำนวนไม่น้อย ระหว่างเหล่าคนที่พูดคุยเล่นกันจู่ๆ ก็มีคนวิ่งเข้ามาแจ้งข่าว บอกว่าขณะล้นเชิงโยวประจันหน้ากับกองทัพฝ่ายภูวอยู่ที่เมืองฟูฟางมิได้ระวังตัวถูกสายลับลอบยิงจนทำร้ายแม้ล้นเชิงโยวจะจับกุมสายลับผู้นั้นได้คาหนังคาเขา แต่ลูกธนูอาบยาพิษร้ายแรง พิชออกฤทธิ์อย่างรวดเร็วฉับไวยิ่ง ล้นเชิงโยวตระหนักดีว่าตนเองคงไม่รอด จึงสั่งกำชับผู้ใต้บังคับบัญชาว่าอย่าบอกเรื่องนี้กับนักพรตชิงชวีจื่อ

ปรากฏว่าข่าวยังถูกส่งกลับมาถึงเมืองฉางอันอยู่ดี เชิงอ่องกับนักพรตชิงชวีจื่อจิตใจร้อนรุ่มกระวนกระวาย เร่งเดินทางข้ามคืนมุ่งหน้าไปเมืองฟูฟางแล้ว...

เมื่อครุ่นคิดถึงเรื่องนี้แล้วหัวใจถึงอึดอัดล้นเต้นระริวร้อนรน เรื่องราวถัดจากนั้นนางไม่รู้จะไรสักอย่าง เพราะในไม่ช้าก็ถูกน้ำเสียงบ่งบอกความสูงวัยของใครบางคนปลุกให้ตื่นขึ้นมา

ไม่รู้เลยว่าภายหลังก่อนล้นเชิงโยวเป็นเช่นไรบ้าง ตอนแรกนางนึกว่านี่เป็นเพียงความฝัน ถึงอย่างไรตอนนางมีชีวิตอยู่มิได้ผ่านสิ่งเหล่านี้มาทั้งหมด และนางก็คิดไม่ออกว่าในเมืองหลวงจะมีใครเกลียดชังล้นเชิงโยวถึงขั้นอยากเอาชีวิตเขา ทว่าเวลานี้ลองใคร่ครวญดู ภาพเหตุการณ์ที่เห็น

ในศาลเจ้าจะเป็นนางบอกเหตุล่วงหน้าหรือไม่

พอคิดคำนวณจากวันเวลา สามปีหลังจากนี้ประจวบเหมาะว่าเป็นช่วงที่ฮ่องเต้ทรงอาการกำเริบ สถานที่ยังเป็นเมืองฟูฟางอันไกลโพ้น และเจียงอ๋องกับนักพรตชิงชวีจื่อต้องออกจากเมืองฉางอันไปช่วยลินเจียงไยว

สมมติว่าเกิดเหตุร้ายกับลินเจียงไยว เจียงอ๋องกับนักพรตชิงชวีจื่อจะสามารถเร่งกลับมาช่วยเปิดค่ายกักตันทหารฉ่านหรือไม่ก็ตอบได้ยาก หากเป็นไปตามนี้ปรากฏพิฆาตในพระวรกายฮ่องเต้จะต้องโจมตีสติสัมปชัญญะของพระองค์

ทันทีที่ประมุขแห่งแผ่นดินล้มลง ราชสำนักจะระส่ำระสาย

นางจึงรีบเล่าความฝันนี้ให้บิดาฟัง "ราชสำนักปราบกบฏได้เรียบร้อยแล้ว พรรคพวกของเผิงเจิ้นถูกกวาดล้างจนสิ้นซาก กองทัพซั่วฟางโจมตีกองทัพใหญ่ฝ่ายฉู่้วนล่าถอยกลับไปอย่างราบรื่น เจียงอ๋องซื้อจื่อช่วยเหลือเมืองฟูฟางที่ตกอยู่ในวงล้อมสำเร็จ ข่าวการคว่ำชัยชนะกระจายไปทั่วสารทิศ ปรากฏว่าในตอนนั้นเองอยู่ๆ ก็มีคนลอบทำร้ายเจียงอ๋องซื้อจื่อ หากบังเอิญว่าตรงกับตอนฝ่าบาททรงอาการกำเริบ เจียงอ๋องกับนักพรตชิงชวีจื่ออาจกลับมาไม่ทันเวลาก็ได้"

เถิงเซ่าตื่นตกใจตามคาด "จะเป็นสายลับที่พวกฉู่้วนส่งมาหรือไม่"

"ในความฝันข้าได้ยินมารางๆ ว่าสายลับผู้นั้นอยู่ในกองทัพของลินเจียงไยวมาสักระยะแล้ว ตอนสายลับลอบทำร้ายลินเจียงไยวดูเหมือนว่าใครก็ไม่ทันได้ตั้งตัวทั้งนั้น"

ประจวบคณีนน้ำใหญ่หมี่มาโหมซัดสาดในใจเถิงเซ่า ทหารระดับล่างนายหนึ่งอยู่ๆ ก็ลอบทำร้ายจอมทัพ จะต้องเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลังแน่นอน

หากลอบทำร้ายลินเจียงไยวสำเร็จ ย่อมดึงดูดเจียงอ๋องกับนักพรต

ซึ่งชีวิตก็ออกจากเมืองฉางอันมาได้อยู่แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นกองทัพใหญ่ของราชสำนักเคลื่อนพลออกไปปราบกบฏบ้าง รักษาการณ์อยู่ที่ชายแดนบ้าง จึงเป็นช่วงที่กำลังทหารของเมืองหลวงว่างลงพอดี

แผนการนี้เรียกว่าปาหิ่นก้อนเดียวได้นกสามตัวโดยแท้ หากความฝันของบุตรสาวจะกลายเป็นจริง เช่นนั้นนอกจากฝังเงินแล้ว เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าในราชสำนักยังมีคนคิดก่อกบฏอยู่อีก

ฝังเงินอยู่ในที่แจ้ง ส่วนคนผู้นั้นอยู่ในที่ลับ

เถิงเช้าตรู่ตรองเช้าแล้วเช้าเล่า เขาเดินวนกลับไปกลับมา แม้ว่ายามนี้เขาจะเชื่อคำพูดของบุตรสาวหมดใจ แต่จำเป็นต้องใช้เวลามาจัดระเบียบความคิดให้แจ่มชัด

"ทางเจิงอ๋อง ประเดี๋ยวพอจะส่งคนไปเตือน เจิงอ๋องเป็นคนระวังรอบคอบ หลังรู้เรื่องจะต้องเตรียมการป้องกันเต็มที่" เถิงเซ้ากล่าว

เถิงอวี่อ้อถอนหายใจโล่งอก

"พอเจิงอ๋องได้ข่าว ทางราชสำนักก็จะเตรียมความพร้อมไปด้วย แต่ตอนนี้รู้เพียงว่าฝังเงินมีใจคิดทรยศ ส่วนอีกคนที่อยู่หลังม่านพ่อจะลงมือตรวจสอบให้เร็วที่สุด"

เถิงอวี่อ้อเอ่ยอย่างร้อนรน "คนผู้นั้นวางแผนการเช่นนี้ได้อย่างสุขุมเยือกเย็นไม่ว่าเล่ห์เหลี่ยมหรือกลยุทธ์ล้วนไม่อาจดูเบาได้ ท่านพ่อ ท่าน..."

"พ่อรู้แกล้งดี" เถิงเซ้ามองบุตรสาวอย่างปลาบปลื้มใจ บุตรสาวตัวสูงเกือบเท่าหัวไหล่เขาโดยไม่รู้ตัวเสียแล้ว บิดาและบุตรสาวพูดคุยกันเรื่องเภทภัยร้ายแรงในความฝันมานานสองนานแท้ๆ ในฐานะบิดาเขากลับรู้สึกสบายใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เขาหยิบภาพเหมือนม้วนนั้นขึ้นมา "ดีมากแล้ว กลับไปนอนก่อนเถอะ เรื่องที่เจ้าพูดมามีความสำคัญมาก คืนนี้พ่อขอคิดทบทวนดูให้ดีสักหน่อย"

บทสนทนาระหว่างพ่อลูกคราวนี้ต่อเนื่องยืดยาวกว่าสองชั่วโมง กระทั่งถึงอวิ้อกลับเรือนของตนเองเวลาก็กว่งเลยเข้าช่วงกลางดึกแล้ว

น่าแปลกใจว่าถึงอวิ้อไม่รู้สึกอ่อนเพลียสักนิด ความลับที่ไม่อาจเปิดเผยในใจเหล่านั้นพบที่ไปของมันเป็นจนได้ แวดตาเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวของบิดาทำให้นางรู้สึกว่ตนเองไม่ใช่ดวงวิญญาณที่โดดเดี่ยวยามค่ำคืนอันมืดมิดอีกแล้ว ความคิดในสมองของนางไม่ต้องตั้งเครียดตลอดเวลา อย่างน้อยก็ไม่ต้องหวาดวิตกว่าจะมีคนมาลอบสังหารดังในความฝัน โดยไม่อาจป้องกันได้อีก

หัวใจนางมีพลังเต็มเปี่ยม ความรู้สึกสงบนิ่ง พอลด้อยหลับไป ก็อึมเอมฝันหวานอย่างที่ไม่เคยเป็น

ไม่ว่านางนอนหลับไปนานเท่าใด ความรู้สึกคันยุบยิบตรงปลายจมูกปลุกนางให้ตื่นขึ้นมา

"รีบตื่นได้แล้ว เจ้าแมลงซีเกียจตัวนี้" เสียงกัลั้วหวัระของญาติผู้พี่ดังอยู่ข้างหู

ถึงอวิ้อลืมตาอย่างสะลึมสะลือ ภาพเบื้องหน้าคือดวงตาใสกระจ่างอ่อนโยนคู่หนึ่ง นางพลิกตัวอย่างเกียจคร้าน "พี่สาว ท่านอย่ามาทวงสิทธิ์ข้านอนต่ออีกสักครู่นะ"

"ยังจะนอนอีก ท่านนักพรตน้อยมาถึงแล้ว" ตู้อึงหลั่นจูดร่างน้องสาวออกมาจากกองผ้าห่ม

ความง่วงงุนของถึงอวิ้อหายวับไปทันใด แล้วรีบลุกลงจากเตียงมาแต่งเนื้อแต่งตัว

เจวียแข่งกับชีจ้อรอเงี้ยวอี้อยู่ในสวนดอกไม้ มองเห็นเงี้ยวอีกับ
ตู่ถึงหันเดินเข้ามา ก็ร้องทักด้วยความดีใจ "คุณหนูเงี้ยว คุณหนูตู่"

เงี้ยวอียิ้มกว้างไม่ยอมหุบ "ต้องขอภัยด้วย ช้านอนตื่นสาย
รบกวนพวกท่านต้องคอยเสียนาน ลุงเจิงเตรียมอาหารเสร็จแล้ว พวกเรา
ไปที่ห้องโถงบุปผาก่อนเถอะ"

นี่เป็นสิ่งที่ทั้งสองฝ่ายตกลงกันไว้เมื่อวานนี้ เจวียแข่งกับชีจ้อ
พยักหน้ารับอย่างชื่นบาน "ไม่ว่าคุณหนูเงี้ยวมีเรื่องน่ายินดีอะไร ทำทาง
ถึงได้สุดสิ้นปลอดภัย"

พวกเขาส่งกลองไม้เคาะลั่นในอกเสื้อให้เงี้ยวอี "กลองใบนี้ให้
คุณหนูเงี้ยวขอรับ"

59

เถิงอวี่อี่ยมอย่างประหลาดใจ "ให้ข้าหรือ"

พอนางเปิดฝากล่องไม้เคลือบเงาไอร้อนสีชาวกีฬอยุ่ขึ้นมา
ตรงหน้า ภายในกล่องมีขนมรูปร่างกลมดิกวางเรียงรายอยู่เต็มไปหมด
ในขนมคล้ายจะผสมน้ำคั้นจากใบพืชบางชนิด บนก้อนแป้งเจือสีเหลือง
จางๆ น่าเสียดายไส้ขนมในแต่ละชิ้นเต็มเข้ามาไม่สม่ำเสมอสักเท่าไร
บางชิ้นไม่แบนราบก็พองนูนจนเกินไป

ที่จู้ฮู่สีกระดากอายเล็กน้อย "นี่เป็นขนมขานชิงของอารามพวกเรา
ข้ากับเจวียเจิงตื่นขึ้นมาทำแต่เช้าตรู่ ยังนวดแบ่งได้ไม่ดีพอ แต่รสชาติ
ไม่เลวนะ คุณหนูดู กล่องนี้ให้ท่านขอรับ"

"ข้าก็ได้ด้วยหรือ" ตูถึงหลันยืมแล้วรับกล่องมา

เจวียเจิงมีสีหน้าภาคภูมิใจเต็มเปี่ยม "สูตรทำขนมขานชิงนี้สืบทอด
มาจากอาจารย์ตาของอาจารย์ตา ในขนมจะเติมสมุนไพรชั้นเยี่ยมลงไป

หลายชนิด มีสรรพคุณช่วยเสริมพลังปราณบำรุงร่างกาย ทุกปีช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนอาจารย์ตาจะสั่งให้อารามเราทำเตรียมเอาไว้เยอะเลย กินแล้วมีประโยชน์ต่อสุขภาพมากเชียวละ พวกเรายังดื่มข้าวเหนียวถั่วบดในไส้ขนมไปอีกมาก รสชาติหวานอร่อยแน่นอน ช่วงสองสามวันมานี้ คุณหนูถึงกับคุณหนูตัวบวมเจอเรื่องน่าตระหนกตกใจ กินขนมแล้วตลอดทั้งคืนนี่จะไม่มีทางฝันร้าย"

ถึงอวี่อ้อมองขนมเงินจันไม่พูดไม่จา นางมองทะลุผ่านไธรัตน์เจือกลิ้นหอมหวาน รวากับมองเห็นหัวใจที่อบอุ่นร้อนผ่าวสองดวงของเจวี่ยเซียงกับชีจื่อ

ถึงอวี่อ้อมหันหลังดูตมกลืน ก่อนจะกล่าวออกมาอย่างยินดีปรีดา "ตมกลืนก็รู้แล้วว่าอร่อยเพียงใด ชุนหรง รีบยกกล่องอาหารพวกนี้ไปที่ห้องโถงบุปผา อาหารเข้าข้างคงไม่กินอย่างอื่นเพิ่มอีก กินเพียงขนมที่ทำ่านักพรตน้อยของพวกเขาทำเองกับมือแล้วกัน"

เจวี่ยเซียงกับชีจื่อตลกดีใจเหลือเกิน ไม่คิดว่าคุณหนูถึงจะชอบถึงเพียงนี้ ดูทำการให้ขนมเป็นความคิดที่ยอดเยี่ยมไม่ผิดเลย

ความจริงจนถึงช่วงก่อนนอนเมื่อคืนพวกเขาก็ยังคิดไม่ออกว่าจะเอาของขวัญอะไรติดมือมาที่จวนสกุลเถิง คุณหนูถึงเชื้อเชิญพวกเขามากินของอร่อยโดยเฉพาะ ถึงอย่างไรก็ไม่ควรมาเยื่อนมือเปล่า พวกเขานอนปรึกษาหารือกันอยู่ในห้อง ประเดี๋ยวคุยกันว่าจะวาดยันต์ให้คุณหนูถึงเพิ่ม ประเดี๋ยวก็คุยกันว่าพวงนี้จะซื้อเครื่องประทีปโคมไปสักหน่อย ไม่คาดคิดว่าในตอนนั้นเองศิษย์ที่จะกลับอารามมากะทันหัน บางทีคงได้ยินบทสนทนาของพวกเขา ขณะผ่านระเบียงทางเดินก็เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่ใส่ใจว่า 'เครื่องประทีปโคมที่พวกเจ้าให้นางจะกล้าใช้หรือไม่เล่า นางชอบกินขนม

มากไม่ใช่หรือ ลองทำขนมซานชิงดูสิ ไม่เห็นจะยุ่งยากเลย'

เจี๋ยเซิงกับชีจื้อรีบร้อนวิ่งออกจากห้อง ทว่าศิษย์พี่ได้เดินจากไปแล้ว โคมไฟในหอคัมภีร์ยังสว่างไสว ประตูลับลงกลอนเอาไว้ ช่างในนั้นเก็บบันทึกเรื่องลี้ลับและคัมภีร์ตำราหลากหลายหมวดหมู่ของลัทธิเต๋า ปกติเวลาศิษย์พี่พบเจอปัญหาที่ยากเกินทำความเข้าใจ ก็จะค้นหาคำตอบเจอจากในห้องนั้นเสมอ

ศิษย์พี่กลับมาถึงอารามกลางดึกก็พลิกอ่านตำรา คิดว่าระหว่างสอบสวนจวงมู่ต้องพบปัญหาน่าปวดเศียรเวียนเกล้าแน่

เด็กชายทั้งสองไขกอลอนเข้าไปในห้อง พบว่าบนชั้นหนังสือมีบันทึกเรื่องลี้ลับเล่มหนาที่สุดหายไปเล่มหนึ่งอย่างที่ไม่คาดการณ์ไว้

ตอนเช้าตื่นขึ้นมาทำขนมซานชิง ก็ไม่ไว้วางใจว่าศิษย์พี่จะย้อนกลับมาที่อาราม ไม่รู้ว่าเมื่อคืนนอนในที่ว่าการของศาลต่ำหลี หรือว่าทำคดีเสร็จแล้วก็ตรงกลับวังเจิงอ๋องเลย

พวกเขามุ่งหน้าไปยังห้องโถงบุปผา ระหว่างทางเจิงอวี้ถามปี่หลัวว่า "ท่านพ่อกินอาหารเช้าหรือยัง"

ปี่หลัวยิ้มหยอกเย้า "นายท่านนอนขี้เซาอย่างคุณหนูที่ได้กินเจ้าจะฟ่ายังไม่สาบ กินอาหารเช้าเสร็จก็ออกไปแล้ว"

เจิงอวี้ครุ่นคิดในใจ ช่วงไม่กี่วันนี้ว่ากันตามหลักแล้วบิดาสมควรหยุดพักงาน กลับมาวิ่งวุ่นแต่เช้าตรู่เช่นนี้จะต้องเป็นเพราะเรื่องที่คุยกกันเมื่อคืนนั้นแน่ ไม่มีอะไรจะดียิ่งไปกว่านี้แล้ว บิดาลงมือทำอะไรล้วนฉับไวและเฉียบขาดเสมอมา เร่งวางแผนเสียตั้งแต่เนิ่นๆ พวกนางสองพ่อลูกก็คงไม่ต้องถูกลอบทำร้ายอย่างไม่ทันตั้งตัวอย่างเมื่อชาติก่อนแล้ว

ตอนกินอาหารเข้าไปถึงอ้ว้อ้เจริญอาหารเป็นพิเศษ กินขนมขานซึ่ง
ไปหลายชิ้นติดต่อกันในคราวเดียว

ตู่ถึงหลันก็กล่าวชื่นชมขนมชนิดนี้ไม่ขาดปาก

เจวียแข่งกับชื้ออู่ถูกชมจนรู้สึกขัดเขินไปหมด เกาศีระชะแกรกๆ
พลงถามขึ้นว่า "เมื่อคืนไม่มีภูตผีปีศาจมารบกวนถึงในจวนแล้วใช่หรือไม่
ขอรับ"

"ไม่มีแล้ว เมื่อคืนข้ากับพี่สาวนอนหลับสนิทเลย" เกอว้อ้อตอบด้วย
สีหน้ายิ้มแย้ม ขบคิดชั่วครู่ก็สั่งให้บ่าวไพร่ถอยออกไป "ตอนเช้าเจอศิษย์พี่
ของพวกท่านหรือยัง จวงมู่ยอมพูดหรือไม่ว่าเพราะเหตุใดตนเองถึงถูก
หลอกล่อให้ไปอยู่ที่ตรอกด้านหลังร้านเครื่องหอม"

เจวียเงยหน้า "ตอนเช้าไม่ได้เจอศิษย์พี่เลย แต่เมื่อคืนศิษย์พี่
กลับมาที่อารามครึ่งหนึ่ง เพียงมาหยิบบันทึกรื่องลี้ลับในอารามเล่มหนึ่ง
ก็ออกไปแล้ว ยังไม่ได้ตีม้าซาสิกอีกด้วย ข้า คงจะสอบสวนได้ไม่ราบรื่น
เท่าไรไม่อย่างนั้นเมื่อคืนศิษย์พี่คงไปจับคนร้ายตัวจริงแล้ว ดึกคืนถึงเพียงนั้น
ไม่ทางกลับมาที่อารามหรอก"

เกอว้อ้อเอ่ยถาม "จวงมู่ยังไม่ยอมพูดอีกหรือ"

ชื้ออู่ยกมือทำคางอย่างนี้กจน "หากข้าเป็นจวงมู่ ทั้งที่รู้ว่าตนเอง
ถูกคนร้ายตัวจริงโยนความผิดมาให้ เมื่อวานตอนถูกจับกุมคงสารภาพ
ทุกอย่างที่รู้ออกมาอย่างหมดเปลือกแล้ว เหตุใดถึงยังเก็บเงียบอีกนะ"

ตู่ถึงหลันเอ่ยแทรกขึ้นมา "คนผู้นี้จะต้องเกรงกลัวเรื่องอะไรอยู่แน่"

เจวียแข่งก็ไม่เข้าใจเช่นกัน "เขาถูกศาลด้าหลี่จับกุมแล้ว หากไม่ยอม
อธิบายจะต้องถูกตัดสินโทษสถานหนักแน่ ถึงอย่างไรก็เป็นตายเหมือนกัน
แล้วเหตุใดต้องแบกรับชื่อเสียงฉาวโฉ่เป็นผู้ร้ายฆ่าคนตายแทนคนอื่นด้วย"

เถิงอวี่ไฉ่ใคร่ครวญพลางเอ่ย "เดิมทีจวงมู่เป็นพวกไม่กลัวตายอยู่แล้ว คำว่า 'ตาย' บางทีอาจไม่มากพอที่จะทำให้เขากลัวได้ สำหรับเขาแล้ว ยังมีภยันตรายที่น่ากลัวยิ่งกว่า 'ตาย' "

คนร่วมโต๊ะทั้งสามคนต่างตะลึงงัน

ในตอนนี้อึ่งลุงเจิงก็เดินนำบ่าวไพร่จากในห้องครัวเข้ามา บ่าวไพร่แต่ละคนประคองกล่องไม้เคลือบเงามาคนละกล่อง ข้างในบรรจุขนมหลากหลายชนิดเอาไว้ เมื่อนับรวมกันแล้วมีมากถึงยี่สิบกว่ากล่อง

"ทางนี้เป็นขนมน้ำค้างหยกที่ท่านนักพรตน้อยโปรตปรานที่สุด ส่วนทางนี้เป็นขนมจากแป้งชนิดอื่นที่ท่านขึ้นใหม่ในฤดูใบไม้ผลิเจ้าค่ะ" แม้ครวียิ้มกว้างเต็มใบหน้า เปิดขนมแต่ละกล่องให้เถิงอวี่ไฉ่มองผ่านตา "คุณหนูลองดูว่าถูกใจท่านหรือไม่"

เถิงอวี่ไฉ่ตรวจดูขนมเหล่านี้อย่างละเอียด ก่อนพยักหน้าอย่างพึงพอใจ "เพิ่มขนมแป้งนุ่มไว้ห่อฮวาจืออีกสองสามกล่องแล้วกัน ครั้งก่อนท่านนักพรตน้อยมาในजनยังไม่ได้ทำเลย ครั้งนี้จะได้เชิญพวกเขาลองชิมรสชาติแปลกใหม่พอดี"

ใบหน้าอวบอ้วนของเจวีย่แข่งกับสีจื่อแดงกำขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ "ให้พวกเราหมดเลยหรือ นี่...นี้จะเยอะเกินไปแล้ว พวกเรากินไม่ไหวหรอก คุณหนูเถิง ลำบากท่านแล้ว"

เถิงอวี่ไฉ่สั่งให้คนยกกล่องขนมไปส่งที่รถม้าของอารามชิงอวี่นโดยไม่ปล่อยให้พวกเขาปฏิเสธได้ "อากาศยังนับว่าเย็นสบาย พอเก็บขนมไว้ได้ พวกท่านเอากลับไปเก็บให้ดี ค่อยๆ กิน ไม่ต้องกลัวว่าจะเสียเลย"

สีจื่อกับเจวีย่เจิงกล่าวขอบคุณด้วยสีหน้าเขินอาย พอขยับตัวก็มีพู่กันขนกระต่ายสีม่วงด้ามหนึ่งร่วงหล่นมาจากแขนเสื้อสีจื่อ ด้ามพู่กัน

เคลือบเงาเป็นมันวาววับ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นของชั้นเลิศ

ถึงอู้อี้ประหลาดใจเล็กน้อย นางก็มัวดวงช่วยซื้อเก็บพู่กันด้ามนั้นขึ้นมา "นี่เป็นของขวัญวันเกิดที่พวกท่านซื้อให้ศิษย์พี่ที่ร้านขายหมึกพู่กันเมื่อวานกระมัง"

ชนกระต่ายชั้นเลิศเช่นนี้อย่างน้อยก็ต้องราคาสิบพวงเงิน เด็กน้อยสองคนนี้กับตนเองประหยัดมัธยัสถ์ แต่เอาใจใส่ศิษย์พี่ของพวกเขามากทีเดียว

ที่ซื้อรีบตอบว่า "ไม่ใช่หรอก เมื่อวานพอเกิดเรื่องนั้นขึ้นมาพวกเรา ยังไม่ทันเลือกของขวัญ นี่เป็นของที่คุณหนูสามหลีมอบให้พวกเราต่างหาก"

ถึงอู้อี้กับตู่ถึงหันหน้าไปสบตากัน "หลี่ไหว้?"

เจี๋ยเซิงที่อยูข้างๆ จึงเล่าให้ฟังว่า "เมื่อวานคุณหนูคุณชายน้อยกลุ่มนั้นตกใจเสียขวัญแทบแย่ ตอนนั้นท้องฟ้าก็โกล้มนิดแล้ว พวกเราจึงถือโอกาสไปส่งพวกเขาแยกย้ายกลับจวน คุณหนูสามหลี่ผู้นี้จวนอยู่ไกลที่สุด หลังแฉะส่งคนมาตลอดทางบนรถม้าก็เหลือเพียงนางผู้เดียวแล้ว คุณหนูสามหลี่คุยเล่นกับพวกเรา บอกว่าหลังเจอผีครั้งแรกหนึ่งที่เขตรั่วชู้ชวนตอนกลางคืนก็นอนหลับไม่ค่อยสนิท ถามพวกเราว่ามีวิธีอะไรดีๆ บ้างหรือไม่ ข้ากับที่ซื้อจึงเจ้ายันต์ที่พกติดตัวให้นางไปทั้งหมด คุณหนูสามหลี่ซาบซึ้งใจมาก นางรู้ว่ายันต์ในอารามพวกเราเป็นของล้ำค่า ไม่กล้ารับมาเปล่าๆ จึงนำพู่กันสองด้ามที่ซื้อจากร้านขายหมึกพู่กันบังคับให้พวกเรารับไปพอเห็นพวกเราไม่รับ ก็บอกว่าถือเป็นค่ารูปเทียนแสดงความเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในอาราม"

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้เจี๋ยเซิงก็แผยรอยยิ้ม "ปกติท่านอาจารย์ตาเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวมาแต่ไหนแต่ไร ตั้งกฎเอาไว้ว่าหากผู้บริจาคคนใด

เป็นฝ่ายมอบค่าอุปถัมภ์ให้เองจะไม่เคยปฏิเสธ พวกเราเห็นคุณหนูหลีดุเป็นคนดี ที่สำคัญไม่ใช่ของล้ำค่าอะไรถึงเพียงนั้นจึงรับเอาไว้ แต่ตอนเช้าที่จู่กับข้าบปรึกษากันแล้ว บอกว่าพวกนี้เอาจุดรูปบูชาไม่ได้หรือเก็บเอาไว้ใช้ส่วนตัวก็ไม่เหมาะสมทั้งนั้น จึงถือโอกาสที่วันนี้ออกมาข้างนอก ไม่รู้แะเอาไปคืนดีกว่า หากคุณหนูสามหลีดุรู้สึกว่ารับยันต์ของอารามไปแล้วไม่สบายใจ วันหน้ามาจุดธูปไหว้ด้วยตนเองก็พอแล้ว"

ตู่ถึงหลินกล่าว "ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง"

เถิงอวี้ก็หุบสายตาลง จิบน้ำชาคำหนึ่งด้วยท่าที่เรียบเฉย

ยามนี้เองลุงเจิงก็เดินเข้ามาในห้องโถงบุปผา "คุณหนู คุณหนูรองอยู่ให้คนส่งเทียบเชิญมาขอรับ"

"อู๋ฉี?" เถิงอวี้ก็กับตู่ถึงหลินหันไปมองหน้ากัน

ในเมื่อลุงเจิงมีเทียบเชิญหมึกทองคำทั้งหมดสองใบ เทียบเชิญใบหนึ่งมอบให้เถิงอวี้ก็เทียบเชิญอีกใบมอบให้ตู่ถึงหลิน

สองสาวพี่น้องเปิดเทียบเชิญอ่านข้อความ ที่แท้หลายวันก่อนดอกท้อในอารามนักพรตหญิงอวี้เจินบานสะพรั่งแล้ว วันนี้ผู้เชิญพวกนางไปร่วมเดินเล่นรับฤดูใบไม้ผลิและชมดอกไม้ในอาราม

ลุงเจิงเอ่ยว่า "เมื่อวานคุณหนูเพิ่งออกไป เทียบเชิญนี้ก็ส่งมาถึงพอดี ตอนแรกเมื่อคืนข้าน้อยว่าจะนำมาให้คุณหนู ทว่าคุณหนูคุยกับนายท่านอยู่ในห้องหนังสือจึงเก็บเอาไว้ก่อน"

เถิงอวี้ลั้งเลเล็กน้อย ตอนกลางวันออกไปชมดอกไม้ไม่มีปัญหาหรอก แต่นางรับปากแล้วว่าวันนี้จะพาเจี๋ยเซิงกับชี่จื่อไปกินอาหารที่หอชานไห่นะสิ

ลุงเจิงเอ่ยเตือนเสียงนุ่มนวลว่า "คุณหนู อยู่หรือวินบิตาของคุณหนูรองอยู่"

เพิ่งได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้าผู้ตรวจการ มีอำนาจเสมอเหมือนมนตรีฝ่ายตรวจสอบ"

เถิงอ้อเข้าใจความหมายของลุงเจิง คู้หรือวินดำรงตำแหน่งเทียบเท่าระดับอัศวินชั้นดี บิดาของนางเป็นขุนนางหัวเมืองที่มีบารมีน่าเกรงขามเหนือเขตปกครองแถบหนึ่ง เพื่อมิให้ราชสำนักเกิดความหวาดระแวง สกุลเถิงกับสกุลอู่ที่ผ่านมาไม่เคยคบหาสนิทสนม แต่บุตรหลานสองตระกูลไปมาหาสู่กันบ้างใช้ว่าจะเป็นผลเสียอะไร

ตู่เถิงหลักกล่าวขึ้นมาบ้าง "หลังกลับมาจางอันเจ้าไม่เคยออกไปผ่นคลายให้เต็มที่เลย พวกเราสองพี่น้องถือโอกาสนี้ออกไปเที่ยวเล่นก็ดีนะ อย่างมากเพียงปลีกตัวกลับมาเร็วสักหน่อย"

เถิงอ้อมองหน้าเจวียแข่งกับซีจ้อ ในใจยังคงรู้สึกลังเล

ในตอนนี้อองเจวียแข่งกับซีจ้อก็ฟังเรื่องราวเข้าใจแล้ว พวกเขารีบบอกเถิงอ้อว่า "คุณหนูเถิง ท่านออกไปเที่ยวเล่นให้สนุกเถอะ พอตีวันนี้พวกเราก็ต้องไปสะกดรอยตามหลูจ้าวอัน ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้ค่อยไปกินข้าวด้วยกันอีกก็ได้"

เถิงอ้อจึงจำใจเอ่ยว่า "อย่างนั้นพรุ่งนี้ตอนเช้าข้าจะตรงไปรับพวกท่านที่อารามชิงอวีนดีหรือไม่"

เจวียแข่งกับซีจ้อตอบอย่างว่าเรง "ได้เลย"

เถิงอ้อสั่งเทียบเชิญคืนให้ลุงเจิงพลางเอ่ย "ตอบกลับว่าพวกเรา จะไปตามนัดหมาย"

ลุงเจิงเพิ่งจะออกไป สาวใช้ตรงทางเดินก็รายงานมาว่า "คุณชายตู่มาเจ้าคะ"

ยังไม่ทันสิ้นเสียงของนาง ตู่เซ่าถึงก็ย่างเท้าเข้ามาในห้องโถงบุปผาอายุสิบเอ็ดปีเป็นช่วงที่ร่างกายกำลังเจริญเติบโต ตู่เซ่าถึงยังมีรูปร่าง

ค่อนข้างผอมบาง เขาสวมเสื้อคลุมยาวคอกลมสีเขียวขจีตั้งสายน้ำในฤดูใบไม้ผลิ ทอดสายตามองแต่ไกลดูคล้ายกิ่งหลิวงบางๆ กระนั้น ยังดีที่สวมหมวกผ้าไว้หาไม่แล้วคงมีผู้คนเข้าใจผิดว่าเป็นแม่นางน้อยผู้หนึ่งเป็นแน่

ตู้เช่าถึงมองเห็นเจี๋ยเซ่งกับซีจื่ออยู่ในห้องโถงบุปผา ก็เผยสีหน้าแปลกใจ "ท่านนักพรตน้อย?"

ตู้ถึงหันถามอย่างสงสัย "เหตุใดถึงมาที่นี่แต่เช้าเลยเล่า วันนี้ไม่ต้องไปเรียนที่สำนักการศึกษาหรือ"

"ท่านอาจารย์พักวันหยุดขอรับ สองวันนี้ไม่ต้องเข้าห้องเรียน" ตู้เช่าถึงคารวะเจี๋ยเซ่งกับซีจื่อ พอนั่งลงก็เอ่ยว่า "ฟื่อวี เมื่อวานข้า..."

เขาอ้าอึ้งพลางเหลือบมองเจี๋ยเซ่งกับซีจื่อ ดังเลวว่าจะพูดออกมาดีหรือไม่

เจี๋ยอวี้รับเอ่ยว่า "ท่านนักพรตน้อยทั้งสองไม่ใช่คนนอก มีเรื่องอะไรก็พูดออกมาได้เลย"

ตู้เช่าถึงจึงยอมปริปาก "เมื่อวานข้าอยู่จวนว่างๆ จึงซื้อของเล็กๆ น้อยๆ ไปเยี่ยมหูจี้เจินที่จวนสกุลหู ข้ายังพาฟื่อวีไปด้วย แล้วก็ของสิ่งนี้ที่ฟื่อวีให้ข้าพกติดตัว..."

เขาหยิบพู่กันขนโกร๋นด้ามสั้นของอารามตงหมิงออกมาให้ทุกคนดู

"ทางจวนสกุลหูเห็นว่าข้ามาคนเดียว ครั้งนี้กลับอนุญาตให้ข้าเข้าเรือนชั้นในไปเยี่ยมหูจี้เจินแล้ว แต่ยังไม่ยอมให้ข้าเข้าไปยังห้องชั้นใน บอกเพียงว่าสภาพของหูจี้เจินน่ากลัวเกินไป เกรงว่าข้าจะตกใจเสียขวัญ

ข้านั่งอยู่ที่ห้องชั้นนอกสักพัก ลอบคิดในใจว่าระยะนี้หูจี้เจินนอนชมอยู่บนเตียงคงตั้งตารอให้สหายร่วมเรียนที่สนิทสนมกันมาเยี่ยมเยียน หากรู้ว่าข้ามาแล้วไม่แน่ว่าจะดีใจมากก็ได้ ข้าจึงพูดกับเขาจากนอกม่านว่า

'จ้เงิน ข้าเช่าถังนะ ข้ามาเยี่ยมเจ้าแล้ว เจ้าตื่นบ้างหรือยัง' จากนั้น ข้าก็ได้ยิน..."

ตู้เช่าถังน้ำเสียงสั้นไหวขึ้นเล็กน้อย "ข้าได้ยินเสียงประหลาดร้อง ตะโกนดังมาจากห้องชั้นใน 'พวกเจ้าอย่าเข้ามานะ ข้าไม่เห็นอะไรทั้งนั้น' เสียงนั้นแหลมสูงและแหบพร่า ข้าแทบฟังไม่ออกว่านั่นเป็นเสียงของหู้จ้เงิน ผ่านไปครู่หนึ่งนายท่านหูกับหุฮูฮินก็ออกมา หุฮูฮินนำตาไหลพราก อาบแกำม ส่วนนายท่านหูก็น้ำตาเยิ้มอย่างมากมาย ออกมาบอกกับข้าว่า 'บุตรชายข้าล้มป่วยเสียมารยาทไป หวังว่าคุณชายตู้จะรักษให้ด้วย' ข้ามีหรือจะกล้ารังอยู่ต่อ จึงรีบกล่าวคำอำลาแล้วขอตัวออกมาเลย"

เจวียเซ็งกับซี้จ้อยิ่งฟังยิ่งตกใจ เมื่อวานตอนศิษย์พี่เล่าเรื่องของ หู้จ้เงินให้พวกเขาฟัง บอกเพียงว่าหู้จ้เงินจะสติปัญญาบกพร่องเพราะ เสียหนึ่งวิญญาณหนึ่งจิตไป ศิษย์พี่ไปเยี่ยมที่จวนสกุลหูก่อนหลายครั้ง ยังไม่เคยได้ยินอะไรจากปากหู้จ้เงินสักคำ ไม่คิดว่าคุณชายตู้ไปคราวนี้ หู้จ้เงินจะมีท่าทีตอบสนองรุนแรงอย่างไม่น่าเชื่อ

ทว่าพอลองคิดทบทวนดูก็เข้าใจ หู้จ้เงินมิได้รู้จักมักคุ้นกับศิษย์พี่ ทว่า คุณชายตู้กลับเป็นสหายสนิทของหู้จ้เงิน ได้ยินเสียงของสหายร่วมเรียน ในวันวาน เศษเสี้ยวจิตวิญญาณที่หลงเหลืออยู่ของหู้จ้เงินจะกระตุ้น ความทรงจำเลือนรางบางอย่างให้ปรากฏขึ้นมาก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

" 'พวกเจ้าอย่าเข้ามานะ ข้าไม่เห็นอะไรทั้งนั้น'..." ซี้จ้อเอ่ยทวนซ้ำ และครุ่นคิดเกี่ยวกับประโยคนี้ "คุณชายหูกะโงกออกมาเช่นนี้หรือขอรับ"

ตู้เช่าถังพยักหน้าตอบด้วยความหวาดผวามาก

ถึงอ้ออู้รู้สึกประหลาดใจจะคนสงสัย นางรู้แต่แรกแล้วว่าอาการป่วย ของหู้จ้เงินน่าแปลกพิกล ดูจากรูปการณีนี้นี้หู้จ้เงินราวกับไปรู้เห็นอะไรเข้า

ถึงโดนคนลอบทำร้าย

แม้ว่าจะเป็นประโยคสั้นๆ ไม่กี่คำ บางทีอาจช่วยยืนยันได้ว่า ก่อนคุณชายหูจะเกิดเรื่องเขารู้ล่วงหน้าว่าตนเองจะมีอันตราย เขารู้ว่า อีกฝ่ายไม่มีทางปล่อยเขาไปแน่ อารามรีบร้อนจึงทำได้เพียงพูดจาเช่นนั้น เพื่อปกป้องตนเอง แต่เห็นได้ชัดว่าฝ่ายนั้นไม่ได้ใจอ่อน

"ศิษย์พี่ของพวกท่านตรวจสอบเรื่องนี้มาตลอดไม่ใช่หรือ" เถิงอวี้ชี้ หนไปมองเจี๋ยเซ่งกับชีจื่อ "ก่อนหูจี้เจินจะเกิดเรื่องเขาไปที่ใด พบเจอใคร มาบ้าง ลองสืบดูก็รู้แล้วไม่ใช่หรือ"

เจี๋ยเซ่งกับชีจื่อมีท่าทีลังเล เมื่อวานขณะที่ศิษย์พี่เล่าเรื่องโรคประหลาด ของหูจี้เจินเคยเอ่ยขึ้นมาว่าคุณหนูเถิงตามสืบหูจี้เจินมาตลอด แต่ ศิษย์พี่บอกให้พวกเขาสะกดรอยตามหูจี้เจินเท่านั้น ไม่เคยบอกให้ พวกเขาปิดปากเงียบต่อหน้าคุณหนูเถิง

วันนี้คุณชายตู่ก็พบเบาะแสใหม่อีก เช่นนั้นยิ่งไม่ต้องปิดบังคุณหนูเถิง แล้ว

พวกเขาอธิบายร่องรอยการเดินทางในวันที่หูจี้เจินเกิดเรื่องให้นางฟัง

"วันนั้นคุณชายหูหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยนานกว่าหนึ่งชั่วยามเต็ม บังเอิญว่าช่วงนั้นหูจี้เจินไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนอิงกั๋วกง แต่ก็ไม่มีวิธี พิสูจน์ได้ว่าก่อนคุณชายหูเกิดเรื่องเคยไปหาหูจี้เจินหรือไม่"

เถิงอวี้ก็กับตู่ถึงหลันหันมาสบตากัน หูจี้เจินจะระงับตัวดีเกินไปแล้ว ทั้งที่สืบสาวมาถึงตัวเขาเสียบ่อยกลับยังหาจุดอ่อนที่เป็นหลักฐานแน่นหนา ไม่ได้

ตู่เซ่าถึงเอ่ยแทรกขึ้นมา "ต่อให้หูจี้เจินไปรู้เห็นอะไรเข้า ก็ไม่ถึงขั้นต้อง ถูกทำร้ายปานนี้กระมัง หรือว่ายังมีความผิดร้ายแรงยิ่งกว่าการทำร้ายคน

ฆ่าคนด้วย"

"คิดว่าจะต้องเป็นจุดอ่อนสำคัญอย่างยิ่งยวดแน่" สีหน้าถึงอู๊วี่ฉายแววใคร่ครวญ "เมื่อใดมีข่าวลือแพร่พรายออกไป ตัวคนร้ายเองก็จะประสบภพภัยถึงชีวิต แต่ลงมือฆ่าคนก็สะดุดตาผู้อื่นเกินไปอีก ไม่รู้ทำให้หุจี้เงินกลายเป็นสติปัญญาบกพร่อง มองผิวเผินอาการป่วยจะคล้ายกับอาการเสมหะอุดตันหัวใจ* ไม่อาจตรวจสอบอะไรได้ในเร็ววัน หากไม่ใช่เพราะเงืองอ่องซื่อจ้อลอบสะกดรอยตามหลูจ้าวอันมานาน รวมถึงคลางแคลงใจสาเหตุอาการป่วยของหุจี้เงิน เรื่องนี้คงไม่มีหนทางสืบสาวต่อแล้ว"

ตู้เซาถึงนั่งงั้นไปชั่วขณะ แล้วกล่าวด้วยความแค้นเคือง "ข้ายังไม่เข้าใจอยู่ที่ หุจี้เงินไม่ใช่คนปากเย็นปากยาวสักหน่อย ถึงเขาจะมองเห็นอะไร ก็เชื่อว่าพอจะโผนทะนากับทั่ว คนผู้นั้นไยต้องลงมือโหดเหี้ยมปานนี้"

"หากเขาไปเห็นหลูจ้าวอันฆ่าคนเล่า" จู่ๆ ถึงอู๊วี่ก็เอ่ยขึ้น "คุณชายหูกี้จะเก็บเงียบไม่พุดออกไปอย่างนั้นใช่หรือไม่"

ทุกคนพลันสะดุ้งโหยง

ตู้ถึงหลันครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ จึงกล่าวอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า "คุณชายหูกี้พุดออกมาว่า 'พวกเจ้า' หากนี่เป็นประโยคสุดท้ายที่เขาตะโกนออกมา ก่อนจะเกิดเรื่อง คนที่คุณชายหูกี้มองเห็นตอนนั้นจะมีมากกว่าหนึ่งคนหรือไม่"

เจวียเซียงเรียกสติกลับมาได้ "จริงด้วย ไม่อย่างนั้นไม่มีทางพุดว่า 'พวกเจ้า' หากหนึ่งในนั้นคือหลูจ้าวอัน แล้วอีกคนเป็นใครกัน"

ถึงอู๊วี่ก็ปราชัยตามองกลีบดอกมะลิในถ้วยน้ำชา เรื่องนี้น่าสนใจไม่เบา

* เสมหะอุดตันหัวใจ เป็นโรคทางจิตใจที่เกิดจากความหม่นหมองและกลัดกลุ้มใจ มักปรากฏอาการอารมณ์แปรปรวน มีภาวะหลงลืมไม่รู้ตัว มีเสียงเสมหะในลำคอ แขนงหน้าอก เป็นต้น

น้ำบ่อนี้ของหลูจ้าวอันดูท่าจะลึกยิ่งกว่าที่นางคาดการณเอาไว้เสียอีก การตายของญาติผู้พี่ในชาติก่อน โรคประหลาดของคุณชายหูในชาตินี้ จุดเชื่อมโยงสลับซับซ้อน หมอกปริศนาบดบัง ยิ่งสืบสาวต่อยิ่งพบเรื่องชวนตระหนกตกใจ หากคุณชายหูถูกหลูจ้าวอันทำร้ายจริง แล้วคนที่อยู่กับเขาในตอนนั้นเป็นใครกันเล่า เหตุการณ์ที่คุณชายหูพบเจอเข้าจนทำให้คนเกิดความคิดชั่วแค้นหมายสังหารทันทีจะต้องไม่ใช่เรื่องธรรมดาอย่างแน่นอน

"ต้องรีบบอกให้ศิษย์พี่ของพวกท่านรู้" เถิงอวี่อึ้งว้างด้วยน้ำชาลงแล้วกล่าวขึ้น "เซาถ้ง เจ้าก็ไปด้วย เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง เจ้าต้องเล่าสิ่งที่พบเห็นในจวนสกุลหูเมื่อวานนี้ให้ลั่นเจิงโยวฟังอย่างไม่มีตกหล่น"

ที่จี้จู้รู้สึกสองจิตสองใจ "แต่วันนี้ศิษย์พี่ยุ่งอยู่กับการสืบคดีสตรีที่ตั้งครรภ์สองสามคดีนั้น พวกเราไม่แน่ว่าจะได้พบหน้าเขาหรือไม่ละสิ"

"อย่างนั้นก็รออยู่นอกศาลต้าหลี่" เถิงอวี่อึ้งขบคิดในใจ จะปล่อยให้หลูจ้าวอันรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าตู้เซาถ้งกำลังสืบเรื่องของเขาอยู่ ดังนั้นนางจึงบอกกับตู้เซาถ้งว่า "ข้าจะให้ลุงเจิงแปลงโฉมให้เจ้าก่อน ฮั่วซิวก็ด้วยนะ"

เรื่องนี้มัวรอช้าไม่ได้ สามพี่น้องกลับไปเฝ้าเรือนชั้นใน ลุงเจิงหยิบหมวดปลอมหลายชิ้นจากคลังเก็บของมาช่วยตู้เซาถ้งแปลงโฉม เขามีความเชี่ยวชาญวิชาแขนงนี้มาแต่เดิม เวลาผ่านไปเพียงหนึ่งถ้วยชา ก็เปลี่ยนแปลงใบหน้าของตู้เซาถ้งไปได้แล้ว

หลังจัดการเสร็จเรียบร้อยเถิงอวี่อึ้งกับตู้ถึงหลั่นก็เดินวนเวียนรอบตู้เซาถ้ง ก่อนส่งเสียงจี้จะขึ้นชมอย่างอัศจรรย์ใจ ตู้เซาถ้งเองก็ตกตะลึงตาค้างเช่นกัน ฝีมือของลุงเจิงเรียกได้ว่าแนบเนียนไร้ที่ติ คราวนี้เกรงว่าต่อให้มารดาอยู่ในที่นี้ก็คงจำเขาไม่ได้แล้ว

ฮั้วซิมมีความรู้วิชาแปลงโฉมเช่นกัน เมื่อพวกเขาถึงฮั้วอี้สามคนเดินออกมา เขาก็เปลี่ยนเสื้อผ้าของตนเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว

พวกเขาไปรวมตัวกับเจวียเซ่งและซี้จื่อที่ห้องโถงบุปผา แล้วมุ่งหน้าออกจากจวนไปพร้อมกัน

ตอนกำลังเดินไปเจิงอวี้สั่งกำชับตู้เซ่าถึง "ต่อหน้าคนอื่นบอกว่าตนเองแสร้งงอแล้ว"

ตู้เซ่าถึงพยักหน้ารับรู้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขามีส่วนร่วม กับ 'เรื่องใหญ่โต' ถึงเพียงนี้ ในใจบอกไม่ถูกว่ากำลังตื่นเต้นหรือหวาดกลัว เพราะก้าวเดินฉับๆ รวดเร็วไป จนเกือบจะสะดุดเท้าหกล้ม

เจวียเซ่งกับซี้จื่อรีบเข้ามาพุงตู้เซ่าถึง "คุณชาย...คุณชายถึง"

เจิงอวี้สั่งตัวตู้เซ่าถึงหลบออกมา ก่อนลดเสียงลงเอ่ยว่า "แค่ไปศาลตำหนิสักครั้งหนึ่ง ไปต้องลงลานถึงเพียงนี้ จำเอาไว้ เจ้าเป็นบุรุษอยู่ข้างนอกไม่ว่าพบเจอเรื่องใดจะต้องไม่ตื่นตกใจจนผิดพลาดเสียเอง"

ตู้เซ่าถึงมองเจวียเซ่งกับซี้จื่อที่อยู่ห่างไปไม่ไกลอย่างละอายใจ นักพรตน้อยสองคนนี้อายุน้อยกว่าเขาสองสามปีกลับเย็นหยัดเผชิญหน้าเพียงลำพังได้แล้ว

ฟ้อวี้ยังไม่ต้องพูดถึงเลย...

เขารีบจัดหมวกผ้าบนศีรษะให้เข้าที่ "ฟ้อวี้วางใจได้ ข้ารู้ว่าจะต้องทำเช่นไร"

เจิงอวี้ทำหน้าที่นำบูดบึ้งเล็กน้อย มองเขาประเดี๋ยวหนึ่งถึงได้พยักหน้าตอบรับ

ก่อนก้าวออกจากประตูจวนตู้ถึงหันหลังยังสั่งกำชับน้องชายอีกหลายเรื่อง ส่วนเจิงอวี้ก็มองดูบ่าวไพร่ยกกล่องขนมที่นางเตรียมไว้ขึ้น

รถม้าอารามซึ่งวิ่งไปที่ละกล่อ่ง ตรวจสอบจนแน่ใจว่าไม่ได้ตกหล่น
กล่อ่งใดไปถึงได้วางใจ

ผู้เช่าถึงกับเจียเช็งและชีจื่อเดินทางไปด้วยกัน ส่วนถึงอวี้อี้กับ
ตู่ถึงหลันนั่งรถม้าคันเดียวกัน

ระหว่างทางเมื่อรถม้าวิ่งผ่านजनหลังหนึ่งถึงอวี้อี้ได้ยืนข้างนอก
เสียงดังเอะอะ จึงมองลอดผ้าม่านรถออกไป ก็เห็นพลเฝ้าระวังกลุ่มหนึ่ง
เคาะประตูजनหลังนั้น หัวหน้าพลเฝ้าระวังกลุ่มนี้สอบถามว่าไพร่ที่มา
เปิดประตูว่า "ในजनมีสตรีตั้งครรภ์หรือไม่ ไม่จำกัด้ว่าเป็นเจ้านายเท่านั้น
บ่าวหญิงระดับล่างก็ต้องรายงานมา เรื่องนี้สำคัญใหญ่หลวง หากกล้า
ปิดบังเจ้าหน้าที่ทางการจะต้องรับโทษสถานหนัก!"

บ่าวเฝ้าประตูแตกตื่นตกใจ ตอบอย่างร้อนรนว่า "สุหยินบ้านข้าน้อย
ไม่ได้ตั้งครรภ์ ขอเชิญได้เท่าที่หลายรอสักครู่ ข้าน้อยจะเข้าไปสอบถาม
ว่ามีผู้ดูแลหญิงคนใดตั้งครรภ์บ้าง"

ถึงอวี้อี้เอ่ยขึ้นอย่างฉงนใจ "พวกเขากำลังตรวจสอบสตรีตั้งครรภ์
ที่อยู๋ในजनอันตอนนี้น่ะหรือ"

ตู่ถึงหลันนั่งอึ้ง "กลัวว่าคนร้ายจะลงมืออีกใช่หรือไม่ ดังนั้นจึงคิดจะ
ป้องกันเอาไว้ล่วงหน้า? เวลานี้जनอันสงบสุขรุ่งเรือง อย่างน้อยมีผู้คน
อาศัยอยู่มากมายหลายแสนคน ตรวจสอบไปที่ละบ้านที่ละजनอย่างนี้
ไม่รู้ว่าจะต้องตรวจสอบไปถึงเมื่อใดกัน"

ถึงอวี้อี้คิดทบทวน ลองเปลี่ยนเป็นคนอื่นอาจจะตรวจสอบไม่ไหว
ท่าหากเป็นความคิดของลิ้นเจียวก็จะเป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว ลิ้นเจียว
กราบทูลความถึงพระเนตรพระกรรณฮ่องเต้โดยตรงได้ นายอำเภอเมือง
जनอันกับนายอำเภอวันเหียนสองแห่งต้องคิดถึงอนาคตอันสดใสของ

ตนเอง ไม่กล้าปฏิเสธคำสั่งของเขาอยู่แล้ว แม้ราษฎรในเมืองจางอันมีจำนวนมาก ทว่าครัวเรือนกลับมีจำนวนจำกัด ขอเพียงระดมกำลังคนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อตรวจสอบทั่วทั้งเมือง ภายในไม่กี่วันก็สามารถสืบเรื่องนี้ให้กระจ่างได้แล้ว

ถึงแม้จะคิดได้เช่นนี้แต่นางก็ยังไม่เข้าใจยุติอีกฝ่ายเพียรพยายามอย่างหนักเพื่อวางแผนใส่ร้ายจวงมู่ มาวันนี้จวงมู่ถูกจับกุมแล้ว เหตุใดลินเจิงโยวถึงไม่ใช้แผนซ้อนแผนเล่า

ศาลด้าหลี่

เหยียนว่านซุนเดินออกมาจากห้องเก็บศพแล้วเข้าไปคุยกับลินเจิงโยว "ชายกระโปรงของซู่ลี่เหินยงกับไปซื้อไม่มีส่วนฉีกขาด เห็นได้ชัดว่าตอนนั้นคนร้ายไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะใช้ชายกระโปรงมาห่อทารก แต่พอมาถึงคราวของเสี่ยวเจียงซื่อฮูหยินของหวังอันป้อซื้อจี้กลับทำอย่างนี้ได้ เห็นได้ชัดว่าต้องการโยนความผิดให้จวงมู่ซื้อจี้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้เหตุใดถึงไม่ประกาศออกไปเลยว่าจับกุมคนร้ายได้แล้ว พอคนร้ายได้ยืนยันว่าพวกเรา 'หลงกล' ไม่น่าอาจเผยแพร่ออกมาเร็วกว่าเดิมก็ได้"

ลินเจิงโยวมองต้นสนในลานกว้างด้วยสีหน้าครุ่นคิด ผ่านไปชั่วครู่ถึงเอ่ยตอบ "เมื่อคืนข้าหาตำราเกี่ยวกับกลอุบายและกฎผีปีศาจที่ขโมยทารกในครรภ์จากอารามเต้าหลายแห่งมาอ่านแล้ว หากทำลงไปเพื่อสร้างทารกเดือันดับขึ้นมาจริง คนร้ายไม่มีทางหยุดอยู่เพียงการขโมยทารก รายที่สาม เมื่อใดก่อก่ดขึ้นมาก็อีก การโยนความผิดให้จวงมู่ของคนร้ายก็จะไม่มีความหมายแล้ว คนร้ายฝีมือข้าของระดับนี้จะทำเรื่องที่ไม่มีความหมายอะไรไปด้วยเหตุใดกัน ข้ากำลังคิดว่าคนร้ายชุดหลุมพราง

ตั้งมากถึงเพียงนี้ให้จวงมู่ตกลงไป เพียงเพื่อทำให้ตนเองหลุดพ้นจากข้อสงสัยเท่านั้นหรือ จะมีความหมายลึกซึ้งอื่นแฝงอยู่หรือไม่"

เหยียนว่านซุนตะลึงงัน "นอกจากโยนความผิดให้แล้ว ยังจะทำลงไปเพื่ออะไรอีก"

"ข่มขู่? ตักเตือน?" ลิ่นเจิงโย่วเอ่ยออกมาอย่างใคร่ครวญพลางเดินลงบันได

เหยียนว่านซุนยั้งยั้งสงสัยสน "จวงมู่ก็ถูกจับได้แล้ว คราวนี้การ 'ข่มขู่' กับ 'ตักเตือน' จะทำไปให้ใครดูเล่า"

"หากยังมีคนอยู่เบื้องหลังจวงมู่เล่า..." ลิ่นเจิงโย่วกล่าว "เป้าหมายคนร้ายไม่ได้อยู่ที่จวงมู่ กลับพุ่งเป้าไปหาคนที่อยู่เบื้องหลังของจวงมู่ผู้นั้นต่างหาก ข้าเคยถามอาจั้นเจ้าแสร้งตีเหล็กไหยวหมี่ก๊วยแล้ว จวงมู่ทำงานทุกเดือนได้เงินห้าร้อยเยียนเท่านั้น แต่จวงมู่ไม่ใช่เพียงไปดื่มสุราที่ร้านเป็นปกติ ยังเอาเงินไปลงที่บ่อนพนันบ่อยๆ ด้วย แล้วเงินน้อยนิดเพียงห้าร้อยเยียนจะพอให้เขาผลาญเป็นว่าเล่นได้อย่างไร ก่อนหน้านี้จู่ๆ เขาไปจากขางอันหนึ่งเดือน ค่าใช้จ่ายระหว่างเดินทางมาจากที่ใดเล่า เห็นได้ชัดเลยว่าร้านตีเหล็กเป็นการหาเลี้ยงชีพบังหน้า เบื้องหลังของเขาจะต้องมีเจ้านายคนอื่นให้รับใช้อีกแน่"

"เรื่องนี้ข้าก็คลางแคลงใจมานานแล้ว" เหยียนว่านซุนชะงักไปชั่วขณะ "จวิลิ ชื่อจื่อตวรจสอบแล้วใช่หรือไม่ว่าหนึ่งเดือนก่อนหน้านี้จวงมู่ไม่ได้อยู่ในขางอัน"

ลิ่นเจิงโย่วเอ่ย "เมื่อวานหลังคุณชายหวังพุดเรื่องนี้ข้าก็ส่งคนไปตรวจสอบแล้ว จวงมู่ออกจากขางอันไปตั้งแต่วันที่หนึ่งเดือนสามจริงๆ ที่สำคัญออกไปแล้วก็เข้ามั่วที่จุดพักม้านอกเมืองตัวหนึ่ง ดูท่าคงจะใช้เพื่อ

เดินทางไกล ถึงใจกับฉางอันห่างกันไม่ไกลเท่าไร หากจงมู่ควมบ้าเร่
เดินทางจะถึงถึงใจทันภายในวันที่ห้าเดือนสามแน่ แต่สรุปว่าเขาไปก่อคดี
หรือว่าไปเพื่อการอื่น เรื่องนั้นคงไม่มีใครรู้ได้ คนอย่างเขาหากจะปลอม
'หนังสือผ่านด่าน' ตบตาไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร ประจวบเหมาะว่าสองคดี
ต่อมาจงมู่ปรากฏตัวอยู่แถวนั้นหมด ดูจากร่องรอยมากมายที่มีอยู่ในที่นั้น
คนร้ายจึงใจหลอกล่อจงมู่ไปยังสถานที่เกิดเหตุ แต่ลองเปลี่ยนมามอง
อีกมุมหนึ่ง หากเป็นเพราะจงมู่กำลังสืบว่าคนร้ายตัวจริงเป็นใคร ดังนั้น
ถึงได้ตามหลังคนร้ายมาถึงที่เกิดเหตุหลายต่อหลายครั้งแล้ว"

เหยียนว่านซุนอัปากค้างอย่างตกตะลึง "ท่านกำลังจะบอกว่าจงมู่
กำลังสะกดรอยตามคนร้าย?"

ลิ่นเจิงไย่ลู่บลายคาง "ข้าลองคาดเดาดูก่อนเท่านั้น คนร้ายตัวจริง
ฆ่าคนเพื่อขโมยทารกในครรภ์ ส่วนจงมู่ทำเพื่อสืบหาคนร้ายตัวจริง
คนร้ายสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของจงมู่ จึงฉวยโอกาสใช้แผนซ้อนแผน
สลัดความผิดให้จงมู่ไปเสียเลย"

"ประเดี๋ยวก่อน...ประเดี๋ยวก่อนนะ..." เหยียนว่านซุนพยายาม
จัดระเบียบความคิดของตนเอง "อย่าเพิ่งพูดว่าคนร้ายตัวจริงวางกับดัก
ได้อย่างไร จงมู่เป็นเพียงอันธพาลผู้หนึ่งในตลาดตะวันตก จะรู้ล่วงหน้า
ได้อย่างไรว่าคนร้ายตัวจริงจะก่อคดี"

"เรื่องนี้ข้าก็ไม่รู้แล้ว" ลิ่นเจิงไย่ลู่เล่เล็กน้อย "ก่อนอื่นเขาอาจ
ไม่รู้ว่าคนร้ายตัวจริงหน้าตาเป็นเช่นไร แล้วก็อาจไม่รู้ด้วยว่าคนร้ายตัวจริง
กำลังทำอะไรอยู่ บางทีเขาเพียงรับคำสั่งจากใครให้ไปสืบเรื่องนี้ หรือไม่
คงไปตามหาของอะไรบางอย่าง...มีหน้าซ้ำวันเวลาที่เขาเริ่มลงมือสืบอาจ
เป็นช่วงก่อนเกิดคดีฆาตกรรมที่ถึงใจก็ได้"

"ในเมื่อคนร้ายพบว่าจวงมู่ถึงกับตามสืบเรื่องของตนเองอยู่ เหตุใดถึงไม่ฆ่าปิดปากเขาไปเลยเล่า วางกับดักเช่นนี้ไม่กลัวว่าจวงมู่จะสารภาพสิ่งที่พบเห็นจากการสะกดรอยช่วงหลายวันมานี้ให้ศาลต้าหลี่รู้จนหมดเปลือกหรือ"

ลินเจิงโยวขบคิดแล้วเอ่ยว่า "คนร้ายตัวจริงกล้าทำถึงเพียงนี้ ย่อมมั่นใจว่าไม่มีจุดอ่อนอะไรตกอยู่ในกำมือจวงมู่ แต่ขอเพียงจวงมู่ถูกจับกุม พวกเราก็จะเริ่มสืบจากจวงมู่แล้วสาวไปถึงคนที่อยู่เบื้องหลัง เช่นนี้คนร้ายตัวจริงไม่ต้องสิ้นเปลืองกำลังคนของตนเอง ก็สามารถยืมมือของศาลต้าหลี่ลากตัวคนที่อยู่เบื้องหลังจวงมู่ออกมาได้"

"ชื่อคือหมายความว่า..."

ลินเจิงโยวคลี่ยิ้ม "คนร้ายตัวจริงก็อยากรู้มากกว่าคนผู้นั้นที่อยู่เบื้องหลังจวงมู่คือใคร"

เหยียนว่านซุนนั่งอิงไปชั่วคราว พอเห็นลินเจิงโยวจะเดินออกไปแล้ว เขาก็รีบเดินตามหลังอีกฝ่าย "ข้าเข้าใจแล้ว คดีนี้เกี่ยวพันกับคนสองกลุ่ม คนกลุ่มแรกคือคนร้ายตัวจริง ส่วนคนอีกกลุ่มคือจวงมู่กับคนที่อยู่เบื้องหลัง เมื่อวานจวงมู่ถูกจับกุมคาหน้าศาล เขากลับบอกเบาะแสของทารกในครวรรี่ไม่ได้ ศาลต้าหลี่จะสืบต่อไปเพื่อให้ได้หลักฐานการกระทำความผิดที่สมบูรณ์ จนกว่าจะสืบรู้ตัวตนของจวงมู่กระจ่างชัด...กลยุทธย่อมดาบฆ่าคนใช้ได้ขำขันขำนาญทีเดียว"

"นี่เป็นการคิดคำนวณมาดีพอแล้ว" ลินเจิงโยวยิ้มเยาะ "เพียงแต่คนร้ายตัวจริงไม่คิดว่าเมื่อวานคุณชายหวังจะบุกเข้าไปในห้องปลีกิเวทตอนนั้นเขาดักซุ่มอยู่ในห้องประตีย์วหนึ่งก็หนีออกไป คงลืมนึกว่าจะจูโจมคุณชายหวังดีหรือไม่ หากอยู่ต่อเพื่อจูโจมคุณชายหวัง ก็จะไม่มีเวลามากพอไปโยนความผิดให้จวงมู่ สองจิตสองใจ สุดท้ายทำได้เพียงรีบร้อน

หนีออกไป ตอนนั้นในห้องปลีกิเวรมืดทึบ คนร้ายมั่นใจในวิชาแปลงโฉมกับการแต่งกายของตนเองมาก เขามั่นใจว่าคุณชายหวังมองไม่ออกว่ารูปลักษณะภายนอกของเขากับจอมมูมีส่วนใดไม่เหมือนกัน แต่คาดไม่ถึงว่าคุณชายหวังจะมีความรู้เรื่องเครื่องหอมมากพอสมควร ดมกลิ่นจนรู้ว่า 'อวลกลิ่นธารสวรรค' อันหาได้ยากปะปนอยู่ในห้องที่เกิดเหตุ อีกทั้งยังมีความละเอียดรอบคอบ สังเกตเห็นว่าบนชุดเขามีรอยขาดเป็นรูโหว่ เมื่อมีข้อพิรุธตรงจุดนี้แล้วพวกเราถึงรู้ว่าจอมมูไม่ใช่คนร้ายตัวจริง"

เหยียนว่านซุนพักหน้าด้วยความเข้าใจทันที "มิน่าเล่าเมื่อคืนพอซื้อจี้กลับมา ก็สั่งคนให้กระจายกำลังออกตรวจสอบสตรีตั้งครรรค์ในเมืองหลวง คดีประหลาดสองสามคดีนี้เป็นที่โจษจันไปทั่วเมืองแล้วสตรีที่กำลังตั้งครรรค์พวกนั้นหวั่นเกรงว่าตนเองตกอยู่ในอันตราย ทางการทำเช่นนี้ทั้งสามารถปลอบใจชาวบ้าน ทั้งสามารถบอกคนร้ายตัวจริงว่าศาลต้าหลี่ไม่ได้หลงกลเขา คนร้ายรู้ว่กับดักที่ตนเองทุ่มเทวางแผนตายมีคนจับได้ไล่ทัน แผนการที่เหลื้อต่อจากนี้ก็พลอยวุ่นวายไปด้วยพอวุ่นวายแล้วย่อมเกิดความผิดพลาดได้ง่าย"

ลื่นเชิงโยยยิ้มบางๆ ไซ่แล้ว ข้าจึงใจเพิ่มความยุ่งยากให้คนร้ายตัวจริง คนที่อยู่เบื้องหลังจอมมูล่วงรู้ว่จอมมูถูกจับกุม ไม่นานก็จะเข้าใจว่เป็นกับดักที่คนร้ายตัวจริงวางไว้ ในเมื่อคนผู้นี้ใช้งานยอดเยี่ยมอย่างจอมมูได้ เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ตอบโต้กลับ คนผู้นี้อยู่ในที่ลับ คนร้ายตัวจริงอยู่ในที่แจ้ง คนร้ายตัวจริงทั้งเตรียมป้องกันการไล่ตามตรวจสอบจากทางการ ทั้งต้องระวังคนเบื้องหลังจอมมูจะจัดการตนเอง ในขณะเดียวกันยังต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจรวบรวมทหารก่เดือนดับ จะว่าไปแล้วคงยุ่งยากน่าดูชม คนเราพอยุ่งจนหัวหมุนก็จะเผยช่องโหว่ออกมาอย่างง่ายดาย

พวกเราจะคอยสังเกตการณ์ไปเสียๆ แล้วกัน

"พี่เหียน พวกเราไปสอบสวนจงมู่กันก่อนเถอะ" ลิ่นเจิงไย่วสาวเท้าเดินไปทางคุหลวง

เหียนว่านขุนถอนหายใจ "เมื่อคืนมัวแต่ยุ่งกับการตรวจสอบเรื่องสตรีตั้งครกในเมือง จึงไม่มีเวลามาสอบสวนจงมู่ เดิมทีนี้คิดว่าปล่อยเขาทิ้งเอาไว้คืนหนึ่งจะต้องมีเรื่องสารภาพมากมายแน่ แต่เมื่อเช้าเข้าไปสอบสวนเขาดู คนผู้นี้ริมฝีปากอย่างกับแผ่นเหล็กแข็งๆ ยังไม่ยอมเปิดปากสักที"

ภายในคุได้ดิน จงมู่นั่งหลับตาอยู่ในกรงขัง

นอกกรงขังมีเครื่องพันธนาการซ้อนทับหลายชั้น แท่งเหล็กสี่เหลี่ยมสะท้อนประกายแข็งแกร่งดั่งดั่งก้อนหิน นี่เป็นกรงเหล็กชนิดพิเศษที่ศาลต้าหลี่ใช้คุมขังนักโทษคดีร้ายแรงโดยเฉพาะ ชิ้นส่วนกลไกแต่ละชิ้นล้วนเป็นผลงานที่เหล่าช่างฝีมือนับร้อยทุ่มเทสร้างขึ้นมา คนที่ถูกขังอยู่ในกรงต่อให้มีพลังกำลังมหาศาล ก็อย่าคิดว่าจะหลบหนีไปได้

จงมู่ถูกมัดอย่างแน่นหนา ในปากยังมีเศษผ้าอุดไว้ ยกเว้นดวงตาคู่หนึ่งที่ยังกลอกไปมาอย่างอิสระ เขาไม่มีส่วนใดบนร่างกายที่ขยับเขยื้อนได้แล้ว

นอกจากนั้นนอกกรงเหล็กยังมีเจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่สี่คนเฝ้าล้อมอยู่ เจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่จับกลุ่มคุยเรื่องลัทธิเพเหระ เหลือบมองจงมู่ที่อยู่ในกรงเหล็กเป็นครั้งคราว เตรียมพร้อมไว้ทุกด้านถึงเพียงนี้ไม่ใช่กลัวว่าจงมู่จะหลบหนี แต่ป้องกันเขาฆ่าตัวตายด้วยสารพัดวิธีแปลกประหลาดต่างหาก

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าจากนอกประตูเดินเข้ามาใกล้ พอประตูเปิดออกก็มีกลิ่นหอมเบาบางลอยเข้ามาในห้อง เหล่าเจ้าหน้าที่ศาลด้าหลี่ชะงักงันหันมอง ก็เห็นลิ่นเจิงโยกย้ายกับเหยียนว่านซุนเข้ามาพร้อมเจ้าหน้าที่อาวโสผู้หนึ่ง

เจ้าหน้าที่อาวโสยกถาดใบหนึ่งซึ่งวางน้ำแกงป้อทัวที่มีควันร้อนลอยอยู่ไว้ให้ชาวม รวถึงอาหารอีกหลายอย่าง ทั้งขนมเปี๊ยะไส้เนื้อเกี้ยวหนึ่ง แต่ละจานล้วนส่งกลิ่นหอมฟุ้งกระจาย

เจ้าหน้าที่อาวโสร้องเรียกเจ้าหน้าที่สี่คนนั้นอย่างกระตือรือร้น "ทุกคนมากินอาหารเข้าเถอะ ไม่ต้องขอบคุณข้า อาหารเหล่านี้เจ้าหน้าที่สืบสวนลั่นเป็นคนเลี้ยงเอง"

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นส่งเสียงฮือฮา ยื้อแย่งกันเข้ามาหนึ่งที่โต๊ะ ยังไม่ลืมเอ่ยปากถาม "เจ้าหน้าที่สืบสวนลั่น เจ้าหน้าที่ไต่สวนเหยียน พวกท่านไม่กินด้วยหรือ"

เหยียนว่านซุนยิ้มแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ ก่อนเดินมาที่โต๊ะสำหรับจัดบันทึกคำสารภาพของนักโทษ ตลบชายเสื้อคลุมขึ้นแล้วนั่งลง

ลิ่นเจิงโย่วกลับเดินมาถึงหน้ากรงเหล็ก ย่อตัวลงมองหน้าจวงมู่ "หิวแล้วสิ?"

กลิ่นหอมลอยอวลเข้าไปในโพรงจungk เป็นระลอก ลองเปลี่ยนเป็นผู้ใดก็น้ำลายสอทั้งนั้น การควบคุมตนเองของคนเรามักจะอ่อนแอที่สุดยามหิวโหย แต่เห็นได้ชัดว่าจวงมู่ผ่านการเคี่ยวกรำมาอย่างโชกโชน ประหนึ่งภิกษุผู้ขรภาพเข้าสู่สมาธิ ไม่แสดงท่าที่ตอบสนองต่อคำพูดของลิ่นเจิงโย่วแม้แต่หน่อย

"ไม่ได้กินอะไรมาวันหนึ่งแล้ว เป็นเช่นนี้ต่อไปจะทนไม่ไหวได้นะ"

ลื่นเฉิงโยวเอ๋อยิ้มๆ "ไม่อย่างนั้นเอาเช่นนี้ดีหรือไม่ ข้าทั้งอาหารเช้าเอาไว้ให้เจ้าชุดหนึ่ง เอาไว้พวกเราคุยกันจบแล้วข้าจะส่งอาหารเข้าไปให้เจ้าเลย"

จวงมู่ค่อยๆ ลืมตาขึ้น ปรากฏในดวงตาฉายแววเสียดสีและหยามหยัน

ลื่นเฉิงโยวร้องอุทานคำหนึ่ง "ข้ารู้แล้ว เจ้าไม่กลัวอด และยัง 'ไม่กลัวตาย'"

ไม่ทันรอให้จวงมู่แสดงอาการตอบสนอง ลื่นเฉิงโยวกลับหัวเราะขึ้นเบาๆ

"ตอนแรกก็เลอะเลือนแบกหม้อดำแทนคนอื่น ยังตามด้วยเลอะเลือนจนอดตายในคุก เจ้าไม่รู้สีกว่าน่าแค้นใจ แต่ข้ากลับแค้นใจแทนเจ้าเสียอย่างอดไม่ได้ หากข้าเป็นเจ้า ต่อให้ตาย ก็ต้องสืบให้รู้ความจริงก่อนว่าใครใส่ร้ายตนเอง"

เสียงพูดประโยคนี้แผ่วเบาจนได้ยินกันเพียงสองคน สีหน้าจวงมู่พลันแข็งทื่อไป หัวอึดใจเดียวสายตาประศดประชันเด่นชัดก็มีความตกตะลึงเข้ามาแทนที่

"ใช่ ข้ารู้ว่าเจ้าถูกใส่ร้าย" รอยยิ้มในดวงตาลื่นเฉิงโยวยังไม่จางหาย "ตอนนี้นอกจากข้า ไม่มีใครช่วยลบล้างความผิดให้เจ้าได้แล้ว"

แววตาจวงมู่เกิดรอยกระเพื่อมไหวเล็กน้อย คล้ายว่ายังคงลังเล แต่ก็เหมือนกำลังคิดไตร่ตรอง ทันใดนั้นราวกับนึกถึงอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เขาจึงหลับตาลงอีกครั้ง

ลื่นเฉิงโยวไม่รีบร้อน เขาเบนสายตาไปทางอื่น มองคู่มือที่มีคราบเลือดหลงเหลืออยู่ของจวงมู่ "ให้ข้าลองคาดเดาดูแล้วกัน เมื่อวานเจ้าวิ่งไปถึงกลางตรอกด้านหลังร้านเครื่องหอม คงคิดจะค้นหาอะไรบางอย่าง ผลปรากฏ

ว่าหาของไม่เจอ และคนร้ายชุดหลุมพรางไว้รอเจ้าอยู่แต่แรก ก่อนหน้านี้
เจ้าออกไปงใจ ก็เพราะได้รับการว่าจ้างไปจัดการธุระ กลับไม่รู้ว่าตอนนั้น
คนร้ายตัวจริงก็วางแผนจะจัดการเจ้าด้วย"

จวงมู่เบิกตาโพลงทันควัน เทียบกับช่วงก่อนหน้านี้ที่มีท่าทางเชื่อครึ่ง
ไม่เชื่อครึ่ง คราวนี้สายตาซับซ้อนกว่าเดิมไม่น้อย เขามองลึนเชิงโย่ว
อย่างตะลึงงัน รวากับเริ่มต้นประเมินเด็กหนุ่มตรงหน้าเสียใหม่

"ตึกแต่นจับจักจั่น นกขมิ้นอยู่ข้างหลัง" ลึนเชิงโย่วเอ่ยต่อด้วย
น้ำเสียงจริงจัง "เจ้าถูกอีกฝ่ายหลอกจนหัวหมุน แล้วยังต้องแบกความผิด
ฐานฆ่าคนตายแทนเขา จวงมู่ เจ้ากล้ากลืนความแค้นครั้งนี้ไม่ลงกระมัง
คนร้ายตัวจริงน่ารังเกียจปานนี้ ไม่คิดจะร่วมมือกับข้าสักหน่อยหรือ"

แววตาจวงมู่เป็นประกายวาววับ ทว่าเหม่อลอยไปเพียงครู่เดียว
ความลังเลในดวงตาก็มีความหวาดระแวงเข้ามาแทนที่

ลึนเชิงโย่วจ้องหน้าจวงมู่ตาไม่กะพริบ พอเห็นดังนั้นก็ยิ้มออกมา
"ใช่แล้ว ข้าสนใจความลับที่ติดตัวเจ้ามากเชียว แต่เทียบกับเรื่องนี้แล้ว
ตอนนี้ข้าอยากจับกุมคนร้ายตัวจริงให้เร็วที่สุดมากกว่า เจ้าต้องการแก้แค้น
ข้าต้องการจับคน พวกเราต่างมีสิ่งที่ต้องการ...ว่าอย่างไร จะร่วมมือกับข้า
หรือไม่ คนร้ายตัวจริงใช้อุบายหลอกทั้งศาลด้านนี้ทั้งเจ้า จวงมู่ พวกเรา
มาหลอกเขากลับบ้าง เจ้าเห็นว่าเป็นเช่นไร"

60

ลินเจิงโยวกับเหียนว่านซุนเดินตามกันออกมาจากคุก
เหียนว่านซุนขมวดคิ้วเป็นปมแน่น "ไม่คิดว่าพุดมาถึงขั้นนี้แล้ว
คนผู้นี้จะยังไม่ยอมเปิดปาก"

ลินเจิงโยวกลับยังสงบเยือกเย็น คนเราจะสร้างปมหน้าหลอกหลวง
อย่างไร ดวงตามักเผยพิรุณออกมาเสมอ สายตาของจวงมู่เมื่อครู่กำลัง
บอกเขาว่าถึงแม้ยังไม่ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด อย่างน้อยจิตใจก็เริ่ม
สั่นคลอนบ้างแล้ว ต่อจากนี้เพียงเติมเชื้อไฟเพิ่มก็สิ้นเรื่อง

"รออีกประเดี๋ยวข้าจะให้คนส่งสุราอาหารมาให้จวงมู่ เอาให้เขา
ดมกลิ่นแล้วเก็บกลับไปเสีย คอยผลัดกันมาอย่างนี้ อย่าปล่อยให้เขา
อยู่ว่างๆ เป็นอันขาด"

เหียนว่านซุนยังกลางแคลงใจ "คนผู้นี้หัวแข็งเป็นก้อนหิน วิธีเช่นนี้
จะได้ผลหรือ"

"ลองดูก็ไม่เสียหายอะไร" ลินเจิงโย่วยิ้มว่า "เวลาคนเราตั้งใจแน่วแน่ว่าจะตาย สุราอาหารไม่มีทางทำให้เขาหวั่นไหวได้ แต่วันใดอยากมีชีวิตอยู่ต่อขึ้นมา พอได้เผชิญหน้ากับสุราอาหารรสเลิศเหล่านี้อีกครั้งจะเป็นช่วงที่ทนต่อไปไม่ไหวแล้ว ข้าคิดว่าอย่างมากที่สุดคงทนได้ถึงคืนนี้ เขาต้องให้คนมาตามข้าแน่"

เหยียนว่านซุนได้ยินเช่นนั้นก็ตะลึงงันไป

ลินเจิงโย่วกล่าวขึ้นว่า "จริงสิ พี่เหยียน ข้าต้องออกไปข้างนอกเสียหน่อย"

"ไปจวนหรงอันป้อใช่หรือไม่ รอประเดี๋ยวนะ ข้ากลับห้องพักไปเปลี่ยนชุดก่อน" เหยียนว่านซุนอุบหน้าของตนไปมา พยายามเรียกสติตนเองให้สดชื่นแจ่มใสขึ้น

ลินเจิงโย่วชะงักฝีเท้า "พี่เหยียนยุ่งกับงานมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้วรีบกลับไปพักผ่อนก่อนดีกว่า"

เหยียนว่านซุนโบกมือปฏิเสธ "ไม่เป็นไร คดีนี้มีส่วนที่น่าปวดหัวตั้งมากมาย มีคนช่วยตรวจสอบที่เกิดเหตุอีกคน ก็จะมีโอกาสพบเบาะแสเพิ่มมากขึ้นนะ"

ลินเจิงโย่วไม่ได้สานต่อบทสนทนา เหยียนว่านซุนนิสัยขยันขันแข็งและซื่อตรง มักใช้เวลาอยู่ในที่ว่าการต่อเนื่องหลายวันเพื่อสืบคดีอยู่บ่อยๆ หากยังขัดขวางไม่ยอมให้ไปเชื่อว่าทำได้สำเร็จ เขาจึงเอ่ยยิ้มๆ "คดีนี้เกี่ยวข้องกับวิชาमारและภูตผีปีศาจ คนธรรมดาไม่แน่ว่าจะมองพินิจออก ข้าเชิญนักพรตอารามตงหมิงไปดูที่ตรอกซุนอันด้วยกันกับข้าแล้ว พี่เหยียนไม่จำเป็นต้องไปด้วยก็ได้ หลังไปตรอกซุนอันเสร็จแล้วข้ายังต้องไปหามุขมนตรีเจิ้งด้วย"

"มุขมนตรี้เจิ้ง?"

"шту่เหินยงเป็นสตรีที่มุขมนตรี้เจิ้งเลี้ยงดูอยู่นอกจวน สะดุดตาแปดอักษรของนางรวมถึงเรื่องราวในอดีตตอนอยู่ที่บ้านเกิดไม่มีใครรู้รายละเอียดแน่ชัดอย่างน้อยมุขมนตรี้เจิ้งคงรู้มากกว่าคนอื่น" ลิ่นเจิงโย่วว่าต่อ "หลังคนร้ายฆ่าคนในถงโจวแล้ว ก็รีบกลับมาก่อคดีที่ฉางอัน เป้าหมายแรกที่ลงมือบังเอิญว่าเป็นшту่เหินยง ข้าต้องตรวจสอบให้กระจ่างว่าเพราะเหตุใดคนร้ายถึงเลือกนาง"

ทั้งสองเรื่องนี้ต้องให้ลิ่นเจิงโย่วไปด้วยตนเองถึงจัดการได้ราบรื่น คนนอกอยากช่วยก็ไม่รู้จะยื่นมือเข้าแทรกตรงที่ใด เหยียนว่านซุนยืมเงื่อนไขกำลังจะเอ่ยตอบ เจ้าหน้าที่ศาลตำหลิ่วหนึ่งพลันเดินเข้ามาหาพอดี "เจ้าหน้าที่สืบสวนลิ่น สองนักพรตน้อยมาถึงแล้ว"

ลิ่นเจิงโย่วเดินออกจากศาลตำหลิ่ว มองเห็นรถม้าของอารามชิงอวิ้นอยู่หน้าประตูจริงดังคาด

เจวียเถิงกับชี่จื่อฮั่นอยู่ข้างรถม้า ส่วนข้างกายพวกเขายังมีหนุ่มน้อยแปลกหน้าอยู่อีกคน

"ศิษย์พี่" เจวียเถิงกับชี่จื่อฮั่นเข้ามาใกล้ เขย่งเท้ากระชับข้างหูเขา สองสามประโยค

ตู้เซ่าถ้ง? ลิ่นเจิงโย่วมองสำรวจหนุ่มน้อยตรงหน้าด้วยความแปลกใจเล็กน้อย

ตู้เซ่าถ้งรู้สึกอึดอัดตอบอย่างไม่ถูก ทว่าพอนึกถึงสิ่งที่พี่อู่วีสั่งกำชับเอาไว้ เขาก็ลอบยัดหลังขึ้นมาเจียบๆ ก่อนกระเผลอกระเไให้คอโง่ง แล้วประสานมือคารวะลิ่นเจิงโย่ว "ข้า...ข้าน้อยผู้แซ่ถ้งมีเรื่องด่วนอยากพบชี่จื่อฮั่นขอเชิญชี่จื่อฮั่นมาคุยกันทางนี้สักครู่ขอรับ"

ลื่นเชิงโยวัดระหนัคดีว่ามีบางอย่างผิดปกติ "อย่างนั้นขึ้นไปดูบนรถม้าเถอะ"

ไหนเลยจะรู้ว่าพอลึกผ่านรถม้ากลับมองเห็นกล่องอาหารกินพื้นที่ไปครึ่งคันรถ วางเรียงซ้อนกันเป็นกล่องๆ จนเต็มเบาะฝั่งหนึ่งไปเลยทีเดียว

"นี่มันอะไรกัน" ลื่นเชิงโยหัวกลับไปปรายตามองเจวียซึ่งกับที่จื้อเจวียซึ่งกับที่จื้อกำลังหวาดหวั่นใจอยู่บ้างเพราะแอบรับของขวัญจากเถิงอวี่มาโดยพลการ ได้ยินดังนั้นก็ผินยิ้มอย่างลำบากใจ "ขนมที่คุณหนูถึงให้พวกเรา"

ที่จื้อรีบกล่าวเสริมว่า "คุณหนูถึงกินขนมขานชิงของพวกเราแล้วชอบมาก จึงยื่นกรานจะมอบของขวัญตอบแทนให้ได้ ข้ากับเจวียซึ่งไม่รับไว้ก็เกรงใจแะเลยขอรับ..."

ลื่นเชิงโยจ้องมองขนมกองนั้นเงียบๆ คาดเคาได้อยู่แล้วว่าเถิงอวี่เป็นคนให้มา ของขวัญตอบแทนมากปานนี้ไม่มีทางเตรียมให้ในตอนเช้าได้ทันหรอก คงรู้ว่าเจวียซึ่งกับที่จื้อชอบกินขนม จึงตั้งใจจะให้พวกเขาแต่แรกแล้ว แต่ให้มากถึงเพียงนี้ในคราวเดียวไม่กลัวว่าเจวียซึ่งกับที่จื้อจะกินจนจุทท้องหรือ

เจวียซึ่งกับที่จื้อหัวนเกรงว่าศิษย์พี่จะตำหนิตนเอง กำลังร้อนใจเตรียมถ้อยคำมาแก้ต่าง ลื่นเชิงโยกลับปล่อยผ่านลง ก่อนส่งยิ้มพร้อมกล่าวกับตู้เช่าถึงว่า "คุณชายถึง มาคุยกันทางนี้เถอะ"

พอเดินไปถึงมุมเงียบสงัดไร้ผู้คน ตู้เช่าถึงก็เล่าเรื่องทั้งหมดออกมาอย่างละเอียดไม่มีตกหล่น

ลื่นเชิงโยตะลึงงัน สาเหตุที่เขากล้ายืนยันว่าหู้จี้เงินจะต้องถูกคนลอบทำร้ายแน่เป็นเพราะมีเพียงวิษามารเท่านั้นที่ทำให้คนอยู่ๆ ก็สูญเสียชีวิต

หนึ่งวิญญาณหนึ่งจิตไปได้ ทว่าไปสอบถามญาติพี่น้องกับมิตรสหายของหู่จี้เจินมาครบแล้ว พวกเขาต่างบอกว่าหู่จี้เจินคล้ายคลึงกับหู่ต้งเปาบิดาของเขามาก นิสัยอบอุ่นและซื่อตรง ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับใคร เมื่อสอบถามว่าระยะนี้หู่จี้เจินมีสิ่งใดผิดปกติไปบ้างหรือไม่ บรรดาสหยาของหู่จี้เจินจึงเอ่ยถึงหลูจ้าวอันเหมือนกันโดยมิได้นัดหมาย

สหยาหลายคนบอกว่าก่อนหน้านี้สักพักหนึ่งหู่จี้เจินเคยเคาะพนักถือหลูจ้าวอันสุดหัวจิตหัวใจ แต่ภายหลังไม่รู้ว่เกิดเรื่องอันใดขึ้น ยามเห็นหน้าหลูจ้าวอันอีกครั้งกลับถลึงตาส่องมองอย่างขุ่นเคือง ดูท่าทางราวกับมีความแค้นต่อหลูจ้าวอันขึ้นมาในคืนเดียวกระนั้น

ประจวบเหมาะว่าเขาไล่สืบเรื่องของหลูจ้าวอันมาตลอดตั้งแต่เรื่องปีศาจตันไม้ จึงสืบเสาะค้นหาไปตามเบาะแสนี้ แล้วบังเอิญว่าช่วงหนึ่งช่วยยามที่เกิดเรื่องกับหู่จี้เจิน หลูจ้าวอันก็ไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนอิงกั๋ววงใกล้ๆ กัน มีหน้าซ้ำหลังเกิดเรื่องควนหนูกิ่งให้คนไปลอบสอบถามมาแล้ว ไม่ว่าบ่าวไพร่ในจวนอิงกั๋ววงหรือแขกเหรื่อที่มาร่วมงานเลี้ยงวันนั้น ล้วนไม่กล้ายืนยันว่าหลูจ้าวอันอยู่ในงานตลอดหรือไม่

หากวันนั้นคนที่ทำร้ายหู่จี้เจินคือหลูจ้าวอัน แล้วอีกคนหนึ่งเป็นใครกันเล่า หลูจ้าวอันมาถึงเมืองฉางอันไม่นาน คาดว่าคงมีสหยาสนิทไม่ว่าใครแล้วคนเช่นเขาจะปรึกษาหารือ 'เรื่องใหญ่โต' กับใครได้...ที่สำคัญดูเหมือนเรื่องนี้จะเปิดเผยไม่ได้ด้วย เมื่อใดมีคนมาพบเห็น เขาก็จำเป็นต้องฆ่าปิดปากอย่างไม่ลังเล

สิ้นเชิงโย่คิดใคร่ครวญหลายตลบ ความคิดหนึ่งพลันผุดขึ้นมาในใจ หรือว่าจะเอารายชื่อแขกที่ไปร่วมงานเลี้ยงจวนอิงกั๋ววงวันนั้นมาตรวจดูซ้ำอีกรอบดี

เขาตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว มองหน้าตู้เข้าถึงพร้อมเอ่ยว่า "ขอบคุณ คุณชายถึงมากที่ตั้งใจมาบอกเรื่องนี้กับข้า คงต้องเตือนสติคุณชายถึงสักประโยคหนึ่ง หล้าจ้าวอันผู้นี้ลึกล้ำเกินหยั่งถึง วันหน้าอย่าได้สืบเรื่องของเขาต่อหน้าผู้อื่นเลย หากนี่อะไรขึ้นมาได้หรือไปได้ยินอะไรมา เจ้าสั่งให้คนส่งข่าวมาหาข้าอย่างลับๆ ก็พอแล้ว"

ตู้เข้าถึงเข้าใจว่าเป็นเรื่องใหญ่ เดิมเขาก็ลอบถอนหายใจเงียบๆ อยู่แล้ว ทว่าพอได้ยินประโยคนั้นจึงซบเหวี่ยงอ้อมและพยักหน้าตอบรับ

ลั่นเจียงโย่วหันไปมองเจวียเซียงกับซีจื่อ "พวกเจ้าสองคนอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำไหม"

เจวียเซียงตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ความจริงก็ยุ่งเล็กน้อยขอรับ เดิมทีจะไปกินอาหารที่หอซานไห่กับคุณหนูเถิง แต่นางได้รับเทียบเชิญกะทันหัน เปลี่ยนไปร่วมชมบุปผาที่อารามนักพรตหญิงอวิเจินกับคุณหนูตู้แทนแล้ว พวกเราจึงออกมาจากจวนสกุลเถิง ตั้งใจว่าจะเอาชนะไปเก็บที่อารามก่อนค่อยมาหาศิษย์พี่"

ลั่นเจียงโย่วเอ่ย "ช่างเถอะ อย่ามัวแต่คิดถึงขนมของพวกเจ้าเลย พาคุณชายถึงกลับจวนไปก่อน แล้วค่อยไปหาคุณหนู ข้ามีเรื่องจะฝากบอก วันนี้จะให้เขาพาพวกเจ้าไปด้วย ขนมก็วางไว้ที่วังเจียงอู่ก่อน ตอนกลางคืนค่อยส่งกลับอารามไปก็ได้"

พอลั่นเจียงโย่วกล่าวจบ ก็สั่งคนไปปรุงม้ามา

เจวียเซียงเดินตามมาด้านหลังพลางเอ่ยถาม "ศิษย์ต้องไปสืบคดีไหม"

ซีจื่อกลับไปที่รถม้าหยิบขนมมากลองหนึ่ง แล้ววิ่งเข้ามาส่งให้ลั่นเจียงโย่ว "ศิษย์พี่ยังไม่ได้กินอาหารเข้าไหมหรือไม่ขอรับ เอาการ่งนี้"

ไปเถอะ เวลาหิวจะได้มีอะไรรองท้อง"

"ข้ากินอาหารเช้าแล้ว" ลิ่นเจิงโย่วพลิกตัวขึ้นหลังม้า "จะว่าไปข้าไม่ชอบกินขนมพวกนี้สักเท่าไร"

เขาตอบก่อนจะขี่ม้าจากไปอย่างว่องไว ทว่าม้าวิ่งไปได้ไม่ไกล ก็ย้อนกลับมาเหยาะย่างอยู่น้ำรถม้า ก่อนจะดึงรั้งสายบังเหียนม้า แล้วกล่าวกับเจี๋ยเซิงและซีจื่อที่กำลังจะขึ้นรถว่า "เอามาสิ"

เจี๋ยเซิงกับซีจื่อสบตากันอย่างงุนงง "อะไรหรือขอรับ"

"ขนมอย่างใดเล่า สอบสวนนักโทษมาตลอดช่วงเช้า เริ่มจะหิวขึ้นมาอีกแล้ว"

เจี๋ยเซิงกับซีจื่ออุทานเชิงรับรู้คำหนึ่ง ก่อนก้าวขึ้นรถม้าไปหยิบขนมออกมาหลายกล่องอย่างเชื่องช้า

ลิ่นเจิงโย่วเหลือบมองจากบนหลังม้า "เปิดกล่องให้ข้าดูสักหน่อย"

"นี่คือขนมน้ำค้างหยก นี่คือขนมแป้งนุ่มไต้หวันฉ้อ นี่คือขนมระฆังทอง* นี่คือขนมเปี๊ยะอบไชนม...แต่ละอย่างรสชาติอร่อยทั้งนั้น ศิษย์พี่ ท่านอยากกินกล่องไหนดีเล่า"

"แค่สี่อย่างเองหรือ" ลิ่นเจิงโย่วกวาดสายตามองรถม้า "ไม่มีอย่างอื่นแล้ว?"

เจี๋ยเซิงกับซีจื่อเงยหน้าไป "ไม่มีแล้วขอรับ สี่อย่างนี้เป็นขนมที่ข้ากับซีจื่อชอบกินที่สุด คุณหนูถึงจะให้แม่ครัวเตรียมไว้ไม่ก็อย่าง"

ไม่มีขนมกลีบบุปผาจริงดังคาด...

ลิ่นเจิงโย่วครุ่นคิด ทว่าไม่มีก็ช่างปะไร เขาเพียงอยากรู้ขึ้นมาเท่านั้น วันนั้นถึงอวี่้อบอกว่าขนมที่อร่อยที่สุดในเจียงหนานก็คือขนมกลีบบุปผา

* ขนมระฆังทอง ทำมาจากแป้ง น้ำตาล เนย ผสมกันแล้วปั้นเป็นรูประฆัง ก่อนจะนำไปอบ คล้ายคลึงกับคุกกี้

ฝีมือนาง สุดท้ายแล้วเป็นคำคุยโวหรือว่ามีเค้าความจริงกันแน่

เกรงว่าจะเป็นคำคุยโวมากกว่ากระมัง

"เอาเถอะ" ลินเจิงโย่วว่า "ขนมสามสีอย่างนี้รสชาติเลี่ยนเกินไป พวกเจ้าเก็บเอาไว้กินเองแล้วกัน นักพรตเจี้ยนเทียนกับนักพรตเจี้ยนเซียน ยังรอศิษย์พี่อยู่ที่หอชิงฮวา ไปกินอาหารเช้าที่นั่นก็ไม่เลว ข้าไปก่อนแล้ว พวกเจ้าอย่าลืมนำต้องรีบไปหาควนหนู"

เขากล่าวพร้อมกระตุกสายบังเหียนม้า ก่อนที่หนึ่งคนหนึ่งอาชา จะหายลับไปทางท้ายตรอกอย่างรวดเร็ว

เจี๋ยเจี๋ยกับชีจื่อยืนอยู่ที่เดิมอย่างเลือนลอยพร้อมกลองไม้เคาะเบา ในอ้อมแขน รออยู่พักหนึ่งไม่เห็นศิษย์พี่ย้อนกลับมา ถึงตระหนักได้ว่า ครั้งนี้ศิษย์พี่ควมม้าจากไปจริงๆ แล้ว

อารามนักพรตหญิงอวิเจินตั้งอยู่ภายในผู่ชิงฟาง ห่างจากวัง จุนอันจวินอ่องกับที่อยู๋ใหม่ของอารามชิงอวิ้นไม่ไกลนัก

กล่าวกันว่าอารามใกล้เคียงคืออารามชิงอวิ้น หลังกำแพงฝั่ง ตะวันตกก็คือวังจวินอ่อง

เมื่อมาถึงหน้าประตูอารามนักพรตหญิงอวิเจิน สองสาวพี่น้อง แหวกผ้าผ่านรถมองออกไปด้านนอก ก็เห็นว่าหน้าประตูมีรถคันงาม ม้าพ่วงพี ผ้าผ่านหลากสีสดใสตั้งหมู่เมฆบนท้องฟ้า เห็นได้ชัดว่ามี สตรีสูงศักดิ์มาเยือนจำนวนไม่น้อย

ถึงอวิ้อัยกมือขึ้นเคาะผนังรถม้า "ตวนฝู"

ตวนฝูที่อยู่นอกรถเอ่ยตอบเสียงทุ้มต่ำ "คุณหนูวางใจได้"

ถึงอวิ้อัยกเสียงรับรู้ในลำคอ อารามนักพรตหญิงอาจะไม่ยอมให้

บ่าวไพร่ติดตามเข้าไปด้านใน หากทวนผู้ไม่อาจติดตามข้างกายนางอย่างเปิดเผย ก็ต้องคิดหาหนทางอื่น นางรู้ว่าถึงการป้องกันจะแน่นหนาสักเพียงใด ก็ไม่เกินความสามารถของทวนผู้ จึงเตือนเขาเอาไว้ก่อนเพียงเพราะอยากให้เขากับองค์กรที่เหลือเตรียมพร้อมไว้แต่เนิ่นๆ

หน้าประตูมีนักพรตหญิงรออยู่ไม่กี่คน เมื่อมองเห็นองค์กรข้างกายถึงอวี้แล้วต่างก็แสดงสีหน้าลำบากใจจริงอย่างที่คิดไว้ แม้ว่าจานุ่มนวล อ้อมค้อมแต่มีเจตนาปฏิเสธชัดเจนยิ่ง

ถึงอวี้ก็เอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "ไม่เป็นไร ข้าให้พวกเขารออยู่ข้างนอกได้"

นางว่าแล้วขยับตาให้ทวนผู้ สั่งเขาให้นำองค์กรที่คอยห่างออกไปอยู่ด้านข้าง นักพรตหญิงเห็นดังนั้นถึงนำสองพี่น้องเดินเข้าไปในอาราม

ถึงอวี้ก็เดินไปพลางเหลียวมองรอบด้านไปพลาง มองเห็นเสาสี่เหลี่ยมตั้งหยกงามกับสลักไม้ค้ำยันชายคาสีทอง ต้นสนสูงใหญ่เสียดฟ้า ดอกไม้ใบหญ้าละลานตา กลิ่นอายสดชื่นอบอวลไปทั่วลานกว้าง สมกับเป็นเขตแดนอันเจียบสงบของลัทธิเต๋าอย่างแท้จริง

สถานที่แห่งนี้กลับเหมือนในความทรงจำของนางไม่มีผิดเพี้ยน จำได้ว่าชาติก่อนตอนมาอารามนักพรตหญิงอวี้เงินครั้งแรก ก็เพราะตอบรับคำเชิญมาร่วมงานชุมนุมกวีที่สองเฮาทรงจัดขึ้น มาถึงอารามนักพรตหญิงอวี้เงินแล้วถึงรู้ว่างานชุมนุมกวีแต่ในนามที่มีการประชันบทกวีชมบุปผา แท้จริงแล้วเป็นการเลือกคู่ครองให้บุตรหลานเชื้อพระวงศ์

ในครั้งนั้นก็เป็นครั้งแรกที่นางได้พบสองเฮากับพระชายาเจิ้งอ๋อง รวมถึงขณะเดินผ่านสวนดอกไม้ยังเห็นลินเจิงไย่กับองค์รัชทายาท และบรรดาบุตรหลานเชื้อพระวงศ์คนอื่นๆ

นางไต่ร่ตรงเลื้อกเฟ้นอยู่ในใจพักใหญ่ รู้สึกลิ่นเจียวนับว่าไม่เลวทีเดียว ประกอบกับเพ็งถอนหมั้นกับตัวนหญิงห้วนมาไม่นาน จึงตัดสินใจอาศัยโอกาสนี้เลือกคู่ครองที่หมายปองให้ตนเอง ด้วยเหตุนี้ นางจึงตั้งใจแสดงความสามารถ เผยฝีมืออันโดดเด่นเหนือผู้ใดในงาน ชุมชุมกวี

ความพยายามครั้งนี้ไม่สูญเปล่า หลังจากนั้นสองเฮากับพระชายา เจียงอ๋องก็หยิบบาทเหมือนของนางไปสอบถามลิ่นเจียว

เดิมทีนางมั่นใจในตนเองเต็มเปี่ยม ไม่คาดคิดว่ากลับแลกลับมาด้วยคำว่า 'ไม่แต่ง' อย่างไม่วៃไม่ตรีแม้แต่่น้อยของลิ่นเจียว

พอคิดถึงเรื่องนี้ถึงอื้อก็สงเสียดจี้จะในลำคอแล้วส่ายหน้า ผิดพลาด ผิดพลาดอย่างแท้จริง ยังดีที่ชาตินี้ไม่มีใครรู้เรื่อง มิฉะนั้นคงอับอาย ขายชีหน้ายิ่งนัก

หากนางรู้แต่แรกว่าลิ่นเจียวถูกพิษกู่แปลงพิสดารนั้น ในวันนั้น จะไม่มีทางไปร่วมสนุกอย่างเด็ดขาด ต่อให้เขาไม่ได้โดนพิษกู่ ด้วยนิสัยหยิ่งผยองของเขาแม้แต่เทพธิดานางสวรรค์อาจไม่ถูกตาต้องใจด้วยซ้ำ ความฝันนั้นช่วยยืนยันข้อสันนิษฐานนี้ได้พอดี กระทั่งสามปีต่อมา ลิ่นเจียวยังไม่แต่งภรรยา ชัดเจนว่าจนแล้วจนรอดเขาก็ตามหา 'เทพธิดา นางสวรรค์' ที่ตนเองพึงใจไม่พบ

ตู่ถึงหลังสังเกตเห็นมานานแล้วว่าถึงอื้อก็ทำทางผิดแปลกไป เพราะนางประเดี๋ยส่ายหน้าประเดี๋ยถอนหายใจ จึงอดเฝ้าถามอย่างสงสัยไม่ได้ว่า "นี่เจ้าเป็นอะไรไปหรือ"

"อย่าพูดถึงมันเลย" ถึงอื้อก็ถอนหายใจ "ข้านี้ถึงเรื่องโง่เขลาเรื่องหนึ่งที่เคยทำเมื่อก่อนนี้เจ้าคะ"

ตู่ถึงหลันเอ๋วยิ้มๆ "ข้าไม่รู้เลยว่าเจ้าเคยทำเรื่องโง่เขลา เล่าให้พี่สาวฟังได้หรือไม่ ตกลงมันคือเรื่องอะไรกัน"

"ช่างเถอะ" เติ้งอวี้อี้โบกมือปฏิเสธทำเดี๋ยว "เขาเป็นว่าไม่ใช่เรื่องดีอะไร พี่สาว ท่านอย่าถามอีกเลย"

ระหว่างที่พวกนางพูดคุยกันก็เดินมาถึงห้องโถงอรินฮู่ในสวนฝั่งตะวันตก สองสาวพี่น้องย่างเท้าเข้าประตูวงจันทร์* ไป นักพรตหญิงที่เป็นผู้นำทางยิ้มบางๆ "ไม่กี่วันมานี้ดอกไม้ในอารามบานสะพรั่ง มีผู้หญิงกับคุณหนูทั้งหลายมาชมดอกไม้ทุกวัน วันนี้คงเพราะคุณหนูรองอยู่เป็นคนจัดงานชมดอกไม้ขึ้นถึงได้มีคุณหนูมาเยือนมากเป็นพิเศษ"

* ประตูวงจันทร์ คือประตูที่เจาะเป็นรูปร่างกลม

61

ถึงอวี่ก็กับตู้ถึงหลันยกชายกระโปรงเดินเข้าไปข้างใน ก็เห็นเสื้อผ้า
อาภรณ์งามหรูหราเต็มห้องตามคาด เมื่อแยกแยะอย่างละเอียดแล้วพบว่า
ส่วนใหญ่เป็นใบหน้าที่คุ้นตาทั้งสิ้น

อู๋ชอบสวมกระโปรงสีแดงมาแต่ไหนแต่ไร วันนี้ยังสวมกระโปรง
หูฉลามทำจากผ้าแพรสีแดงทับทิม พอมองเห็นถึงอวี่ก็กับตู้ถึงหลันสองคน
เดินเข้ามา นางก็เดินเข้ามาต้อนรับด้วยเสียงหัวเราะสดใส "มาสายเช่นนี้
ควรจะลงโทษพวกเจ้าเสียดีหรือไม่"

นางทำอะไรล้วนว่าเรงมีชีวิตชีวา น้ำเสียงก็กังวานใส ตู้ถึงหลันกับ
ถึงอวี่ก็คารวะพร้อมกัน ก่อนยิ้มบางๆ เอ่ยว่า "ควรสิ ลงโทษดื่มสุราหรือ
แต่งบทกวีก็ได้ ไม่กล้าบิดพลิ้วอย่างเด็ดขาด" จากนั้นก็หันไปหาทุกคน
"รบกวนให้ทุกท่านคอยนานแล้ว"

เด็กสาวทั้งหลายทยอยส่งยิ้มแล้วคารวะตอบ

อู๋ฉีฟาสองสาวพี่น้องเข้ามาหาทุกคนอย่างกระตือรือร้น "พวกเรา กำลังปรึกษากันว่าจะชมดอกไม้หรือประชันบทกวีก่อนดี ตอนนี้อยู่คนเดียวก็มีสตรีเปี่ยมพรสวรรค์มากันถึงสองคน ไม่อย่างนั้นพวกเรา มาประชันบทกวีก่อนแล้วกัน พวกเจ้ามีความเห็นอย่างไร"

เถิงอวี่อู้กับตู้ถึงหลันเข้านั่งประจำที่ ตำแหน่งที่นั่งข้างเคียงคือ หลี่ไหวกู้นั่นเอง

มวยผมคู่สีดำขลับของหลี่ไหวกู้เสียบหวีหยกเหลี่ยมทองไว้ ตรงกลาง หน้าผากติดชู้ยเตียน ที่ริมฝีปากแต้มชาดเป็นสีแดงกับผลองเภาที่สดจ๋า ปานจะหยาดหยด ขับเน้นให้นางบอบบางดั่งบุปผานุ่มนวลดั่งหยก

นางคลี่ยิ้มน้อยๆ "อาอวี่ พี่หลัน"

เถิงอวี่อู้ยิ้มจนตาหยี "ซานเหนียง"

หลี่ไหวกู้มองสำรวจเถิงอวี่อู้ "เมื่อวานอยากชวนเจ้าออกมาเที่ยวเล่น แต่บ่าวไพร่ในจวนบอกว่าเจ้าไม่ค่อยสบายออกไปข้างนอกไม่ได้ ข้ายัง นึกว่าฝืนลมบนหน้าเจ้ายังไม่หายดี วันนี้กลับดูดีขึ้นมากแล้วนะ"

ตู้ถึงหลันกระแอมกระไอเบาๆ ไม่ใช่ น้องสาวออกไปที่ใดไม่ได้ แต่ เพราะปลอมตัวเป็น 'คุณชายหวัง' ไปเดินเตร็ดเตร่แถวตลาดตะวันตก ต่างหาก เมื่อวานตอนเที่ยบเชิญจากหลี่ไหวกู้ส่งมาถึงนางเป็นคนให้ ลุงเจิงตอบกลับไปเช่นนั้น

เถิงอวี่อู้แสรังเผยสีหน้าประหลาดใจ "ที่แท้เจ้ามาชวนข้าออกไปเที่ยว นี้เอง เมื่อวานตอนเช้าข้าตื่นขึ้นมาแล้วคล้ายจะเป็นหวัดจึงต้องนอนพัก อยู่คนเดียว กำลังสะสมสะสมก็ไต่ย็นเสียงบ่าวไพร่เข้ามารายงาน ไม่ทัน ได้ตั้งใจฟังให้ดี ผนวกวนให้เจ้าต้องเป็นหวัดแล้ว หลังจากวันนั้นพอกิน ยาถูกกลอนหน้าหยก ฝืนลมบนหน้าก็ดีขึ้นแล้ว"

หลี่ไหวกู้แสดงสีหน้าห่วงใยเต็มเปี่ยม อยากจะพูดคุยกดักสองสามคำ
อีกข้างหนึ่งของตู้ถึงหลังก็มีคนเอ่ยทักทาย "คุณหนูตัว คุณหนูเถิง"

เถิงอวี้หันหน้าไปมองตามเสียง "คุณหนูตัวน"

เด็กสาวผู้นี้ชื่อตัวนชิงอิง เป็นญาติพี่น้องของตัวนหนิงหยวน นาง
มีนัยน์ตาหงส์ผิวพรรณขาวสะอาด รูปลักษณ์สืบทอดความงามอาจผั่งผาย
ของคนสกุลตัวน ใบหน้าจึงกว้างกว่าสตรีทั่วไปอยู่บ้าง แต่ไผ่สีซาดเม็ดเล็ก
ตรงหว่างคิ้วเม็ดนั้นช่วยเพิ่มความงามโดดเด่นให้กับเครื่องหน้าได้มาก
ทีเดียว

เมื่อครั้งเยาว์วัยเถิงอวี้เคยเห็นหน้าตัวนชิงอิงมาแล้วหลายครั้ง
ในงานเลี้ยงวันเกิดพระสสุระหลิวครั้งที่ผ่านมาก็มาพบกันอีก เพียงเพราะ
สาเหตุเรื่องการถอนหมั้นระหว่างสกุลเถิงกับสกุลตัวน คนสกุลตัวนจึง
ไม่ปฏิบัติกับเถิงอวี้อย่างมีน้ำใจไม่ตรีเหมือนแต่ก่อน โดยเฉพาะคนรุ่นเยาว์
อย่างตัวนชิงอิง ก็พลันมีท่าทางกระอักกระอ่วนอย่างเลี่ยงไม่ได้

ครั้งนี้ก็ไม่ต่างกัน แม้ตัวนชิงอิงจะเป็นฝ่ายเอ่ยปากทักทายก่อน
แต่รอยยิ้มกลับดูไม่เป็นธรรมชาติเท่าใดนัก

ปกติแล้วตู้ถึงหลังเป็นคนอหิยาศัยดี แต่เรื่องการถอนหมั้นของ
ทั้งสองตระกูล การกระทำของคนสกุลตัวนมีเจตนาไม่บริสุทธิ์โดยแท้
เดิมทีในใจนางรู้สึกขุ่นเคืองอยู่แล้ว เห็นดังนั้นก็เพียงยิ้มบางๆ ตอบรับ

เถิงอวี้กลับไม่สะทกสะท้านสักนิด นางคารวะตอบอย่างเฉยชา
แล้วเบนสายตาไปมองทุกคนในห้องโถง

มีคุณหนูหนึ่งเอยถาม "คุณหนูรองอยู่ วันนั้นเหตุใดพี่สาวเจ้าไม่มาเล่า"
อวี้เอยยิ้มๆ "วันนี้ที่จวนยุ่งอยู่กับเรื่องการหมั้นหมายระหว่างพี่สาว
กับคุณชายใหญ่เจิ้ง ระเบียบนี้ไม่ยอมให้พี่สาวออกจากจวนงานชมดอกไม้

เดิมทีที่สาวจะเป็นเจ้าภาพ ครั้งนี้จำเป็นต้องให้เข้ามาแทนแล้ว ในเมื่อทุกคนยินดีประชันบทกวี อย่างนั้นก็เตรียมพู่กันกับหมึกเถอะ"

ในห้องโถงมีคนผู้หนึ่งไม่ใคร่พอใจ "ข้าไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับบทกวีสักอย่าง พวกเจ้าร้ายของพวกเจ้าไปสิ ข้าจะจับหลับอยู่ข้างๆ"

ทุกคนหัวเราะกันอย่างครื้นเครง

ถึงอวี้อี๋เหลียวมองไป ก็พบว่าเป็นหนึ่งในบุตรสาวฝาแฝดของเผิงเจินคูนั่น

เผิงฮวาเยวี่ดึงตัวน้องสาวเอาไว้ ปิดปากเอ่ยเสียงกลั้วหัวเราะ "น้องสาวข้าเป็นคนพูดจาโผงผาง ทำให้ทุกคนตลกขบขันแล้ว แต่จินชี่วพูดคำนี้ไม่ผิดเลย หากเป็นการเตะลูกหนัง ไกวชิงช้า หรือเล่นจี่จวี นางเชี่ยวชาญไปเสียทุกอย่าง เสียเพียงอย่างเดียวคือไม่ชอบเรียนหนังสือ จะให้นางจุ่มน้ำหมึกเขียนบทกวีลงกระดาษ กลัวว่าใช้เวลาทั้งวันก็เค้นออกมาไม่ได้แม้แต่ประโยคเดียว"

ฉับพลันนั้นมีคนหัวเราะพลางกล่าวสนับสนุน "วันนี้อากาศแจ่มใส ยิ่งนัก ไยต้องมาทนฮึดอัดอยู่ในห้องโถงอวิ้นฮุยเพื่อแต่งบทกวี ตามความเห็นข้าไม่สู้ออกไปชมดอกไม้ดีกว่า ในป่าดอกท้อยังมีชิงช้าอันหนึ่งด้วย ตอนชมดอกไม้จะถือโอกาสไกวชิงช้าไปด้วยก็ได้"

เด็กสาวทั้งหลายยินดีจะออกไปเดินข้างนอก ฉะนั้นจึงเอ่ยปากสนับสนุนเป็นเสียงเดียวกัน

อู๋จี๋อิมแยมพลางสั่งสาวใช้ให้จัดเตรียมขนม น้ำชา และผลไม้ จากนั้นค่อยเชื้อเชิญทุกคนอย่างทำเดินไปทางป่าดอกท้อ

เมื่อเดินมาถึงกลางป่าดอกท้อคุณหนูทั้งหลายเดินเล่นชมดอกไม้

พลาญพุดคุยอย่างสนุกสนานในร่มย์ สายลมฤดูใบไม้ผลิพัดโชยผ่านป่า
ผืนดงใหญ่ที่คล่องพัดซอพับแขนเด็กสาวแต่ละคนปลิวไสวไปในอากาศ
สีดั่งดงมาสดใสเคียงคู่กลมกลืนกับแสงยามฤดูใบไม้ผลิ เทียบกับดอกท้อ
บนปลายกิ่งก้านยังเด่นสะดุดตามากกว่า

มีเด็กสาวผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น "ว่ากันว่าในอารามนักพรตหญิงอู้เงินชุกซ่อน
กลไกลี้ลับเอาไว้ ยามเผชิญกับภัยสงครามหรือภัยธรรมชาติครั้งใหญ่
สามารถอาศัยกลไกในอารามหลบหนีไปได้ แต่เข้ามาที่นั่นตั้งหลายหนแล้ว
ยังมองหาอะไรไม่เจอเลย"

"อย่าลืมนึกว่าอารามแห่งนี้เป็นอารามที่องค์หญิงอู้เงินมีบัญชาให้
ผู้สูงส่งของลัทธิเต๋าว่าร้อยคนสร้างขึ้นเลยนะ หากมีใครเข้ามาเที่ยวชม
แล้วมองเห็นช่องโหว่ได้ง่ายๆ มิเท่ากับว่าความทุเมของสูงส่งเหล่านั้น
สูญเปล่าไปหมดหรือ"

อู่อึ้งเลือกตำแหน่งหนึ่งซึ่งเหมาะแก่การชมดอกไม้ที่สุด ค่อยสั่งการ
ให้บรรดาสาวใช้ทางกระโจมผ้าไหมสีสดและจัดวางเบาะที่นั่ง พลันได้ยิน
เจิ้งชวงอื่นเอ่ยว่า "เมื่อวานเจอเรื่องเช่นนั้นที่ตลาดตะวันตก ข้าคิดว่า
พวกเจ้าคงไม่มาแล้ว คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายก็ยังมีมาจนได้ แต่วันนี้สีหน้า
ดูดีกว่าเมื่อวานเยอะเลย"

เผิงฮวาเยี่ยน้ำเสียงประหม่ากว่าเดิมเล็กน้อย "เมื่อวานทำให้
พวกเจ้าต้องเห็นเรื่องน่าอายแล้ว พวกเรากับเสี่ยวเจียงซื่อฮุยฮินของ
หรงอันป้อชื่อจื่อหนัวเป็นญาติห่างๆ ต่างแซ่สกุล ในอดีตเวลาพี่เจียง
เจอหน้าท่านแม่ข้ามักจะเรียกว่าท่านน้ำเสมอ หลายปีมานี้พวกเราอาศัย
อยู่ในเขตไหวซี้จึงไม่ได้ไปมาหาสู่กับสกุลเจียงแล้ว แต่ไม่มีจิตใจระหว่าง
ญาติพี่น้องยังอยู่ ดังนั้นพอได้ยินว่าพี่เจียงเกิดเรื่องพวกเราถึงได้ตกใจ

จนหมดสติไป"

เผิงจิ้นชิวทำปากย่นพลางเอ่ยว่า "ท่านแม่ข้าพพอได้ยินว่าพี่เจียงเกิดเรื่องนางร้องไห้เสียใจแทบแย่ หากไม่ใช่เพราะศพของพี่เจียงยังเก็บอยู่ที่ศาลด้าหลี่ คิดว่าวันนี้ต้องพาพวกเราไปร่วมไว้อาลัยนางที่จวนหรงอันป้อแล้ว ท่านแม่กลัวว่าพวกเราจะพลอยเสียใจไปด้วยถึงได้บังคับให้ออกมาเดินเที่ยว ไม่อย่างนั้นข้ากับพี่สาวคงได้อยู่ในจวนเป็นเพื่อนท่านแม่"

"ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง" พวกเจิ้งชวงอินพากันถอนหายใจด้วยความสงสาร คุณหนูแซ่หลินผู้หนึ่งกล่าวอย่างหวาดหวั่นใจ "พูดถึงเรื่องนี้ เมื่อตอนเช้าตรู่พลเผ่าระวังมาสอบถามถึงจวนข้าว่ามีสตรีที่กำลังตั้งครรภ์อยู่หรือไม่ ตอนนั้นข้าไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด ต่อมาพอลถามพี่ชายถึงรู้วาระนี้นางอันเกิดคดีฆาตกรรมต่อเนื่องฝ่าท้องซึ่งทารกเช่นนี้สองสามคดีแล้ว"

"ที่สำคัญผู้ตายเป็นสตรีที่ตั้งครรภ์ทั้งหมดด้วย" คุณหนูอีกคนหนึ่งกล่าวต่อ "เมื่อคืนพลเผ่าระวังก็มาสอบถามที่จวนของพวกเราเช่นกัน บอกว่าหากในจวนมีสตรีตั้งครรภ์อยู่จะต้องรายงานทันที ทางการทำอย่างนี้เพราะกลัวว่าคนร้ายจะลงมือกับเหยื่อที่เป็นสตรีตั้งครรภ์อีกกระมัง"

เถิงอวี้ก็บ่ตู่ถึงหลันนั่งลงบนเบาะรองนั่งที่เลือกแล้วเงยหน้าขึ้นมาพอดี จึงมองเห็นสองมือของตัวนซิงอิงซำยู่หมัดคลุมไหล่แน่นจนข้อนิ้วมือเริ่มซีดขาว

คนรอบข้างก็สังเกตเห็นว่าตัวนซิงอิงซำทำทางไม่ปกติ จึงเอ่ยถามเสียงแผ่วเบาว่า "ซิงอิง เจ้าไม่สบายหรือ"

ตัวนซิงอิงกุมหน้าอกแล้วพยักหน้า "คดีนี้ทำให้ตกใจเข้าแล้ว ข้าไม่เข้าใจเลย บนโลกนี้มีคนโหดเหี้ยมอำมหิตปานนี้ได้อย่างไร"

ในตอนนี้อองบรรดาสาวใช้ก็ยกถ้วยแก้วใส่ผลองเถาสวดมนต์หมัก
เดินเข้ามา

อู๋ฉิมองออกนานแล้วว่าทุกคนล้วนมีสีหน้าไม่สู้ดีเท่าไร จึงอาศัย
โอกาสนี้เปลี่ยนหัวข้อสนทนา "ปล่อยให้ท้องว่างประเดี๋ยวจะชมดอกไม้
ไม่สนุก พวกเรามากินอะไรกันสักหน่อยเถอะ"

ถึงอู๋ฉีได้ยินคำพูดเมื่อครู่แล้ว ก็ใคร่ครวญว่าอารามนักพรตหญิง
แห่งนี้ทุกซอกทุกกลไกลึกลับอะไรไว้กันแน่ อีกอย่างตอนเช้ากินขนมขานซึ่ง
ไปมาก จึงกินอะไรไม่ลงไปชั่วขณะ นางเหลียวซ้ายแลขวามองเห็นชิงช้า
อยู่ด้านข้าง ก็ตัดสินใจได้ทันใด ลุกขึ้นเดินไปถึงตรงหน้าชิงช้า ก่อนคว้า
เชือกแขวนสองฝั่งแล้วนั่งลง เพียงเขย่งปลายเท้าเบาๆ ชิงช้าก็พานาง
ล่องลอยไปกับสายลมฤดูใบไม้ผลิ

วันนี้นางสวมกระโปรงผ้าไหมเนื้อละเอียดจีบรอบปักลายดอกบัว
สีฟ้าฉนวน ขอบพับแขนคล้องพันผ้าคลุมไหล่สีฟ้าอมเขียวเอาไว้ สีสัน
อ่อนจางทั้งสองจับคู่รวมกันเป็นความนุ่มนวลกระจ่างตาที่น่าอัศจรรย์ใจ
เด็กสาวแกว่งไกวร่างอยู่ท่ามกลางเงาบุปผา เผยโฉมเฉิดฉายดังดอกบัว
กลางน้ำ

ทุกคนเห็นนางงดงามพราวเสน่ห์เป็นพิเศษ จึงอดถอนหายใจชื่นชม
ไม่ได้ "ช่างเป็นคณางมละมุนละไมเสียจริง คุณหนูเอ็ง ผ้าที่ใช้ตัดเสื้อผ้า
ชุดนี้ของท่านไม่ถือว่าเลอค่าหายาก แต่สีสันทที่ใช้กับผ้าเข็มมักพิเศษกว่า
คนอื่นเสมอ"

ถึงอู๋ฉีเอ่ยยื้มๆ "หญิงปักผ้าหลายคนที่ย่างใจช่วยข้าวาดแบบ
ลวดลาย หากพวกเจ้าชอบ ครั้นหน้าข้าจะนำภาพลายพวกนั้นมาให้
ทุกคนดูนะ"

คุณหนูทั้งหลายเอ๋ยหยอกเย้า "ไยต้องวุ่นวายปานนี้ แต่ละเดือน พวกเราจะผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพ คุณหนูถึงไม่ได้กลับฉางอันมา ตั้งหลายปี ไม่อย่างนั้นครั้งหน้าต้องชวนพวกเราไปเล่นสนุกที่ฉวนสกุถึง บ้างแล้ว"

ขณะถึงอวี้ไต้เตรียมเอ๋ยตอบคำ อยู่ๆ ก็ล้มพับได้ถึงสายตาเย็นเยียบ ดุจน้าแข็งจ้องมองมา

นางชำเลืองเห็นทางหางตา แล้วรับปากด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "คิดอยู่นาน แล้วว่าจะเชิญทุกคนไปเล่นสนุกกันที่ฉวนซ้า เอาไว้กลับไปซ้าจะเขียน เทียบเชิญนะ"

นางกล่าวพลางแสวงเหลือบตามองไปพอดี เห็นคุณหนูกลุ่มนั้น ทางขวามือพูดคุยกันสนุกสนาน ประหนึ่งภาพเมื่อครู่นี้เป็นเพียงภาพลวงตา ของนาง

ถึงอวี้ไต้เป็นยอดฝีมือด้านการไกวชิงช้าอยู่แล้ว นั่งไกวชิงช้าเฉยๆ รู้สึกว่ายังไม่สนุกถึงใจ จึงยืนขึ้นตรงกลางแผ่นไม้รอนั่งแล้วให้ตุ้ถึงหลันช่วย เพิ่งออกแรงผลักไม่เท่าไรก็ไกวชิงช้าลอยสูงขึ้นไปในอากาศ การเคลื่อนไหว เช่นนี้ของนางทำให้ในระย้าไข่มุกคู่ นั้นสั่นไหวแกว่งไปแกว่งมาไม่หยุดหย่อน สะท้อนเงาของประกายแสงเจิดจ้าสองสายกระทบพวงแก้มขาวผุดผ่อง ของนาง

ทุกคนยิ่งรู้สึกว้าวไม่อาจจะสายตา หลีไหว้คู่คลี่ยืมหวานยามรับ ขลุ่ยเลาหนึ่งมาจากมือสาวใช้ ก่อนยกขลุ่ยขึ้นฉิดริมฝีปากและเป่าบรรเลง เสียงขลุ่ยท่วงทำนองทุ้มนุ่มซับซ้อน พริบตาเดียวก็ดึงดูดความสนใจของ ทุกคนไปเสียแล้ว

เจิ้งซวงอินฟังไปสองสามท่อนก็ผงกศีรษะ "ผู้คนกล่าวขานว่าเสียงขลุ่ย

ของสองพ่อลูกสกุลไปเลิศล้ำเหนือใครในแผ่นดิน ข้าว่าฝีมือการเป่าขลุ่ยของหลิวชานเหนียงก็ไม่ด้อยไปกว่าคนสกุลไปเลย"

เจิ้งชว่งอันแตกฉานด้านการดนตรีเป็นอย่างยิ่ง ค่อนข้างหึงหวงทะนงมาแต่ไหนแต่ไร กระทั่งนางยังมองด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป เห็นได้ชัดว่าหลิวไหว่กุ่เป่าขลุ่ยได้โดดเด่นเพียงใด ทุกคนจึงเงี่ยหูฟังเงี่ยบๆ ด้วยจิตใจจดจ่อมีสมาธิกว่าเดิม

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงพิณไพเราะเสนาะหูดังมาจากด้านหลังกำแพง ห่างออกไปไม่กี่ไกลนัก เสียงพิณฟังดูแล้วอื้อระเหยไร้กฎเกณฑ์ กลับกดข่มเสียงขลุ่ยไปอย่างไม่ตั้งใจ

ดูเหมือนหลิวไหว่กุ่จะมีใจสู้ทว่าไร้กำลัง ไม่นานก็วางขลุ่ยลง "นี่คือ..."

คุณหนูสูงศักดิ์ทั้งหลายซ้อนสายตามองไปทางกำแพงทิศนั้น ก่อนเอ่ยตอบสีหน้าแดงระเรื่อ "อ้อ เสียงขลุ่ยไปรบกวนจว๊นอ่องไซ่หรือไม่ อย่าลืมนึกว่าหลังกำแพงทิศตะวันตกก็คือวังจว๊นอ่อง บางทีคงจะรบกวนการพักผ่อนของจว๊นอ่องเข้าแล้ว เขาถึงได้ติดพิณเป็นสัญญาณเตือน..."

ประจวบเหมาะว่ามีนักพรตหญิงอาวุโสหลายคนเดินมาส่งน้ำชา ได้ยินเข้าก็ตอบยื้มๆ "ไม่เป็นไรเลย พวกเราก็เคาะเกราะไม้* สวดมนต์เคาะระฆังในอารามเป็นประจำ จว๊นอ่องนิสัยใจคอโอบอ้อมอารีนี้ก็ไม่มีทางขุนเคื่องเพราะเรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเด็ดขาด ได้ยินว่าวันนี้จว๊นอ่องต้อนรับสหายจากต่างแดนอยู่ในจวน องค์รัชทายาทก็มาด้วย เสียงพิณนี้คงจะบรรเลงให้แขกหรือฟัง"

ใบหน้ากลมเกลี้ยงของเผิงจิ้นซิวแดงก่ำ "ตอนข้ายังอยู่ที่เขตไหว่ซี

* เกราะไม้ คือเครื่องเคาะจังหวะทำด้วยไม้เนื้อแข็ง แกะสลักเป็นทรงกลม ภายในกลวง ใช้เคาะประกอบ การสวดมนต์ ชาวแต้จิ๋วเรียกว่า 'ปักฮ้อ' แปลว่าปลาไม้ เพราะโดยมากจะแกะสลักเป็นรูปปลาซึ่งลืมหูลืมตาอยู่ตลอดเวลา เป็นสัญลักษณ์ธรรมสื่อถึงผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ก็ได้ยินว่าจวินอ่องเชี่ยวชาญด้านทำนองเสียงสัมผัส วันนี้ได้ฟังเสียงพิณของเขา เห็นได้ชัดว่าสมคำเล่าลือโดยแท้"

อุยี่เอ่ยปากเล่า "พูดถึงเรื่องนี้ ครึ่งก่อนข้าเข้าวังไปเคยฟังองค์หญิงซางอี่เล่าเรื่องชวนหัวเรื่องหนึ่งมา เห็นว่ามีครึ่งหนึ่งจวินอ่องไปดื่มสุราที่จวนของมุขมนตรีเจิ้ง ได้ยินเสียงคนเป่าขลุ่ยตี* จากอีกฟากกำแพง จวินอ่องเอ่ยขึ้นว่าคนผู้นั้นนั่งเป่าขลุ่ยอยู่บนแผ่นหิน มุขมนตรีเจิ้งไม่เชื่อสั่งบ่าวไพร่ให้ไปสอบถามเพื่อนบ้านข้างเคียง ผลปรากฏว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ จากเรื่องนี้เห็นชัดเจนว่าจวินอ่องมีความสามารถในการจดจำเสียงและแยกแยะท่วงทำนองเก่งกาจเพียงใด องค์หญิงซางอี่ยังตรัสว่าทั่วเมืองฉางอันมีเครื่องดนตรีเพียงชิ้นเดียวที่ประชันกับเสียงพิณของจวินอ่องได้ นั่นก็คือขลุ่ยที่มาจากหยกเลาหนึ่ง พวกเจ้าลองทลายดูสิว่าผู้ที่สามารถเป่าขลุ่ยตีประชันกับพิณจวินอ่องได้คือผู้ใด"

ดูท่ามีเด็กสาวจำนวนไม่น้อยก็รู้เรื่องนี้ พวกนางเพียงยิ้มหวานหน้าแดงพอแวตาคู่ฉิมองไล่เรียงจากซ้ายไปขวารอบหนึ่งกลับไม่เห็นใครตอบนางเลยสักคน

แม้ถึงอวี้อี้เล่นสนุกอยู่บนชิงช้า แต่ความสนใจก็ไปอยู่ทางนั้น พอได้ยินประโยคนี้แล้วดวงนางไม่ได้

จากนั้นจึงได้ยินนักพรตหญิงอาวูโสเอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "เป็นเชิงอ่องชื่อจื่อกระมัง ปกติชื่อจื่อจื่อจะมาเล่นที่วังจวินอ่องบ่อยๆ ฝีมือการเป่าขลุ่ยตีทั้งทรงพลังและสง่างาม น่าเสียดายช่วงหนึ่งปีมานี้แทบไม่ได้ยินเสียงอีกเลย ได้ยินว่าชื่อจื่อจื่อไปเป็นขุนนางอยู่ในศาลต้าหลี่แล้ว ปกติงานยุ่งมากจึงไม่มีเวลามาเที่ยวเล่น"

* ขลุ่ยตี หรือตีจื่อ คือขลุ่ยผิวชนิดหนึ่งของจีน

ลื่นเชิงโย่ว?

ถึงอวี่อี่เคยเห็นลื่นเชิงโย่วถือขลุ่ยหยกมาก่อนตอนที่นางอยู่บน
ชายคาหอไฉ่เฟิง เดิมทีนี่กว่าเขาเอามาถือเล่นเท่านั้น ไม่คิดว่าจะมี
ความสามารถในเรื่องนี้อย่างถ่องแท้

สายตาดูเด็กสาวทั้งหลายมองไปทางกำแพงทิศตะวันตกอย่าง
ห้ามไม่อยู่ น่าเสียดายฟังมาครู่หนึ่งแล้วกลับมีเพียงเสียงพินดังอ้อยอิ่ง
ไร้เสียงขลุ่ยตีประสานเคลียคลอ

ตู่ถึงหลันเงยหน้ามองถึงอวี่อี่แวบหนึ่ง น้องสาวมีทักษะการตีพิน
เป็นเลิศ จะต้องสัมผัสได้ถึงความยอดเยี่ยมของเสียงพินนี้แน่ น่าเสียดาย
ตั้งแต่ท่านนำลัมปวย น้องสาวแทบไม่เคยพูดคุยเรื่องท่วงทำนองดนตรี
ต่อหน้าใครอีกเลย นิสัยเช่นนี้ของน้องสาวแม้แต่นางก็ทำอะไรไม่ได้

นางกล่าวเสียงนุ่มนวล "เครื่องดนตรีนอกจากพรสวรรค์กับการฝึกฝน
แล้ว ยังต้องอาศัยกำลังภายในควบคุมลมหายใจ ข้าคิดว่าที่เสียงขลุ่ยตี
ของเจิงอ๋องซื่อจื่อสามารถประชันกับเสียงพินของจวินอ๋อง หนึ่ไม่พ้น
ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แน่ เมื่อครู่ท่านเหนียงไล่ตามเสียงพินไม่ทัน
หากจะแพ้ก็แพ้ก้นที่กำลงภายใน แต่หากเอ่ยถึงฝีมือแล้วความจริงไม่ได้
หนีกันแม้แต่หน่อย"

ทุกคนพลันนิ่งอึ้งไป

เจิ้งชวงอินเห็นด้วยกับความคิดนี้อย่างยิ่ง นึกขึ้นได้ว่าครั้งก่อน
ตู่ถึงหลันเป็นผู้คว้าอันดับหนึ่งไปได้ เมื่อมองหน้าตู่ถึงหลันอีกครั้งดวงตา
จึงฉายแววเข้าใจและเลื่อมใสเพิ่มขึ้นหลายส่วน

หลี่เหว่กู่กล่าวอย่างถ่อมตน "ฝีมือต่ำต้อยของข้าย่อมไม่กล้าเทียบกับ
สองท่านนั้นอยู่แล้ว"

เถิงอวี่อ๊ปรายตามองหลี่ไห่หวู่ด้วยสายตาแฝงความน้อยลึกลับซึ่ง
สุดท้ายก็ออกแรงไกวชิงช้าต่อ นางค้นพบโดยบังเอิญว่านอกปาดอกท้อ
ยังมีต้นอินชิ่ง* สูงตระหง่านเสียดฟ้าสองต้น ยามคนอยู่ใต้ต้นไม้จะ
มองไม่เห็นพิรุณใด เวลานี้เมื่อระยะสายตายุ่งในระดับสูงถึงมองออกว่า
ต้นอินชิ่งสองต้นหันเข้าหากันแต่ไกล กลับดูคล้าย...

เถิงอวี่อ๊ร้องเอะในใจขึ้นมาคำหนึ่ง *ใครต่อใครล้วนบอกกล่าวกันว่า*
การวางโครงสร้างของอารามนักพรตหญิงอวี่เจินซุกซ่อนกลไกลับไว้
หรือจะเป็นกลไกนี้...

ในตอนนี้อะมีคุณหนูหลายคนเดินเข้ามาต่อแถว แต่ละคนแหงนหน้า
เร่รัดเถิงอวี่ "คุณหนูเถิง ถึงตาพวกเราเล่นบ้างแล้ว"

เถิงอวี่อ๊ยิ้มกว้างแล้วกล่าวคำหนึ่งว่า "ได้"

จากนั้นนางก็จับเชือกแขวนไว้แน่น ก่อนกระโดดลงจากชิงช้า

ลื่นเฉิงไย่ลงจากหลังม้าหน้าประตูหอชิงฮวา แล้วมุ่งหน้าตรงขึ้นไป
บนชั้นสอง เดินหามาถึงห้องส่วนตัวห้องหนึ่ง ก็พบเจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียน
รออยู่ข้างในแล้ว

นักพรตเฒ่าทั้งสองลุกขึ้นมาปิดประตูด้วยท่าทางมีลับลมคมใน
พลางกระซิบบอกลื่นเฉิงไย่ว่า "ของที่ซื้อจ้ะต้องการอยู่ที่นั่นหมดแล้ว"

ลื่นเฉิงไย่ตกลงบอกลื่นเฉิงไย่ว่า "ของที่ซื้อจ้ะต้องการอยู่ที่นั่นหมดแล้ว"
ลื่นเฉิงไย่ตกลงบอกลื่นเฉิงไย่ว่า "ของที่ซื้อจ้ะต้องการอยู่ที่นั่นหมดแล้ว"
ลื่นเฉิงไย่ตกลงบอกลื่นเฉิงไย่ว่า "ของที่ซื้อจ้ะต้องการอยู่ที่นั่นหมดแล้ว"
ลื่นเฉิงไย่ตกลงบอกลื่นเฉิงไย่ว่า "ของที่ซื้อจ้ะต้องการอยู่ที่นั่นหมดแล้ว"

เขาลองพลิกตำราคร่ำว่า "ทั้งหมดนี้จัดบันทึกเกี่ยวกับทารกเดือนดับ?"

* ต้นอินชิ่ง หมายถึงต้นแปะก๊วย

เจียนเทียนจึงเอ่ยปากก่อน "ใช่แล้ว เมื่อใดหลอมรวมเป็นทารกเดือนดับ ขึ้นมาได้จะต้องมีหายนะร้ายแรงตามมาไม่สิ้นสุดแน่นอน ทารกปีศาจพวกนี้จิตใจบริสุทธิ์ หากจดจำว่าใครเป็นมารดาตนเองขึ้นมาแล้วจะต้อง..."

ลันเจิงโย่ยยิ้มพลางกล่าวตัดบทนักพรตเฒ่า "เรื่องพวกนี้ที่ผู้อาวุโสพูดมาซ้ำซ้ำใจแล้ว แต่ข้าพหลิกดูบันทึกที่เกี่ยวข้องมาหมดแล้ว ไม่มีตรงที่ใดจดเอาไว้เลยว่าทารกเดือนดับส่งเสียงร้องให้ได้ แต่จนถึงตอนนี้คิดพิจารณาต่อเนื่องว่าท้องซึ่งทารกทั้งสามครั้งต่างมีคนได้ยินเสียงทารกร้องไห้ตอนเกิดเหตุ วันนี้เชิญผู้อาวุโสทั้งสองมา ก็เพราะอยากขอคำชี้แนะว่าเป็นเพราะสาเหตุใดกัน"

เจียนเทียนนั่งเงิบพูดอะไรไม่ออก เจียนเทียนกลับเอ่ยว่า "เรื่องนี้อธิบายไม่ยากเลย เจ้าลองคิดดูสิ ในอดีตเวลาทารกเดือนดับออกอาละวาด ผู้อาวุโสรุ่นก่อนรู้หลังเกิดเรื่องทั้งสิ้น พวกเขาเกี่ยวกับการปราบภูติผีปีศาจ จะรู้สภาพการณ์ตอนทารกเดือนดับออกจากร่างมารดาได้อย่างไร บางทีพวกเขาออกมาก็ร้องไห้ได้ทันทีเลย"

ลันเจิงโย่ยยกมือขึ้นปิดบันทึกลึกลับ "นอกจากประเด็นที่ว่าไปหลายคดีนี้ยังมีข้อสงสัยยากจะอธิบายหลายเรื่อง เพราะเหตุใดคดีแรกถึงเป็นที่ถกเถียง แต่คดีที่สองก็กลับมาเกิดที่ฉางอันแล้ว เมืองฉางอันไม่มีสตรีตั้งครรภ์หรือไร เหตุใดคนร้ายต้องวิ่งวนกลับไปกลับมาสองเมืองด้วย"

"เอ่อ..."

ลันเจิงโย่ยยิ้มบางๆ "เรื่องนี้ข้าพจะรู้สาเหตุบ้างแล้ว เมื่อคืนข้าตรวจสอบบันทึกเส้นทางของฉางอัน โรงเตี๊ยมแห่งนั้นอยู่ตรงกลางระหว่างฉางอันกับฉางอัน ชื่อโรงเตี๊ยมจวีอัน พวกท่านลองทายดูสิว่าเพราะเหตุใดโรงเตี๊ยมแห่งนั้นถึงชื่อ 'จวีอัน' "

"ชื่อนี้..." เจียนเทียนกับเจียนเซียนหันมาสบตากัน "หรือว่าตั้งเพื่อความเป็นสิริมงคล"

ลินเจิงโยวเอ่ยอธิบาย "ข้าถามผู้ช่วยเหลือที่มาจากถงโจวแล้ว เขาบอกว่าที่นั่นมีภูตผีปีศาจโผล่มาเป็นประจำ ส่วนเพราะสาเหตุใดถึงเป็นเช่นนี้ได้ผู้ช่วยเหลือก็บอกต้นสายปลายเหตุไม่ถูก บอกได้เพียงว่าที่นี้เคยมีปีศาจอาละวาด ศาลเจ้าที่อยู่บริเวณใกล้เคียงสร้างขึ้นเพื่อการนี้ ได้ยินว่าหลายปีก่อนยังสงบสุขไร้เรื่องราว ไม่กี่ปีมานี้พื้นที่ใกล้ๆ กลับเกิดเหตุไม่คาดฝันหลายครั้ง บางคนร่วงหล่นจากหน้าผา บางคนตกหลังม้าตาย เจ้าแกโรงเตี๊ยมจึงตั้งชื่อว่า 'จวีอัน' เพื่อความเป็นสิริมงคล"

เจียนเทียนลองไตร่ตรอง "เมื่อก่อนสงบสุขไร้เรื่องราว ไม่กี่ปีมานี้พื้นที่ใกล้ๆ กลับเกิดเหตุไม่คาดฝันหลายครั้ง...คงไม่ใช่เพราะมีสิ่งชั่วร้ายอะไรโผล่ขึ้นมาจากพื้นดินใช่หรือไม่"

เจียนเซียนตื่นตระหนก "เรื่องนี้จะน่าเหลือเชื่อเกินไปแล้ว ทั้งที่อยู่ในยุครุ่งเรืองร่มเย็นแท้ๆ เพราะเหตุใดถึงได้มีปีศาจโผล่มามากมายนัก"

ลินเจิงโยวลูบไล้ด้วยน้ำชาในมือ สายตากลับทอดมองออกไปนอกหน้าต่าง วันนี้อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส บนถนนรถม้าสัญจรอีกทีก็คึกคัก แม้ในท้องส่วนตัวจะเงียบสงบ ทว่าเสียงจ๊อกแจ๊กจอบจากชั้นล่างยังดังขึ้นมาไม่ขาดสาย

เขาคุ่นคิดชั่วครู่ก็เอ่ยว่า "อย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องนี้เลย...คดีแรกในถงโจวเกิดขึ้นที่โรงเตี๊ยมจวีอัน พวกท่านไม่รู้สิว่ามันบังเอิญเกินไปหรือ"

สองนักพรตถามอย่างประหลาดใจ "ชื่อจื่อหมายถึงความว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นฝีมือของสิ่งชั่วร้ายพวกนั้นอย่างนั้นหรือ แต่เช่นนี้ก็ไม่ได้ถูกยืนยันไม่ต้องเอ่ยถึงว่าพวกเราอยู่ในที่เกิดเหตุกลับไม่รู้สิถึงไอปีสภาหรือ

ไอมาร ดูอย่างคู่สามีภรรยาที่ถึงใจ เจ้าก็บอกแล้วว่าคนเป็นสามีถูกมัดฆ่าหมู่เล่มหนึ่งแทงตาย ในเมื่อเป็นปีศาจฆ่าคน เหตุใดจะต้องทำให้ยุ่งยากปานนี้..."

จู่ๆ ลิ่นเจิงโยวก็เอ่ยขึ้นว่า "หากมีคนลอบช่วยเหลือปีศาจเล่าอย่าลืมนะ ปีศาจต้นไม้นั้นเป็นเพียงปีศาจน้อยที่มีพลังตะเปเพียงร้อยปี นอกเสียจากจะมีโชคดีลดยมา ไม่อย่างนั้นไม่มีทางกลายเป็นมารอย่างรวดเร็วได้ มารผิติดกับคุณชายเสื้อทองคำหลุดออกมาจากใต้ดินเดือนหนึ่งแล้วแท้ๆ หอไฉ่เพิ่งกลับไม่เคยมีไอบีศาจแผ่กระจายไปทั่วเลย ค็นนั้นข้าซักถามคุณชายเสื้อทองคำว่ามีใครช่วยพวกเขาออกจากค่ายกลหรือไม่ ทำทางเขาดูดังเลวราวกับมีบางอย่างจะพูดอย่างแน่นอน...ข้อสงสัยทั้งหมดที่ค้างคา จนถึงวันนี้ยังหาคำอธิบายไม่ได้เลย"

เจียนเทียนกับเจียนเซียนสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นมาทีละนิด

"พอมาถึงคดขโมยทารกในครรภ์สองสามคดีนี้ ข้อสงสัยก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีก" ลิ่นเจิงโยวยกการินน้ำชาให้ตนเอง "อย่าเพิ่งไปพูดว่าเหตุใดถึงมีคนทุ่มเทกายใจจะสร้างทารกเดือันดับขึ้นมา เพียงเสี่ยงทารกร้องไห้ที่แปลกพิลึกตอนเกิดเหตุพวกนั้นก็ยิ่งทำให้คนรู้สึกเหลือเชื่อไปกันใหญ่ เมื่อคืนข้าพลิกอ่านคัมภีร์ร้อยปีศาจกับบันทึกเรื่องลี้ลับจนครบแล้วหาเจอบันทึกเกี่ยวกับ 'เสียงร่ำไห้ของทารกในครรภ์อ่อน' ชื่อของบันทึกม้วนนั้นก็คือ 'ไฉ่จิ้ง' "

เจียนเทียนกับเจียนเซียนลุกพรวดขึ้นมา "ไฉ่จิ้ง? เป็นไปไม่ได้! เจ้าตัวนี้เป็นเจ้าแห่งภูตผีทั้งปวงที่ปกครองยักษ์และปีศาจรากษส"

ลิ่นเจิงโยวเลิกคิ้วขึ้น "แต่พวกท่านอย่าลืมนะ ไฉ่จิ้งชอบกินทารกในครรภ์อ่อนที่สุด..."

เจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียนเอ่ยแทรกลิ้นเฉิงโย่วทันควัน "หากไน่จิ้งปรากฏตัวขึ้นจริงฉางอันไม่มีทางเจียบสงบอย่างตอนนี้แน่...ไม่ๆ เรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้ อีกร้อยาทารกเดือนดับไม่เหมือนกับทารกในครรภ์อ่อนทั่วไปนะ"

"หากใช้เพียงทารกเดือนดับมาอธิบายคดีฆาตกรรมต่อเนื่องผ่าท้องชิงทารกไม่กี่คดีนี้ ก็มีส่วนที่ไม่กระจ่างชัดมากเกินไป ถึงแม้คนรุ่นก่อนไม่มีโอกาสเห็นขั้นตอนการถือกำเนิดของทารกเดือนดับกับตา เวลาประลองอาคมกับมันหลังจากนั้นกลับได้ยินเสียงร้องให้อยู่เสมอ พอลองพลิกหาในบันทึกเรื่องลี้ลับจนทั่วแล้ว ก็ยังหาส่วนที่เกี่ยวกับทารกเดือนดับร้องให้ได้ไม่เจอเลย แต่หากลองสลัดมุมมองความคิด เสียงร้องให้ของทารกที่แปลกพิกลนั้นก็จะมีคำอธิบายแล้ว"

เจี้ยนเทียนน้ำเสียงคล้ายสายพิณที่ซึ่งจนถึงเปรี๊ยะ "คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร"

"มีคนเอาทารกเดือนดับมาเป็นอาหารเช่นไหวไน่จิ้ง"

เจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียนอ้าปากค้าง

ลิ้นเฉิงโย่วเอ่ยต่อ "ในคัมภีร์ร้อยปีศาจกล่าวไว้ว่าทารกในครรภ์อ่อนคว้ามารดาได้ง่าย ทารกเดือนดับกลับยากเย็นนัก ความแตกต่างอยู่ที่มารดาผู้ให้กำเนิด มารดาของทารกเดือนดับมักมีแรงอาสมาตสูงเทียมฟ้า เพราะก่อนตายมองเห็นทารกถูกแยกจากร่างตนกับตา เดิมทีกลางกะโหลกศีรษะทารกในครรภ์อ่อนยังไม่ปิดสนิท พบแรงอาสมาตส่วนนี้พุ่งผ่านก่อนตัดสายสะดือ ถึงจะมีสติรับรู้ทันทีตอนหลุดจากครรภ์มารดา และกลายเป็นวิญญาณอาฆาตในเวลาต่อมา"

เจี้ยนเซียนตบหน้าผาขนาดใหญ่ "หากบอกว่าทารกเดือนดับเป็น

วิญญาณอาฆาต เขาก็มีเลือดมีเนื้อ จะบอกว่าเขาเป็นปีศาจ เขาก็มีพลังอิน
ปฏิกูลมั่วว้างอีก ชื่อจื่อ ทารกผีครึ่งอินครึ่งหยางเช่นนี้ไนจิงไม่มีทาง
ชายตาแลหรือก แม้ไนจิงจะเป็นเจ้าแห่งภูตผีทั้งปวง กลับก่อกรรมทำชั่ว
อยู่แต่ในโลกมนุษย์ ไม่เคยกินผีร้ายวิญญาณอาฆาตเป็นอาหาร"

จู่ๆ ลิ่นเจิงโยกก็เอ่ยขึ้นว่า "หากถ่ายทอดพลังปราณหยางเหือกสุดท้าย
ก่อนตายของมารดาเข้าสู่ร่างทารกเดือนดับแล้ว ทุกอย่างก็จะแตกต่าง
ออกไปแล้วใช่หรือไม่ ส่งมอบพลังหยางส่วนนี้ไม่เพียงทำให้ทารกใน
ครรภ์อ่อนส่งเสียงร้องให้ได้ ยังสามารถสะกดปราณพิฆาตพลังอินในร่าง
พวกเขาไว้ได้ชั่วคราว ไนจิงไม่รับรู้ถึงพลังอินในร่างทารกเดือนดับ ก็จะกิน
พวกเขาเข้าไปเสมือนเป็นทารกในครรภ์ปกติ แต่ทารกเดือนดับร่างหนึ่ง
มักจะเหนือกว่าทารกในครรภ์ปกติหนึ่งร้อยร่าง หลังไนจิงกินเข้าไปพลัง
จะเพิ่มพูนอย่างมหาศาล ข้ากำลังคิดว่าคนร้ายทำให้สตรีที่ตกเป็นเหยื่อ
ครองสติเอาไว้ จะเป็นเพราะต้องการให้สตรีนางนั้นเก็บไอร้อนผ่าว
เหือกสุดท้ายไว้เพื่อจะได้มอบให้ทารกเดือนดับหรือไม่..."

เจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียนยังคงมีสีหน้าตกตะลึงพรึงเพริด แต่ก็
รู้สึกได้รางๆ ว่าประโยคนี้สมเหตุสมผล เพราะต้องเป็นเช่นนั้นเท่านั้นถึง
สามารถอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใดถึงมีคนทู่หม่ทกกายใจสร้างทารกเดือนดับ
รวมถึงเพราะเหตุใดถึงมีเสียงร้องไห้ของทารกดังขึ้นในที่เกิดเหตุ

"แต่...แต่ว่า..." เจี้ยนเทียนเอ่ยด้วยเสียงแห้งผาก "บันทึกล่าสุดที่
เกี่ยวข้องกับไนจิงในบันทึกเรื่องลี้ลับก็ตั้งแต่ร้อยสองร้อยปีก่อนแล้ว
อมนุษย์ระดับนั้นอยู่ๆ ปรากฏตัวขึ้นจะต้องมีสาเหตุสักอย่างแน่! ว่ากันว่า
เจ้าแห่งภูตผีตนนี้ยากจะหาผู้ใดเทียบเทียม ชอบปลอมตัวเป็นภิกษุมา
กลั่นแกล้งมนุษย์ปฤถษณที่สุด จะใช้เขาเวทกตักกัซังคนเอาไว้ก่อน แล้ว

ชักถามปัญหาเกี่ยวกับเหยื่ออย่างสุภาพมีมารยาท หากตอบได้ถูกต้อง บางทีอาจหนีรอดจากเขาวงกตไปได้ แต่บนโลกนี้จะมีคนฉลาดเยี่ยงนั้นสักกี่คนกัน เมื่อใดมันโผล่มาขวางทางไว้จะถูกกัดกินตายคาที่ ยิ่งกว่านั้นเจ้าอมนุษย์ที่ฟ้าดินไม่อาจอภัยได้เช่นนี้ก่อนมันปรากฏตัวจะต้องเกิดนิมิตประหลาดใน 'คัมภีร์ร้อยปีศาจ' เขียนเอาไว้ว่าทุกราก่อนไฉนจึงปรากฏตัว บนท้องนาจักมีสายฟ้าคำรามก้อง..."

ยังไม่ทันสิ้นเสียงของเขาท้องฟ้าปลอดโปร่งแจ่มใสนอกหน้าต่างก็มีสายฟ้าแลบแปลบปลาบพาดผ่านกะทันหัน ตามด้วยเสียงคำรามดังกึกก้องเหนือศีรษะ

เจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียนราวกับถูกสายฟ้านี้ผ่าลงกลางกระหม่อมพร้อมกัน ต่างตะลึงงันไปชั่วขณะ

ลื่นเฉิงโย่วหวาดหวั่นระคนสงสัยไม่คลาย จึงลุกขึ้นเดินไปยังริมหน้าต่างเพื่อสังเกตสายฟ้าประหลาด

เจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียนกระวนกระวายใจเกินระงับ รีบวิ่งไปที่ริมหน้าต่างเช่นกัน

สายฟ้าแลบนั้นคดเคี้ยวเปล่งแสงสว่างเจิดจ้าพุ่งตรงไปทางกลางเมือง จากนั้นพลันสลายกลายเป็นกลุ่มควันเหม็นไหม้ ก่อนจะค่อยๆ ร่วงหล่นลงกลางย่านตลาดร้านค้า

สถานที่แห่งนี้อยู่ไม่ไกลเท่าไร เจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียนชะเง้อคอยแยบแยะะทิศทาง "นั่นมัน...อารามนักพรตหญิงอวี๋เจินไม่ใช่หรือ"

ลื่นเฉิงโย่วตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี เขาหมุนกายวิ่งลงไปยังชั้นล่างอย่างรีบร้อนทันใด

62

ภายในวังจวันอ่องแขกเหวี่ยงที่นั้งอยู่ต่างได้ยินเสียงขลุ่ยลอยมาจาก
อีกฟากกำแพง ล้วนเผยสีหน้าตกตะลึงอย่างเลือนราง

องค์รัชทายาทเงี้ยวตั้งใจฟังอยู่สักพัก ก็ผงกศีรษะพลางว่า "ฝีมือ
ไม่เลวเลยทีเดียว อย่างน้อยต้องฝึกฝนมาเป็นสิบปี เพียงแต่คนผู้นี้ไม่มี
กำลังภายในอยู่เลย ไม่อย่างนั้นคงไล่ตามเสียงพิณของท่านอาได้แล้ว"

ขุนอินจันอ่องกดสายพิณเอาไว้ "วันนี้ใครมาชมดอกไม้ในอารามหรือ"

พ่อบ้านกล่าวรายงาน "ได้ยินว่าคุณหนูบุตรสาวอยู่หอรูวันจัดงาน
ชมบุปผาในอารามขอรับ ผู้ที่ได้รับเชิญมีไม่น้อย มีคุณหนูรองบุตรสาว
มุขมนตรีเจิ้ง คุณหนูบุตรสาวแม่ทัพเจิ้ง..."

องค์รัชทายาทตะลึงงันไปชั่วขณะ ครึ่งก่อนตอนอยู่ที่คฤหาสน์
เลื้อเต้าเขายากเห็นว่าบุตรสาวแม่ทัพเจิ้งหน้าตาเป็นเช่นไร จนใจที่วันนั้น
คุณหนูถึงเกิดฝันลมขึ้นบนใบหน้า ถึงแม้เขาจะรู้สึกเสียดายอยู่บ้าง

ทว่าภายหลังก็มีได้เก็บมาใส่ใจ คาดไม่ถึงว่าวันนี้คุณหนูถึงจะอยู่ใน
อารามข้างเคียง

จะว่าไปแล้วช่างประจวบเหมาะนัก หากมิใช่เพราะเสียงขลุ่ยที่ตั้งขึ้น
อย่างไม่คาดคิดเป็นเหตุ เขาก็คงไม่ได้รู้ข่าวนี้แล้ว

เดินไปรู้สึกเหนื่อยดีหรือไม่ละ แต่แล้วเขาก็คลี่ยิ้มพลางส่ายหน้า
ต่อให้สนใจคุณหนูถึงเพราะแม่ทัพถึง ก็ไม่สมควรทำอะไรลึกลับลาม

องค์รัชทายาทคิดเช่นนั้นและหลงลืมมันไปอย่างรวดเร็ว

คุณอันจวินต้องไม่ซักถามมากความ เพียงก่อนจะเริ่มบรรเลงพิณ
อีกครั้งก็เหลือบมองพ่อบ้านด้วยสีหน้าเคร่งขรึมแวบหนึ่ง

พ่อบ้านเข้าใจทันที วันนี้บัณฑิตที่มาร่วมงานเลี้ยงที่วังจวินต้อง
ตามนัดหมายมีไม่น้อย จะต้องมีพวกเสเพลเหลวไหลปะปนอยู่หลายคน
ได้ยินว่าวันนี้คุณหนูทั้งหลายมาที่อารามนักพรตหญิงอวีเจิน หากใคร
เกิดความคิดไม่ดีเข้าคงแย่แน่ จวินต้องครองตัวสะอาดบริสุทธิ์ ย่อม
ไม่อยากจะเห็นแขกคนใดมีพฤติกรรมกำเริบเลิบบานอยู่แล้ว

จวินต้องต้องการให้เขาป้องกันในจวนเอาไว้ล่วงหน้า จะได้ไม่มีใคร
ไปล่วงเกินแขกสตรีในอารามข้างเคียงเข้า

พ่อบ้านพยักหน้ารับรู้ แล้วถอยออกไปเตรียมการ

ในสวนป่าท้อเด็กสาวบางคนไกวชิงช้า บางคนดื่มด่ำกับน้ำชา
บางคนแข่งดั่งดอกไม้...เล่นกันอย่างมีความสุข ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงมี
เด็กสาวบางส่วนทยอยออกจากที่นั่งไปห้องสุขา

เถิงอวี้อีกกำลังแข่งดั่งต้นหญ้ากับหลิวซือเหนียงอย่างสนุกสนาน
พอเห็นตู้ถึงหันทำท่าจะลุกจากที่นั่ง จึงหันไปโบกมือให้หลิวซือเหนียง

พร้อมเอ่ยว่า "ไม่เล่นแล้วๆ เอาไว้กลับมาค่อยเล่นอย่างอื่นกันเถอะ"

นางกล่าวแล้วส่งยิ้มให้ขณะวางกิ่งดอกไม้ลง จากนั้นยกขากระโปรงเดินตามตุ้ถึงหลังไป

ตุ้ถึงหลังหยิบผ้าเช็ดหน้าส่งให้เถิงอวี่อ "ดูเจ้าสิ แคะแวงดึงดอกไม้ทำเอาเหงื่อออกเต็มหน้าผากแล้ว"

เถิงอวี่อเช็ดเหงื่อเรียบร้อย ถือโอกาสดึงแขนตุ้ถึงหลังให้มองไปไกลๆ ทางต้นอื่นซึ่งสองต้นนั้น น่าเสียดายเวลาคนกลับมาอยู่ใต้ต้นไม้ระยะการมองเห็นจึงถูกจำกัด พอมองไปเช่นนี้เหมือนจะมองอะไรไม่ออกแล้ว

ตุ้ถึงหลังมองตามสายตาของน้องสาวไป "กำลังดูสิ่งใดอยู่หรือ"

"พี่สาว ท่านไม่รู้สิที่ว่าต้นอื่นซึ่งสองต้นนั้นมองดูคล้ายๆ 'ทหารองครักษ์' สองนายที่คอยปกป้องอารามแห่งนี้หรือ"

ตุ้ถึงหลังเพ่งมองไปข้างหน้าอย่างจุนง ตันอื่นซึ่งมีอายุไม่น้อยแล้ว ตั้งตระหง่านครองพื้นที่ทิศตะวันออกและตะวันตกสองฝั่ง ยามสายลมพัดโชยมา กระทั่งเสียงใบไม้สั่นไหวยังหนักแน่นมั่นคงยิ่งกว่าต้นไม้ต้นอื่นอย่างเห็นได้ชัด

"วัดพุทธกับอารามเต้าชอปปลูกต้นอื่นซึ่งมาแต่ไหนแต่ไร มีอะไรผิดปกติกันแล้ว" นางเอ่ยถามยิ้มๆ

เถิงอวี่ออธิบาย "หากไม่มีป่าท้อที่อยู่ตรงกลางผืนนี้ต้นอื่นซึ่งคงไม่มีอะไรพิเศษ แต่พี่สาวท่านดูสิ ต้นอื่นซึ่งสองต้นกับป่าท้อต่างมีระยะห่างกันอย่างพอดีไม่ขาดไม่เกินเลยสักนิด ดู 'หยางเหยา' ในลักษณะกว่าที่ที่อยู่ ก็ถูกป่าท้อผ่าออกเป็น 'อินเหยา' หรือไม่ ลองหันมองป่าท้ออีกครั้งต้นไม้ดอกไม้รกรกรี้มถึงเพียงนี้ ดอกไม้ตามกิ่งก้านเหนือศีรษะเกี่ยวพันเหนียวแน่น ซ้อนทับเป็นชั้นๆ เรียงรายกันลงมา มองดูราวกับ

เส้นหยางเหยาตามธรรมชาติอยู่ข้าง สองฟากฝั่งของผืนป่าเป็นอินเหยา ป่าทอตรงใจกลางเป็นหยางเหยา แขนผ้งเช่นนี้มองผิวเผินคล้ายเป็น ความบังเอิญ แต่เหตุใดข้าถึงรู้สึกว่ามันดูเหมือนตัวกั๊กว่าที่หมายถึง 'มากเกินไปขอบเขต' "

ผู้ถึงหลันรู้สึกประหลาดใจขึ้นมาทันใด นางคิดถึงคำเล่าลือเกี่ยวกับ อารามแห่งนี้ซึ่งคุณหนูทั้งหลายเพิ่งจะพุดคุยกันไปเมื่อครู่ แวดตาอดไม่ได้ ที่จะจริงจางขึ้นมา จึงมองตำแหน่งของต้นอินซึ่งกับป่าทอ แล้วหันหน้าไป เพ่งมองทิศทางด้านหลังตนเองอีกรอบ "หากเป็นตั๊กกั๊กว่า ทางเข้าทิศใต้ ควรจะมีเส้นอินเหยาสองเส้นวางไว้เพื่อขานรับกันสิถึงจะถูก แต่ตอนพวกเรา เดินเข้าอารามมาก่อนหน้านี้ไม่เห็นมีต้นอินซึ่งที่หน้าประตูใหญ่เลย"

เถิงอวี้อี้เอ่ยว่า "หลังประตูใหญ่ไม่ได้ปลูกต้นอินซึ่ง แต่พี่สาว อย่าลืมนสิ ประตูอารามสองฝั่งต่างมีภูเขาจำลองสูงใหญ่กว่าปกติสองลูก หน้าภูเขาจำลองยังปลูกต้นสนสูงเสียดฟ้าไว้ตั้งเด่นอยู่ทางทิศตะวันออก กับทิศตะวันตกคนละมุม แล้วก็มองเห็นจากที่ไกลๆ ได้ด้วย เช่นนี้ ไม่เท่ากับเป็นเส้นอินเหยาสองเส้นทางทิศใต้พอดีหรือ"

ในสมองผู้ถึงหลันผุดภาพความทรงจำเลือนราง แต่จำได้ไม่แม่นยำ อย่างน้องสาว นางยิ้มอย่างจนปัญญา "พี่สาวจำไม่ค่อยได้แล้ว ในสมอง น้อยๆ ของเจ้านี่นะ ชอบคิดเยาะกับเรื่องแปลกพิลึกพวกนี้เสมอ"

เดิมทีเถิงอวี้อี้ไม่อยากคิดเยาะกับเรื่องเหล่านี้ ทว่าขอเพียงคิดถึง คนเลื้อยคลุมดำที่ยังไม่เผยโฉมหน้าที่แท้จริง นางก็ไม่อาจคลายความ หวาดระแวงลงได้เลย ไม่ว่าเดินทางไปที่ไหนนางจะคุ้นชินกับการสังเกต แขนผ้งของสภาพแวดล้อมโดยรอบก่อนเสมอ

ผู้ถึงหลันเหลียวมองไปรอบกาย "ปีนั้นองค์หญิงอวี้เงินเชิญยอดฝีมือ

ตั้งมากมายมาสร้างอารามแห่งนี้ นอกอารามจะมีกลไกลับก็เป็นเรื่องปกติ ถึงแม้วิธีการปลูกป่าท้อกับต้นอื่นซึ่งจะซับซ้อนพิสดาร แต่ก็เชื่อว่าจะมีอะไรไม่ออกเลย ข้ากลักรู้สึกว่ากลไกของอารามไม่มีทางเปิดเผยใจแจ้งยอดฝีมือเหล่านั้นจงใจวางลักษณะของด้ากักรู้ว่าให้เราเห็น ไม่แน่ว่าอาจทำเพื่อให้คนสับสนงงงวย บางทีกลไกที่แท้จริงในอารามอาจจะซุกซ่อนอยู่ที่อื่น"

ถึงอวี้อัยกหน้าตอบ คำพูดประโยคนี้นี้เหตุผล ว่ากันว่าองค์หญิงอวีเจินสนใจศึกษาวิชาชีเหมินตุ้นจยา* ความปรารถนาแต่เดิมตอนสร้างอารามเต้าแห่งนี้ขึ้นมาคือเพื่อเป็นสถานที่ไว้บักหลักหลบภัยยามเกิดความเปลี่ยนแปลงในเมืองหลวง ในเมื่อองค์หญิงรวบรวมยอดฝีมือร่วมร้อยคนมาช่วยออกอุบายวางกลยุทธ์ จะมีเพียงแผนผังธรรมดาสามัญเช่นนี้ได้อย่างไร

แต่ถึงกระนั้นนางยังรู้สึกตั้งใจว่าไม่ถูกต้อง แม้อารามนักพรตหญิงอวีเจินจะมีชื่อเสียงเลื่องลือมานาน กลับไม่ได้ครอบครองพื้นที่กว้างขวางมากเท่าไร ปลูกป่าท้อผืนใหญ่ถึงเพียงนี้เอาไว้เพียงเพื่อดีดุดนักเดินทางจะไม่สิ้นเปลืองเกินไปสักหน่อยหรือ

ตามความเห็นของนางการวางแผนผังเช่นนี้คงจะมีความหมายลึกซึ้งแอบแฝงอยู่อีก

ระหว่างบทสนทนาก็เดินมาถึงห้องสุขา ผู้ถึงหลันเดินเข้าไปจุดกำยานและเข้าห้องสุขา ถึงอวี้อี้ตั้งใจจะดูแผนผังในอารามอย่างละเอียดจึง

* ชีเหมินตุ้นจยา เป็นศาสตร์การทำนายแขนงหนึ่งในสมัยโบราณของจีน โดยยึดหลักจากการสังเกตปรากฏการณ์บนท้องฟ้า ประกอบด้วยทฤษฎีปรัชญาหลายแขนงของจีน เช่น ฟลั่งอินหยาง (หยินหยาง) ฟลั่งธาตุทั้งห้า ปากว่า แผนภูมิสวรรค์ทั้งสิบ คิดค้นขึ้นครั้งแรกเพื่อประโยชน์ด้านกลศึก การวางค่ายกล และวางภูมิลักษณะ (ฮวงจุ้ย) ต่อมากลายเป็นคำที่สื่อถึงวิชาเร้นลับ เช่น การทายตัว การเรียกสิ่งมงคลจัดสิ่งชั่วร้าย โดย 'ชีเหมิน' แปลว่าประตุมหัศจรรย์ 'ตุ้น' แปลว่าหลบซ่อนหลีกหนี 'จยา' หมายถึงตำแหน่งแรกของแผนภูมิสวรรค์ บ้างจึงแปลชีเหมินตุ้นจยาว่า 'กลเร้นลับด้วยประตุมหัศจรรย์'

ออกสำรวจไปทั่วบริเวณ นกกรวากันระเบียงทางเดินมีธารน้ำใสกระจ่าง
วนรอบขึ้นบันได ดอกเสैयाหลายต้นกำลังบานสะพรั่ง นางเดินอ้อม
กำแพงเรือนขนาดเล็กไปโดยไม่รู้ตัว ทว่าจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงนกกระทาร้องดัง
หลายเสียงจากบนกำแพงที่ห่างไปไม่กี่กล พลับรึรับรู้อยู่ในใจว่าตนผู้เข้ามา
ได้แล้ว คิดว่าต่อจากนี้ไม่ว่าจะเดินไปถึงที่ใด ก็จะมีตนผู้คอยติดตามมา
นางจึงยิ่งวางใจ

ถึงอวิธเดินไปอีกระยะหนึ่ง มองเห็นข้างทางมีภูเขาจำลองโผล่ขึ้นมา
ด้านข้างมีหน้าต่างวงจันทร์โผล่มาบานหนึ่ง กิ่งไผ่สีเขียวมรกตหลายกิ่ง
ยื่นพ้นหน้าต่าง บรรยากาศแถวนี้เงียบสงบ ไม่มีนักพรตหญิงเดินผ่านไปมา
สักคน นางลอบคาดเดาว่าข้างในจะต้องมีความลับสำคัญอะไรซ่อนอยู่
จึงย่างเท้าเดินเข้าไปอย่างช้าๆ

นับตั้งแต่ฝึกวรยุทธ์มาจนถึงตอนนี้นางเคยฝึกฝนกำลังภายในเพียง
ตอนที่เรียนเพลงกระบี่ดอกท้อเท่านั้น ส่วนวิชาอื่นอย่างเพลงกระบี่พิชิตภัย
ที่ลุงเจียงสอนหรือเพลงกระบี่เร้นกายาที่ให้นักพรตสอนไปได้ครึ่งทางล้วน
เป็นการเร่งรีบฝึกฝนให้สำเร็จ โดยมีได้ฝึกเกี่ยวเนื่องไปถึงส่วนเคล็ดวิชา
กำลังภายในเลย

ฉะนั้นทุกครั้งที่เวลานางโคจรกำลังภายในจะโคจรตามแนวทางของ
เพลงกระบี่ดอกท้อโดยไม่รู้ตัว

อะไรนะ 'ใจไม่ฟังसान ลมไม่พัดไป'...

แล้วก็ 'เท้าซ้ายตามอิน เท้าขวาตามหยาง'...

ใจความเหล่านี้เป็นเคล็ดวิชาที่ลึ้นแจ้งโยวสอนนาง นางท่องจำได้
ขึ้นใจไปนานแล้ว รวมถึงช่วงนี้มีเวลาว่างก็หมั่นฝึกฝน พอเปรียบเทียบกับ
ตอนเริ่มเรียนใหม่ๆ ยามใช้กำลังภายในจะคล่องแคล่วกว่าเดิม ทั้งที่

เหยียบลงบนเศษใบไม้ดอกไม้เถาอื่นพื้นกลับไม่มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นเลย

ถึงอวี้อู้รู้ดีว่าน่าสนุกเหลือเกิน นางจึงยังรวบรวมสมาธิโคจรพลังอยู่ๆ ก็นึกถึงตอนตนวนผู้สอนวิชาการต่อสู้ประชิดตัวให้นางเมื่อสองวันก่อน ในขณะเดียวกันก็เริ่มสอนเคล็ดวิชากำลังภายในไปด้วย ทว่าผ่านไปเพียงสองกระบวนท่าตนวนผู้ก็เผยสีหน้าแปลกประหลาด ถามนางว่าตอนอยู่ในหอไฉ่เฟิงฝึกวิชาอะไรมากันแน่ ประหนึ่งว่าพลังปราณในร่างกายมีที่มาไม่ปกติ

ตอนนั้นนางนิงอึ้งไปชั่วอึดใจ หลังกลับจากหอไฉ่เฟิงเป็นต้นมาร่างกายก็มีความเปลี่ยนแปลงจริงๆ อย่างว่าแต่ตอนกลางคืนเวลาเข้านอนสองเท้าไม่เย็นเฉียบ กระทั่งยามมีระดูก็ไม่เจ็บปวดอีกแล้ว ทว่าร่างรู้สึกอ่อนสบาย มีเรี่ยวแรงให้ใช้ไม่หมดสิ้นตลอดทั้งวัน

จะว่าไปนี่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก นางไม่เพียงเรียนเพลงกระบี่ดอกท้อยังเคยดื่มน้ำแกงรากวิญญานหยกเพลิงซึ่งกล่าวขานกันว่าน้ำแกงสมุนไพรรชนิดนี้ช่วยเพิ่มกำลังภายในได้เจ็ดถึงแปดปี เช่นนั้นภายในร่างกายเกิดความเปลี่ยนแปลงไปบ้างก็ไม่มีอะไรน่าห่วง ด้วยเหตุนี้จึงเล่าเรื่องที่ดื่มน้ำแกงรากวิญญานหยกเพลิงให้ตนวนผู้ฟัง

ตนวนผู้ไม่ได้ถามอะไรต่ออีก แต่ความสงสัยที่ฉายชัดบนใบหน้าดูไม่ลดลงเลย

ถึงอวี้อู้ครุ่นคิดถึงสีหน้าตนวนผู้ในเวลานั้นพลางเดินไปถึงหน้าต่างวงจันทร์อย่างเงียบงัน พลันได้ยินว่ามีใครบางคนกระซิบกระซาบจากอีกฝั่งของหน้าต่าง เห็นได้ชัดว่าหลังกำแพงมีคนอยู่ และคาดว่าคนผู้นั้นคงไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของนาง การพูดจาถึงไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดชะงัก

ตอนแรกถึงอวี้อู้อยากเดินจากไป ทว่าเมื่อฟังออกว่าเป็นเสียงของ

พวกเผิงฮวาเยวี่สองพี่น้องผีเท้าจึงหยุดลงอย่างกะทันหัน

ชาติก่อนบิดาถูกลอบสังหาร ผู้บงการเบื้องหลังเป็นไปได้อย่างยิ่งว่า
จะเป็นเผิงเจิ้น ต่อให้เรื่องของบิดาบุตรสาวอาจไม่รู้แน่ชัด แต่อาจได้ยिन
อะไรบางอย่างจากปากของเผิงฮวาเยวี่กับเผิงจิ้นชั่วบ้างก็ได้

เถิงอวี่อี้เหตี๋ยมองรอบกายอย่างว่องไว แล้วกลั่นลมหายใจไป
ซ่อนตัวอยู่หลังภูเขาจำลอง

"พี่สาว ท่านจะขวางข้าด้วยเหตุใดกัน" นั่นเป็นเสียงของเผิงจิ้นที่
เผิงฮวาเยวี่มาได้ตอบกลับในทันควัน รวากับต้องการยืนยันอีกครั้ง
ก่อนว่ารอบข้างไร้ผู้คน รอบประเดี๋ยวหนึ่งก็ได้ยินนางกตเสียด่าเอ่ยว่า
"ก็ขวางไม่ให้เจ้าทำเรื่องโง่เขลานั้นสิ"

เผิงจิ้นชีวพุดจาอำอึ้งขึ้นมา "ข้า... ข้าไม่ได้คิดจะทำอะไรสักหน่อย"

"ไม่ได้คิดจะทำอะไร ทางนั้นก็เป็นกำแพงทิศตะวันตกแล้ว เจ้าให้
คนที่อยู่ข้างกายถอยออกไปหมด แล้วถือเหยี่ยวกระดาศ* เดินวนเวียน
อยู่ตรงนี้ตามลำพัง ตั้งใจว่าจะฉวยโอกาสตอนลมโหมพัดแรงปล่อย
เหยี่ยวกระดาศลอยขึ้นฟ้า ค่อยแสวงทำพลาดร่วงหล่นเข้าไปในวัง
ฉุนอันจวินต้องใช่หรือไม่"

"เหลวไหล" เผิงจิ้นชีวเผยความกระดากอายอยู่หลายส่วน "ข้าไม่ได้
คิดเช่นนั้นเลยนะ"

"เมื่อคืนอยู่ๆ เจ้าก็สั่งซึ่งเฮอวี่ให้ไปหาเหยี่ยวกระดาศมา พี่สาวรู้สิที่ว่า
ผิดปกติแล้ว หลายครั้งก่อนเวลาไปเดินเล่นรับฤดูใบไม้ผลิไม่เคยเห็นเจ้า
อยากเล่นเหยี่ยวกระดาศ เหตุใดพอบอกว่าจะมาอารามนักพรตหญิงอวี่เจิน
เจ้าก็หนีอยากเล่นขึ้นมา เมื่อครู่ยังหาข้ออ้างว่ามาห้องสุชา ลอบหลบมา

* เหยี่ยวกระดาศ หรือจ้อยวน ในสมัยก่อนวัสดุที่ใช้ทำวาวคือผ้าไหมหรือกระดาศ นำมาทำเป็นวาวรูปร่างคล้ายนกเหยี่ยว เมื่อปล่อยวาวลอยขึ้นท้องฟ้าจะเหมือนกับเหยี่ยวโฉบบินอยู่ในอากาศ

อยู่ที่นั่นผู้เดียว ในใจคิดอะไรอยู่ นี่กว่าพี่สาวไม่รู้หรือไร จำได้ว่าทุกครั้งที
พวกท่านพ่อพูดถึงเรื่องในฉางอันเจ้ามักจะเลียบบๆ เคียงๆ ตามข่าวเกี่ยวกับ
ฉุนอันจวินต้องอยู่เป็นประจำ ครึ่งก่อนที่คฤหาสน์เล่อเต้าเจ้ายังลอบให้
คนมอบของให้ฉุนอันจวินต้อง เจ้าบอกพี่มา ตกลงว่าเจ้าเริ่มมีใจให้จวินต้อง
ตั้งแต่เมื่อใด"

เผิงจิ้นชิวอีกอ้ากอยู่ชั่วครู่ แล้วพาลโกรธเคืองขึ้นมาทันใด "เหตุใด
แม้แต่เรื่องนี้พี่สาวก็เข้ามาท้วงด้วยเล่า ข้าโตแล้วนะ จะตัดสินใจเอง
ไม่ได้เลยใช่หรือไม่"

เผิงฮวาเยี่ยกล่าวตบหน้านางสาว "คนอื่นได้ทั้งนั้น ยกเว้นจวินต้อง
ผู้เดียวที่ไม่ได้"

"เพราะเหตุใดกัน" เผิงจิ้นชิวทั้งตกใจทั้งโมโห "จวินต้องเขา...เขาเป็น
ถึงคนที่ส่งางามดุจเทพเซียน ทว่าแผ่นดินไม่รู้ว่ามีเด็กสาวสักกี่คนอยาก
แต่งงานกับเขา พี่สาวยังจำได้หรือไม่ว่าสามปีก่อนพวกเรากับท่านพ่อและ
ท่านแม่กลับมาฉางอันบังเอิญพบกับจวินต้องหน้าประตูเหยียนซิง เวลานั้น
ย่างเข้าช่วงหนาวเหน็บที่สุดของฤดูกาล เกิดหิมะใหญ่เท่าขนห่านโปรยปราย
ลงมาจากท้องฟ้า จวินต้องสวมเสื้อคลุมหนังสัตว์นั่งอยู่บนหลังม้า เพิ่ง
กลับมาจากแถบซานเมื่องพร้อมด้วยบ่าวไพร่ผู้ติดตาม พอได้ยินท่านพ่อ
ส่งเสียงเรียกจวินต้องก็ชักสายบังเหียนม้าหันหน้ากลับมา หลังจากครั้งนั้น
ข้าก็...บอกตามตรงแล้วกัน ข้าก็ตัดสินใจแน่วแน่แล้ว ข้าตินี้ข้าจะต้อง
แต่งงานกับจวินต้องผู้เดียวเท่านั้น"

เผิงฮวาเยี่ยหลุดหัวเราะคิกอกออกมาประเดี๋ยวนั้น "เจ้าเพิ่งอายุ
เท่าไรกัน พูดจาเช่นนี้ไม่กลัวใครเขาหัวเราะเยาะเขาหรือ ขอเตือนเจ้า
เอาไว้ อย่าเสียเวลาไปเปล่าๆ เลย ท่านพ่อท่านแม่ไม่มีวันยอมให้เจ้า

แต่งงานกับจวินอ่องหรือ"

"เพราะเหตุใดกันเล่า!" เฝิงจิ้นซิวแผดเสียงแหลมดังกว่าเก่า

"เบาๆ สักหน่อย เจ้าก็มัวสนใจแต่เล่นสนุกทั้งวัน ไม่เข้าใจสาเหตุของเรื่องนี้จริงหรือ"

"ข้าไม่เข้าใจ! ข้ารู้เพียงว่าจวินอ่องเปี่ยมคุณธรรมมากความสามารถ ตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้ข้าไม่เคยเห็นบุรุษผู้ใดดีไปกว่าเขาแล้ว ข้า...ข้า แค่ว่าจวินอ่องจะไม่ชายตาแลข้า"

"เจ้าลองคิดดูนะ จวินอ่องปีนี้อายุยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองปี เหตุใดที่ผ่านมาถึงไม่เคยตกลงหมั้นหมาย อย่าลืมนสิ มารดาผู้ให้กำเนิดจวินอ่องจากไปเมื่อห้าปีก่อน เขาไม่จำเป็นต้องไว้ทุกข์* ต่อมาตั้งนานแล้ว"

เถิงอวี้เสียหู่ฟังอย่างตั้งใจ ครึ่งก่อนพอท่านป้าเอ่ยถึงเรื่องนี้สีหน้าท่าทางดูไม่เป็นธรรมชาติเท่าไร น่าเสียดายนางไม่ทันถามให้ได้กระจ่าง ท่านป้าก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปอย่างแนบเนียน

เฝิงจิ้นซิวเอ่ยถาม "จวินอ่องไม่ยอมตกลงหมั้นหมายส่งเดช เรื่องนี้ไม่ถูกต้องตรงที่ใดกัน นี่ไม่เท่ากับพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาเป็นคนจริงใจไม่เห็นแก่ผลประโยชน์หรือ"

เสียงฝีเท้าหลังกำแพงดังขึ้นกะทันหัน คนหนึ่งในนั้นดูท่าจะเดินจากไป

"พี่สาว ท่านห้ามไปนะ! วันนี้ไม่พูดออกมาให้รู้เรื่อง ท่านอย่าคิดจะไปที่ใดเลย"

เสียงฝีเท้าหยุดชะงักลงอีกครั้ง ก่อนเสียงถอนหายใจของเฝิงฮวาเยวี่จะดังขึ้น "ช่างเถอะ ข้าจะพูดกับเจ้าให้เข้าใจเอง เพื่อต่อไปเจ้าจะได้ไม่ทำเรื่องเลอะเลือนอะไรอีก เจ้าคงรู้จักชายชื่อมารดาผู้ให้กำเนิดจวินอ่อง

*ไว้ทุกข์ ตามประเพณีจีนโบราณลูกต้องไว้ทุกข์ให้พ่อแม่สามปี เพื่อตอบแทนช่วงสามปีแรกของชีวิตที่พ่อแม่คอยเฝ้าดูแทบไม่ห่างกาย โดยในระหว่างนี้ห้ามทำกิจกรรมบันเทิงใดๆ

ใช่หรือไม่ ตอนยังมีชีวิตอยู่นางถูกกักบริเวณอยู่หลายปีเลยเชียวนะ พระชายาของชินต้องผู้ทรงเกียรติผู้หนึ่งตกต่ำถึงขั้นนี้ได้ เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าเป็นเพราะสาเหตุใด"

"ก็แค่ชู้ชื้อทำเรื่องไม่ดีไม่งามอะไรไฉนละสิ แล้วเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับจวินต้องด้วยเล่า"

"ก่อนเกิดเรื่องชู้ชื้อเคยร่วมมือกับชายคนรักที่บ้านเดิมของตนเองวางแผนทำร้ายบุตรชายคนโตของหลันต้องผู้เฒ่า เรื่องนี้ก็แล้วไปเถอะ ได้ยินว่าตอนนั้นพอท่านต้องตรวจสอบดูพบว่าที่แท้ก่อนชู้ชื้อจะให้กำเนิดจวินต้องก็ติดต่อไปมาหาสู่กับชายคนรักแล้ว...หลันต้องผู้เฒ่าลำเอียงรักบุตรชายคนรองหมิ่นหลงหรือจนอันจวินต้องในตอนนั้นมากกว่า เรื่องนี้ผู้คนทั่วฉางอันต่างรู้กันดี ผลปรากฏว่าหลังชู้ชื้อเกิดเรื่อง หลันต้องผู้เฒ่าก็เย็นชาต่อจวินต้องขึ้นมาก ทุกคนต่างพูดกันว่าจวินต้องอาจจะไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของหลันต้องผู้เฒ่า..."

ข้างใบหูเงิยวี่อี่มีเสียงลั่นอื้ออึง

"ท่านพูดจาเหลวไหล!" เห็นได้ชัดว่าเงิยจวินชวี่กตกตะลึง

"ได้ ข้าพูดจาเหลวไหล แต่เจ้าลองคิดดู เวลาขุนนางใหญ่ผู้มีอำนาจในเมืองหลวงเลือกคู่ครองให้บุตรสาว เพราะเหตุใดกลับไม่เคยนึกถึงจวินต้อง มุขมนตรีเจิ้งยอเมเลือกหลู่จิ้นชื้อที่มาจากครอบครัวยากจนขึ้นแด่น ไม่เคยแสดงท่าทีอยากเกี่ยวข้องกับวังจวินต้อง ว่ากันตามหลักแล้วจวินต้องฐานะสูงส่ง อีกทั้งถึงวัยมีคู่ครองแล้ว พูดไปพูดมาก็เป็นเพราะทุกคนยังคงคลั่งใคล้กับเรื่องในอดีต หลายปีมานี้เงิยต้องสองสามีภรรยา กับฝ่าบาทก็ติดจวินต้องดูญาติสนิทร่วมสายเลือด ฝ่าบาทถึงขั้นรีบพระราชทานวังและเขตคักดินาให้จวินต้องแต่เนิ่นๆ เพื่อสยบข่าวลือ

พวกนั้น แต่ทรงทำถึงเพียงนี้แล้วก็ยังปิดปากความสงสัยของผู้คนไปไม่ได้ อยู่ดี"

หลังกำแพงเสียงลงไปประเดี๋ยวหนึ่ง เมื่อเมิงจิ้นซิวเอ่ยปาก อีกครั้งน้ำเสียงก็เจือแววสั้นไหว "น่าฆ่า! น่าฆ่าสิ้นดี! คนพวกนี้เสียสติไปแล้วหรือไร คำพูดเลื่อนลอยพรรณนี้ยังกล้าลือกันส่งเดช จะว่าไป แม้แต่ฝ่าบาทกับเจิ้งอ๋องยังไม่เชื่อข่าวลือ ไยข้าต้องเชื่อด้วยเล่า"

"เฮ้อ...'คำคนหลอมละลายโลหะได้' ข่าวลือชวนให้หวาดหวั่น' ถึงแม้ข่าวลือจะสกปรกโฉมมอย่างที่สุด แต่กลับเป็นอาวุธทำร้ายคนได้ เจ็บปวดที่สุดได้หล้านี้ เจ้าลองดูเอาเถอะ นี่ไม่ใช่เพราะพระราชอำนาจยัง ปิดปากคนไม่ได้หรือ มีหน้าซ้ำข่าวลือนี่ก็เชื่อว่าเชื่อถือไม่ได้เสียทั้งหมด เจ้าดูหน้าตาของจวินอ๋องสิ ไม่เหมือนกับลิ้นเขียวพี่ชายคนโตของเขา สักนิดเลยใช่หรือไม่"

"บางทีจวินอ๋องอาจหน้าตาคลายмарดาก็ได้กระมัง พี่สาว เหตุใดท่าน ไม่ดูตนเองบ้าง ข้ากับท่านแม้จะเป็นฝาแฝดกัน หน้าตายังไม่เหมือนกัน ไปเสียทุกส่วนเลย!"

"เจ้าจะตะโกนใส่ข้าไปเพื่ออะไร พี่สาวพูดเรื่องพวกนี้กับเจ้าไม่ใช่ เพราะหวังดีกับเจ้าหรือ เจ้ารอดูไปเถอะ อีกไม่กี่วันสำนักศึกษาจะเปิด อีกครั้งแล้ว ในบรรดาบุตรหลานเชื้อพระวงศ์คนที่อายุมากที่สุดคือจวินอ๋อง พอล่วงเลยมาจนปีนี้เองครีษทายาทกับเจิ้งอ๋องชื่อจื่อก็เข้าสู่วัยมีคู่ครองแล้ว ด้วยซ้ำ ถึงเวลาเจ้ามองดูศิษย์หญิงพวกนั้นในสำนักศึกษา โดยเฉพาะพวกที่ฐานะตระกูลรุ่งโรจน์สักหน่อย ใครต่อใครก็หมายตาเพียงองครีษทายาทกับเจิ้งอ๋องชื่อจื่อกันหมดใช่หรือไม่เล่า ส่วนสาเหตุของเรื่องนี้เจ้าก็คิดอยู่ที่นี้ต่อไปเองแล้วกัน!"

เสียงฝีเท้าดังขึ้นมามากครั้ง ที่สำคัญยังชัดเจนว่าทั้งรวดเร็วและร้อนรน ดูท่าคราวนี้เผิงฮวาเยี่ยเดินจากไปแล้วจริงๆ เผิงจิ้นชิวยืนนิ่งอยู่กับที่ไม่ว่ายบเขยื้อนรวากับแงงอนใครอยู่ ผ่านไปพักหนึ่งในที่สุดก็กระriebทำอย่างอดไม่ไหว รีบร้อนจากไปเช่นกัน

เถิงอวี่อึ้งใจแล้วว่าโดยรอบไม่มีใครอื่น จึงเดินออกมาจากด้านหลังภูเขาจำลองเงียบๆ นึกในใจว่าป่านนี้พี่สาวคงกำลังตามหานางอยู่ แต่เป็นไปได้ว่าถูกตวนผู้ขัดขวางเอาไว้ นางจึงรีบเดินย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิม ทว่าบทสนทนาเหล่านั้นของพี่น้องสกุลเผิงยังคงลอยเข้ามาในหัวเป็นระยะ

ที่แท้คุณอันจวินต้องแบกรับข่าวลือเลวร้ายป่านนั้นเอาไว้... จำได้ว่าชาติก่อนจวินอ่องไม่เคยหมั่นหมายกับผู้ใด หรือว่าจะเป็นเพราะสาเหตุนี้

นางไม่เคยรู้จักกับเจิงอ่องลั่นเซี่ยวมาก่อน แต่ดูจากท่าทีของลั่นเจิงโยวเขาไม่เก็บข่าวลือนี้นี้มาใส่ใจอย่างเห็นได้ชัด มิฉะนั้นไม่มีทางใกล้ชิดสนิทสนมกับคุณอันจวินอ่องถึงเพียงนี้แน่ ทั้งยังเรียกขานว่า 'ท่านอา' ติดปากอยู่ตลอด

ถึงกระนั้นจากบทสนทนาของสองพี่น้องสกุลเผิงเมื่อครู่ เผิงฮวาเยี่ยเพียรเกลี้ยกล่อมน้องสาวให้ตัดใจจากจวินอ่องไปเสีย ทว่าก็เผยความตั้งใจของตนอยู่กลายๆ ว่าต้องการแต่งงานกับองค์รัชทายาทหรือเจิงอ่องซื่อจื่อเท่านั้นออกมา สองสาวพี่น้องเร่งรีบวางแผนเรื่องการแต่งงานเช่นนี้ ดูท่าคงไม่รู้แน่ชัดว่าบิดาตนเองเตรียมลงมือกับ

เถิงอวี่อี่ใคร่ครวญขณะเดินอ้อมภูเขาจำลอง ก่อนจะเห็นตู่ถึงหลั่นที่กำลังมองหาไปทั่วอยู่หน้าเรือนหลังเล็กอย่างร้อนรนตามที่คาดการณ์ไว้

เถิงอวี่อีกกลัวว่าจะทำให้คนรอบข้างรู้สึกเคลือบแคลงใจ นางเจตนา
วนอ้อมบันไดหินที่มีสายน้ำรายล้อมไป สุดท้ายเดินทะลุผ่านพุ่มดอกไม้
แรงฝีเท้าเดินไปหาตู้ถึงหลัง

ตู้ถึงหลังถอนหายใจโล่งอก "เจ้าไปที่ใดมา ข้าอยากไปตามหาเจ้า
กลับเห็นตวนฝูอยู่ทางโน้นหันมาขยิบตาให้ข้า"

"ข้าอยากรู้เรื่องกลไกในอาราม จึงเดินไปสำรวจทางนั้นสักหน่อย"
เถิงอวี่อ้อคั้งแขนตู้ถึงหลังไว้ ก่อนลดเสียงลงกระซิบบอกว่า "บังเอิญ
ไปพบสองพี่น้องสกุลเผิงได้เถียงกันอยู่"

ตู้ถึงหลังก็อยากรู้บ้าง "พวกนางสองคนได้เถียงเรื่องใดกันอยู่หรือ"

"ความจริงก็ไม่ได้ได้เถียงดุเดือดอะไร เพียงมีปากเสียงกันไม่กี่คำ
เท่านั้น" ชาวสื่อเหลือนั้นเหล่าน้านางคร้านจะเอามาเผยแพร่ต่อ

ตู้ถึงหลังไม่ชอบสืบเสาะเรื่องส่วนตัวของผู้อื่นมาแต่ไหนแต่ไร
จึงไม่คิดจะซักถามรายละเอียดต่อ เพียงเงยหน้ามองท้องฟ้าแล้วเอ่ยว่า
"ใกล้ถึงยามค่ำแล้ว เมื่อครู่ข้าเห็นนักพรตหญิงหลายคนยกกล่องอาหาร
เดินตรงไปทางห้องโถงอวิ้นฮุ่ย คิดว่าคงจะเริ่มกินอาหารกันไปแล้ว..."

พวกนางเพิ่งจะกลับมาถึงป่าท้อ พวกหลี่ไหวกู้กับอู๋ฉีฉีพลันเดินออกมา
จากในป่า มองเห็นพวกนางก็ยิ้มทัก "กำลังตามหาพวกเจ้าสองคนอยู่พอดี
ใกล้ถึงเวลาอาหารแล้ว อาหารเจที่อารามนักพรตหญิงอวี่เจินเป็นที่หนึ่งใน
ฉางอัน หากพวกเจ้ายังไม่กลับมา ระวังพวกเราจัดการสุราอาหารบนโต๊ะ
หมดเกลี้ยงไปก่อนเล่า เอ๊ะ คุณหนูใหญ่เผิงกับคุณหนูรองเผิงเล่า"

เถิงอวี่อ้อแปลกใจเล็กน้อย เผิงฮวาเยวี่ยกับเผิงจิ้นซิวเดินกลับมา
เร็วกว่านางเสียอีก ตามหลักสมควรกลับมาถึงป่าท้อนานแล้ว

"หรือว่าจะไปชมทิวทัศน์ตรงมุมอื่นแล้ว"

อู๋ไม่เก็บมาใส่ใจนัก "ข้าจะให้สาวใช้ออกไปตามหาดู"

คุณหนูทั้งหลายเดินไปด้วยกันเป็นกลุ่ม คุยเล่นกันระหว่างเดิน กลับไปห้องโถงอวิวันฮุย ไหนเลยจะคาดคิดว่าเดินไปได้ไม่ไกล จู่ๆ บน ท้องฟ้าก็สว่างวาบ ทุกคนไม่ทันตั้งตัวว่าเกิดอะไรขึ้น เนื้อสีระกิมี่ เสี่ยงคำรามลั่นก็ก้อง

เสียงนั้นดังสนั่นหวั่นไหวจนน่าตกใจ ประหนึ่งสั่นสะเทือนไปถึง จิตวิญญาณคนได้ในพริบตา คุณหนูผู้มีนิสัยขลาดกลัวหลายคนตกใจ กรีดร้องเสียงแหลม ส่วนคนอื่นที่เหลือแม้ไม่ได้ส่งเสียงสักคำแต่สีหน้า ก็แปรเปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน

ตู่ถึงหลันหวาดกลัวจนตึงตึงอวิ้อมาอยู่ข้างกายตนเอง เถึงอวิ้อ จ้องมองท้องฟ้าไม่ละสายตา

อู๋ที่เป็นคนใจกล้าที่สุดยังนั่งนิ่งไปชั่วขณะ พอเงยหน้ามองเหนือศีรษะ จึงค่อยเอ่ยว่า "วันนี้ันพบว่าเปิดหูเปิดตาแล้ว ข้าโตมาจนปานนี้เพิ่งเคยเห็น สายฟ้าผ่าเปรี้ยงในวันที่อากาศสดใส..."

หลังสายฟ้าซวอนต้นตะลึงผ่านไปแล้ว ท้องฟ้าก็กลับคืนสู่สภาพปกติ อย่างรวดเร็ว เด็กสาวทั้งหลายยืนนิ่งอยู่สักระยะ ก็ค่อยๆ คลายความ หวาดระแวงลง

แต่ความกังวลในใจของเถึงอวิ้อหนักหน่วงยิ่งกว่าเดิมไปทุกขณะ รวากับต้องการยืนยันลางสังหรณ์ที่มี นางไม่ทันย่างเท้าไปที่ใด กระบี่ เสียวหาในแขนเสื้อก็ร่อนฝ่าออกมาอย่างไม่คาดคิด

เถึงอวิ้อใจเต้นโครมครามอย่างบ้าคลั่งขึ้นมา รีบบอกกับทุกคนว่า "ตรงนี้มิอะไรแปลกๆ รีบไปเร็ว"

นางกล่าวพร้อมตึงมือตู่ถึงหลันวิ่งไปข้างหน้า ทุกคนยังไม่ทัน

ตอบสนอง ก็มองเห็นนอกเรือนมีนักพรตหญิงกลุ่มหนึ่งเดินตรงมาอย่างร้อนใจ ผู้ที่เดินนำหน้าเป็นท่านเจ้าอารามพอดี

เจ้าอารามคล้ายว่าตกใจเพราะสายฟ้าประหลาดนี้เช่นกัน จึงไม่คำนึงถึงรูปลักษณะอันสง่างามอีกแล้ว ตะโกนเสียงดังใส่พวกนางมาแต่ไกล "ท้องฟ้ามีปรากฏการณ์ประหลาด สีฟ้าทั้งหลายรีบตามข้าออกจากอารามก่อนเร็วเข้า!"

เมื่อกล่าวประโยคนี้ออกไปแล้วทั่วบริเวณก็มีพายุฝนฟ้าคะนองก่อตัวขึ้นระลอกหนึ่งอย่างกะทันหัน ลมพายุคลั่งหอบเอาหยาดฝนเม็ดใหญ่มาด้วย เทโครมลงมาใส่พวกนางอย่างไม่ลืมหูลืมตา

ถึงอวี่อี่ตังใจจะวิ่งไปทางฝั่งตรงข้าม กลับมีอาเจียงเท้าไปได้สักก้าวเดียว ไม่ใช่เรื่องง่ายกว่าลมพายุและสายฝนจะสงบลง นางปาดหยาดฝนที่เกาะพรารบนขนตาออกไปแล้วลืมหูลืมตาขึ้น กลุ่มนักพรตหญิงที่เคยอยู่ตรงนั้นกลับหายไปไม่เห็นแม้แต่เงา

คุณหนูทั้งหลายก็ร้องขึ้นมาอีกครั้งพลางวิ่งออกไปนอกลานกว้างอย่างตื่นตระหนกไร้ทิศทาง ทว่าพอวิ่งไปเรื่อยๆ หินปูพื้นสี่เทาใต้ฝ่าเท้ากลับกลายเป็นพื้นหญ้าสีเขียวขจี ครั้นเหลียวมองรอบกายอย่างลนลานถึงสังเกตเห็นว่าพวกนางวิ่งย้อนกลับมาในป่าท้ออีกแล้ว

คราวนี้กระทั้งอวี่อี่ก็ตกใจขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว นางหวาดกลัวจนกดสหายสองสามคนข้างกายไว้ "เหตุใดถึงย้อนกลับมาอีกแล้ว เจ้าอารามเล่าจ้ะ ก็หายตัวไปไร้ร่องรอยได้เช่นไร"

ตู่ถึงหลั่นน้ำเสียงสั่นเครือ "นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่"

ถึงอวี่อี่หัวใจเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง ตอนนั้นนางมั่นใจกว่าสิบส่วนแล้วว่าแถวนี้จะต้องมีสิ่งชั่วช้าโผล่มาแน่ อย่าเพิ่งไปสนใจว่าตกลงเจ้าสิ่งนั้น

เป็นตัวอะไร ต้องออกไปจากป่าท่อนำพิศวงนี้ให้ได้โดยเร็วก่อน

ทว่านางยังไม่ทันสงบสติอารมณ์ครุ่นคิดแผนการรับมือ กระดิ่งเสวียนอินตรงข้อมือก็สั่นไหวขึ้นมา มีหน้าซำยังสั่นเรียวและตุตันยิ่งเหมือนอยากจะแตกเป็นเสี่ยงคาข้อมือนางเลยทีเดียว

เถิงอวี้รู้สึกลึกว่าบริเวณลำคอชนลูกชน ต่อให้เป็นมารผีดิบบุกมา ครั้นนั้นกระดิ่งเสวียนอินก็ไม่เคยสั่นอย่างรุนแรงปานนี้ มารผีดิบก็ชั่วร้ายมากพอแล้ว ยังมีสิ่งชั่วร้ายที่น่าพรั่นพรึงยิ่งกว่ามารผีดิบอีกหรือ

เดิมทีคุณหนูทั้งหลายตกใจจนวิญญูญาณแทบหลุดออกจากร่างอยู่แล้ว พอได้ยินเสียงกระดิ่งที่ดังขึ้นอย่างไม่ถูกกาลเทศะ ก็อดตัวสั่นสะท้านขึ้นมาไม่ได้ "กระดิ่งของใครกัน อย่าปล่อยให้มันสั่นลิ ซักลัวแทบแย่แล้ว"

หลี่ไหวกู้ที่ใบหน้าซีดขาวเหลือวซ่ายแลขวา ก่อนหยุดชะงักประเดี๋ยวหนึ่งเมื่อกวาดสายตามองไปทางเถิงอวี้ "น่าจะ... น่าจะมาจากคุณหนูเถิงนะ"

ตัวนซิงอิงกล่าวด้วยเสียงละอ่อน "ไม่ต้องสนใจกระดิ่งอะไรนั่นแล้ว พวกเจ้าเป็นอะไรไป มัวอ้าอึ้งอยู่ด้วยเหตุใดเล่า พวกเรารีบหนีกันสิ"

คุณหนูทั้งหลายได้คำพูดประโยคนี้อ่อนสติ จึงต่างช่วยกันฉุดดึงกันขึ้นมาแล้ววิ่งออกไปนอกป่า

เจิ้งซวงอินรีบขวางหน้าทุกคนไว้ "ไม่ได้นะ ป่าท่อนำพิศวงนี้มีบางอย่างผิดปกติ พวกเราอย่าเดินสะเปะสะปะอีกเลย อย่าลืมนสิ เมื่อครู่พวกเราเกือบออกไปไม่ได้"

นางผีรักษาท่าที่สุชุมเยือกเย็น ทว่าสีหน้ากลับย่ำแย่สุดขีด

"ใช่แล้ว นี่... นี่น่าจะเรียกว่าผีบังตา หากยังเดินพล่านเป็นแมลงวัน

"ไร้หัวมีแต่จะถูกกักขังอยู่ที่เดิมนะสิ"

"อย่างนั้นจะทำเช่นไรดี" คุณหนูหลายคนจำต้องชะงักฝีเท้า

ในยามนี้เองเริ่มมีคนร้องให้คร่ำครวญเสียงดังแล้ว

ถึงอวี่หันหน้าไปทางนั้นที่ทางนี้เพื่อแยกแยะทิศทาง คนเช่นนาง
ยังอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงอันตรายยิ่งคิดหาทางออกได้ยามคับขันในสายตา
ของนางป่าท้อที่อยู่รอบๆ ยังคงเป็นป่าท้อผืนนั้น ต้นอินชิ่งนอกป่าก็ยังเป็น
ต้นอินชิ่งต้นนั้น แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดทุกสิ่งรอบตัวดูแตกต่างไปจาก
ก่อนหน้านี้ นางพยายามแยกแยะทิศทาง ลองมองหาส่วนที่แตกต่าง
ให้ชัดเจน คาดไม่ถึงว่าในตอนนี้อะไรจะมีเสียงก้องกังวานดังมาจาก
ด้านหลัง

"สีกาทูท่าน ขอถามสักหน่อยว่าเจ้าอารามอยู่ที่ใด"

คุณหนูทั้งหลายหันหน้าไปมอง จึงเห็นภิกษุท่าทางสุภาพเรียบร้อย
ยืนห่างออกไปไม่ไกล ดูแล้วอายุประมาณสี่สิบกว่าปีได้ สวมชุดผ้าไหมสีดำ
กับรองเท้าวาง ใบหน้าฉายแววอบอุ่นอ่อนโยน รูปร่างสูงใหญ่ ผิวพรรณ
ยังขาวสะอาดดั่งเนื้อน้ำเต้า

ตอนแรกในป่าท้อมีเพียงคุณหนูเหล่านี้กลุ่มเดียว อยู่ๆ ก็มีภิกษุ
ตัวสูงใหญ่โผล่มาผู้หนึ่ง พวกนางอดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ แต่อาราม
นักพรตหญิงอวี่เงินชื่อเสียงเลื่องลือทั้งใกล้ไกล ปกติมักจะมีภิกษุจาก
ต่างเมืองที่ได้ยินชื่อเสียงแล้วมาเยี่ยมเยือน ยิ่งไปกว่านั้นภิกษุตรงหน้าดู
จิตใจดีมีเมตตาอย่างแท้จริง คิดไปคิดมาก็เข้าใจว่าภิกษุรูปนี้ไม่ทันระวัง
บุกรุกเข้ามา พวกนางผู้หนึ่งในนั้นจึงเอ่ยตอบเสียงหวาดหวั่น "พวกเรา
ก็รู้ว่าเจ้าอารามหายไปทีใดแล้ว"

อู๋ฉีมองสำรวจภิกษุรูปนี้อย่างระมัดระวัง "ท่านอาจารย์ ท่านเข้ามา

ตั้งแต่เมื่อใด ก่อนหน้านี้ได้ยินเสียงสายฟ้าประหลาดคำรามหรือไม่"

ภิกษุมือซ้ายถือพัดสานเล่มหนึ่ง มือขวาอุ้มบาตรสำริดเอาไว้ โบกพัดในมือพลางคลีโย้มเอ่ยว่า "เพราะอาตมาเจอฟ้าแลบฟ้าร้องตอน เดินผ่านหน้าประตูอาราม ถึงต้องเข้ามาหลบฝนในนี้ ต่อมาไม่รู้ว่า เกิดอะไรขึ้น เดินวนไปวนมาก็มาถึงตรงนี้แล้ว เมื่อครู้สอบถามเบาะแส เจ้าอารามกับสีกาทั้งหลาย ก็เพราะอยากขอน้ำในอารามดื่มสักหน่อย"

คุณหนูทั้งหลายเห็นจิวรบนร่างเขาเปี้ยกหยาดฝนเม็ดใหญ่ไม่น้อยเลย คงเพราะรูก้าเข้ามาด้วยความเข้าใจผิดเพราะคิดจะหลบฝนจริงๆ ยิ่งได้ฟัง เขาพูดจาสุภาพมีมารยาท ซื่อกัซซาจึงลดลงไปหลายส่วน 'ป้าท้อ' น้าพิศวง ผีนน้ำกำลังทำให้พวกนางสับสนกระวนกระวาย เมื่อได้ภิกษุผู้มีใบหน้า เปี้ยมเมตตาอยู่เคียงข้าง กระทั่งความหวาดกลัวก็ลดน้อยลงไปมาก

อุ๊นี่เป่าปากโล่งอก ก่อนกล่าวกับภิกษุอย่างจริงใจว่า "ตอบท่านอาจารย์ ตามตรง พวกเราหลงทางมาอยู่ตรงนี้ ในเมื่อท่านอาจารย์เดินเข้ามา ในป้าท้อได้ คงจะทะลวงผ่านกลไกนี้ได้โดยไม่ตั้งใจ อย่างนั้นรบกวน ท่านอาจารย์พาพวกเราออกไปตามเส้นทางเดิมด้วยเถอะเจ้าคะ"

ภิกษุยิ้มแ้มอารีดังพระพุทธรองค์ เหลียวมองซ้ายขวาก่อนเอ่ยว่า "ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ อาตมาจำได้ว่าเดินมาจากทางนี้ เชิญสีกาทั้งหลาย เดินตามอาตมาไปด้วยกัน"

ตุ้ถึงหลันจุดมือถึงอวี่อี่ให้รีบตามไป ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ยอม ขยับเขยื้อนไปชั่วขณะ นางหันหน้ากลับไปมองอย่างประหลาดใจ ก็เห็น น้องสาวจ้องมองแผ่นหลังของภิกษุรูปนั้นเขม็ง บนหน้าผากมีหยาดเหงื่อใหญ่เท่าเมล็ดถั่วผุดพราย

หัวใจตุ้ถึงหลันพลันบีบรัดแน่น "เจ้าเป็นอะไรไป"

เถิงอวี่ยกมือขึ้นมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด บอกไปให้ตู่ถึงหลันดู กระดิ่งตรงข้อมือที่ยังสั้นไม่ยอมหยุด จากนั้นขยับปากบอกตู่ถึงหลันโดยไร้เสียงหาคำ 'มันคือสิ่งชั่วร้าย'

หนังสือระตู่ถึงหลันชาหนีบ ก่อนหน้านี้นางก็เคยสงสัย เพียงแต่ลักษณะท่าทางของภิกษุรูปนี้ทำให้คนเชื่อมโยงไปถึงปีศาจมารร้าย ไม่ได้จริงๆ แต่กระดิ่งเส้นนี้ของน้องสาวเป็นของวิเศษจากอารามชิงอวี่น ไม่มีทางส่งสัญญาณเตือนอย่างไรเหตุผลแน่

พอเห็นว่าเหล่าสหายพากันเดินตามไปหมดแล้วตู่ถึงหลันทั้งตกใจ ทั้งร้อนรน นางกุมมือเถิงอวี่ไว้แน่น ก่อนขยับปากถามในความเงียบบัน 'แล้วจะอย่างไร'

เถิงอวี่ส่งบสดิอารมณอย่างสุดกำลัง อย่างไรก็ตามต้องรู้เบื้องหลังของภิกษุรูปนี้ให้กระจ่างก่อนค่อยว่ากัน ด้วยเหตุนี้จึงลอบใช้นิ้วมือเคาะ กระปี่เสี่ยวหย่า ส่งสัญญาณให้ชายชราร่างเล็กออกมาโดยไว

ครั้งนี้การตอบสนองของเสี่ยวหย่ากลับรวดเร็วผิดปกติ แทบจะในทันทีที่นางเคาะด้ามกระปี่ในแขนเสื้อก็มีความเคลื่อนไหวแล้ว ไม่นานเถิงอวี่ก็สัมผัสได้ว่าบนแขนมีร่างเล็กๆ ยื่นขึ้นมา น่าแปลกใจว่าพอเสี่ยวหย่าออกมาแขนเสื้อของนางก็เริ่มสั้นเบาๆ

เถิงอวี่นั่งอิงไป สัมผัสได้ทันทีว่าขาสองข้างของเสี่ยวหย่ากำลังสั้นระริก

เรื่องนี้ทำให้นางหวาดผวามากอย่างไม่มีเหตุผล ครั้งก่อนเมื่อมารผีดิบปรากฏตัว แม้เสี่ยวหย่าจะทำตัวไม่น่าใจเอาเสียเลย ถึงกระนั้นก็ไม่เคยล้มตัวเสียกิริยา แต่ครั้งนี้เขากลับตกใจอย่างหนัก

ในชั่วอึดใจนั้นเสี่ยวหย่าเขียนบางสิ่งบนแขนของนางอย่างรวดเร็ว

ถึงอวี่อ้วบรวบรวบสมาธิจำแนกถ้อยคำ ตระหนักได้ว่าสิ่งที่เสียหยาเขียนคือ 'หมดกัน หมดกันแล้ว เป็นโน้จ้ง'

ชายชราร่างเล็กเขียนหนังสือขยุกขยิกไม่กี่คำลงบนแขนถึงอวี่อ้ว จากนั้นในแขนเสื้อก็ไม่มีความเคลื่อนไหวอะไรอีก เห็นได้ชัดว่าเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจเขาก็หนีกลับเข้ากระเป๋ไปอีกแล้ว

ถึงอวี่อ้วถึงกับตะลึงงัน เจ้าพูดกับข้าให้รู้เรื่องก่อนแล้วค่อยไปสิ อะไรคือ 'โน้จ้ง' แล้วเพราะเหตุใดถึงบอกว่า 'หมดกัน'

ทว่านางเขย่ากระเป๋ิเล่มเล็กของตนสักเพียงใด เป็นตายอย่างไร เสียหยาาก็ไม่ยอมออกมาอีก นางอับจนหนทาง ได้แต่เงยหน้ามองแผ่นหลังของภิกษุ เขาเดินนำเด็กสาวเหล่านั้นไปได้สักพักแล้ว ก็ยังไม่เห็นวี่แววว่า จะมีทางออก

ถึงอวี่อ้วจิตใจร้อนรุ่มสับสน ยังไม่เข้าใจเบื้องลึกของฝ่ายตรงข้าม ก็ชิงลงมือมีแต่จะทำให้นางตายเร็วกว่าเดิมนะสิ

โน้จ้ง? โน้จ้งคือสิ่งใดกัน

คือผี คือปีศาจ หรือว่าคือมาร

ทำให้เสียหยาหวาดกลัวจนอยู่ในสภาพน่าอนาถเช่นนี้ได้ จะต้องไม่ใช่พวกสามัญไรชื่อเด็ดขาด

ถึงอวี่อ้วใช้ความคิดอย่างหนัก นางน่าจะเคยเห็นสองคำนี้จากที่ใดมาก่อน อยู่ๆ ก็นึกได้ว่าญาติผู้พี่อ่านตำนานอ้างอิงทางพระพุทธศาสนา บ่อยครั้ง ไม่แน่ว่าอาจรู้ที่มาของสองคำนี้ นางรีบขีดเหนือแล้วกระซิบข้างหูผู้ถึงหลัง "พี่สาวเคยได้ยินชื่อ 'โน้จ้ง' บ้างหรือไม่เจ้าคะ"

ผู้ถึงหลังนิ่งงันไปชั่วขณะ เหมือนกำลังทำความเข้าใจประโยคคำถามของถึงอวี่อ้ว ทันใดนั้นเมื่อนางเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ใบหน้ากลับซีดขาว

ขึ้นมาในพริบตา

นางรีบกระซิบตอบข้างหูถึงอวี้วี้ "เป็น...เป็นอมนุษย์ชนิดหนึ่งของฝ่ายพุทธ"

ลมหายใจถึงอวี้วี้หอบหนักกว่าเดิมหลายส่วน มิน่าเล่าถึงได้คั่นหูอยู่บ้าง นางคิดออกแล้ว ปีก่อนๆ ในงานลอยโคมช่วงเทศกาลลวี่หลันเผิน* ตอนอยู่ที่เมืองหยางโจว นางเคยเห็นหุ่นกระบอกที่เขียนคำว่า 'ไฉ่จิ้ง' สองค่านั่งตามตลาดกลางคืนอยู่หลายครั้ง

หุ่นกระบอกชนิดนี้มักมีรูปร่างสูงใหญ่กว่าหุ่นชนิดอื่น แววดาตุจสายฟ้าแลบแปลบปลาบ ฟันน้ำกลั้วดั่งอาวุธคมกริบ ถึงแม้จะเป็นเดือนเจ็ดที่อากาศร้อนอบอ้าวเหลือทน แต่เวลามองเห็นหน้าตาโหดเหี้ยมดุร้ายของหุ่นกระบอกชนิดนี้ก็ยังทำให้แผ่นหลังรู้สึกเย็นเยือกได้ ได้ฝ่าเท้าของมันจะต้องมีปีศาจร้ายรูปลักษณะแปลกพิสดารสารพัดชนิดหมอบกราบอยู่เสมอ กระทั่งยักษ์ที่เป็นหนึ่งใน 'ธรรมบาลทั้งแปด'** ตามหลักพุทธศาสนายังมีท่าที่ยอมศิโรราบต่อไฉ่จิ้ง

หากบังเอิญเห็นหุ่นกระบอกเช่นนี้ในงานลอยโคมจะต้องจดจำได้อย่างแม่นยำแน่ เพราะหุ่นกระบอกไฉ่จิ้งเท้าซ้ายเหยียบยักษ์กายสีเขียว เท้าขวาเหยียบยักษ์กายสีแดง พลังอำนาจยามซายดาแลงดูตีปีศาจทั้งปวงอย่างหยิ่งผยองเช่นนั้นทำให้คนอยากจะสัมผัสก็สัมผัสไม่ลง

ทว่ายิ่งครุ่นคิดถึงรูปร่างหน้าตาของหุ่นกระบอก ความเคลือบแคลงในใจถึงอวี้วี้ยิ่งเพิ่มพูนเป็นเท่าทวี ตอนแรกนางก็ไม่อาจเชื่อมโยงภิกษุ

* เทศกาลลวี่หลันเผิน หรือวันสารท ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ เป็นวันที่ลูกหลานจะทำพิธีเช่นไหว้บรรพบุรุษ และอุทิศส่วนกุศลให้กับวิญญาณเร่ร่อน ซึ่งมีความเชื่อว่าเป็นวันที่ประตูนรกเปิด

** ธรรมบาลทั้งแปด หรือแปดเทพอสูรมังกรฟ้า จากคำแปลชื่อวรรณกรรมที่เป็นผลงานเรื่องหนึ่งของกิมย้ง เป็นบรรดาอมนุษย์ 8 ประเภทที่คอยปกป้องพระธรรมตามความเชื่อของพระพุทธศาสนานิกายมหายาน ประกอบไปด้วย เทพดา มังกรหรือนาค ยักษ์ คนธรรพ์ อสูร ครุฑ กินนร และโมหิราค

ผิวพรรณขาวสะอาด กิริยาสุภาพน่าเชื่อถือตรงหน้าเข้ากับเจ้าแห่งภูตผีตามตำนานของพุทธศาสนาได้เลย หากว่ามันเป็นไม่ว่าจริงการจะทำร้ายคนใดต้องวุ่นวายถึงเพียงนี้ด้วย เพียงอ้าปากก็กลืนพวกนางลงท้องไปได้หมดแล้ว

นางเบิกตากว้างพร้อมกอดความหวังเลี้ยวสุดท้ายเอาไว้กวาดมองภิกษุตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าหลายรอบ พอเหลือบไปเห็นพื้นรองเท้าของภิกษุ ความหวังที่หลงเหลืออยู่นั้นก็อันตรธานหายไปทันที

จะเปิดโปงมันตอนนี้เลยดีหรือไม่ นางคิดอย่างหวั่นใจ ไม่ได้การมันกลายเป็นภิกษุท่าทางใจดีมีเมตตา นำพวกนางเดินวนเวียนในป่าจะต้องมีแผนการอะไรอยู่แน่

ถึงอวี่อี่นั้นก็ถึงกลอุบายที่มารฉีดยาใช้กลั่นแกล้งคนขึ้นมาได้กะทันหันหรืออมนุษย์ตนนี้ก็มีนิสัยชอบทำอะไรแปลกๆ เช่นเดียวกับมารฉีดยาก่อนจะหาหนทางรับมือมันได้ หากผล็ฝลามเปิดโปงมัน รังแต่จะกระตุ้นความดุร้ายของมันหรือไม่

จู่ๆ นางก็นึกขึ้นได้อีกว่าเผิงฮวาเยวี่กับเผิงจิ้นชิวหายไป ไม่ใช่ว่าถูกภิกษุรูปนี้กินเข้าไปแล้วกระมัง พอมองดูสองมือกับริมฝีปากภิกษุยังสะอาดสะอ้าน ไม่คล้ายว่าเพิ่งจะกินคนมาแต่อย่างใด เช่นนั้นพี่น้องสกุลเผิงหายไปทีใดกันเล่า

ทางเผิงอวี่กำลังคิดฟุ้งซ่านไปไกล เหล่าคุณหนูที่ตั้งใจเดินตามภิกษุออกจากป่า เดินไปได้พักหนึ่งก็เริ่มรู้สึกผิดปกติ จึงชวนกันมองสำรวจโดยรอบแล้วเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง "ขอถามฝ่าชื่อ* ทางออกอยู่ข้างหน้าใช่หรือไม่เจ้าคะ"

* ฝ่าชื่อ หรือธรรมาจารย์ เป็นคำเรียกนักบวชในศาสนาพุทธและศาสนาเต๋าที่เคร่งครัดในวินัยและเชี่ยวชาญในการเทศนา มักใช้ต่อท้ายฉายาธรรม

ภิกษุหยุดฝีเท้าหันกลับมามอง รอยยิ้มบนใบหน้ายังคงอบอุ่นเช่นเดิม "อาตมาก็สับสนไปบ้าง จำได้ว่าทางออกอยู่ทางทิศตะวันออกนี่เอง สีภา ทิศตะวันออกอยู่ทางใดหรือ"

คำถามข้อนี้ตอบได้ไม่ยากเลย ต่อให้ถูกกักขังอยู่กลางป่าหือ ขอเพียงเขย่งปลายเท้ากวาดสายตามองไป ก็จะมองเห็นห้องโถงอันวิญญู ทางทิศใต้

แจ้งชวงอินแยกทิศทางได้ชัดเจน จึงเตรียมจะเอ่ยปากตอบ เกิงอวี้วี้ ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ชิงตัดหน้าเอ่ยถามขึ้นว่า "ข้าขอถามฉายาทางธรรมของท่านอาจารย์ได้หรือไม่..."

ภิกษุยิ้มกว้างพลางยกสองมือขึ้นประนม ก่อนขานนามพระพุทธองค์ เสียงดังกังวาน "อมิตาพุทธ! อาตมามีฉายาทางธรรมว่าฉังจี"

"ที่แท้คือฉังจีฝ่าซือ" เกิงอวี้วี้วี้ยิ้มบางๆ "ข้ารู้ว่าทิศตะวันออก อยู่ทางใด เพียงช่วยฝ่าซือแยกแยะทิศทางได้ ฝ่าซือก็นำพวกเราออกจากป่า ได้ใช่หรือไม่เจ้าคะ"

ภิกษุฉังจีหัวเราะชอบใจพลางว่า "สีภาต้องบอกมาก่อนว่าทิศตะวันออก อยู่ทางใด อาตมาถึงจะรู้ว่าต้องเดินไปอย่างไร"

เกิงอวี้วี้กลับคาดคั้นไม่ยอมลดละ "หากข้าบอกฝ่าซือว่าทางใดคือ ทิศตะวันออก ฝ่าซือก็ต้องพาพวกเราออกไปนะเจ้าคะ"

รอยยิ้มภิกษุฉังจีกลดลึกลงกว่าเดิม ทว่ากลับไม่ยอมกล่าวอะไรต่อ พวกตัวนงชิงชิงร้อนใจอยากออกจากสถานที่ประหลาดอย่างนี้เต็มที จึงฝากความหวังทั้งหมดเอาไว้กับภิกษุรูปนี้แต่แรก ไม่คาดคิดว่าเกิงอวี้วี้ จะกระโดดออกมากลางทาง พุดจาชวนให้งงจนเข้าไปเข้ามา เมื่อเห็นว่า เริ่มทำให้ภิกษุตรงหน้าไม่พอใจขึ้นมา นางจึงถลึงตามองเกิงอวี้วี้แล้ว

เป็นฝ่ายเอ่ยปาก "ทิศตะวันออกอยู่..."

"เจ้าหุบปากไปเสีย" เถิงอวี่อ๊ะตะคอกเสียงต่ำ

ตัวนซิงอิงตงตะลึง นัยน์ตากว้างโกรธจ้องมองเถิงอวี่อ๊ะ "เหตุใดเจ้าถึงได้..."

คาดไม่ถึงว่าเจิ้งชวงอินกับอู่ฉีกลับประสานเสียงกันตะคอกใส่นาง "ซิงอิง อย่าพูดมาก!"

พวกนางสองคนเอะใจสงสัยมานานแล้ว ภิกษุรูปนี้ปรากฏตัวขึ้นกลางป่าอย่างไม่รู้ที่มาที่ไป จนแล้วจนรอดพวกเจ้าอารามกลับหายไป ไม่ยอมปรากฏตัว ระหว่างเถิงอวี่อ๊ะสนทนาโต้ตอบกับภิกษุเมื่อครู่สายตาคจดจ้องมองพื้นรองเท้าของภิกษุรากับกำลังบอปปะไรบางอย่าง มองสำรวจอย่างละเอียดถึงพบว่าจีวรของภิกษุรูปนี้มีรอยเปือกขึ้นหลายแห่ง รองเท้าฟางก็เปราะเปื้อนดินโคลน มีเพียงรองเท้าที่ไม่มีฝุ่นแม้แต่หย่อน

มีหรือคนที่เปือกเฉพาะเสื้อผ้าแต่พื้นรองเท้าแห่งสนธิ พวกนางสองคนคิดถึงสายฟ้าประหลาดก่อนหน้านี้ คาดเดาได้เลือนรางว่าภิกษุรูปนี้ไม่ใช่คนดีแน่ จิตใจจึงว่าวุ่นไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไหนเลยจะกล้าตอบกลับส่งเดช

ตู่ถึงหลันเกรงว่าตัวนซิงอิงจะปริปากขึ้นมามาก จึงเร่งฝีเท้ามาหยุดตรงหน้าหลี่ไหวกู่ ก่อนใช้มือปิดปากตัวนซิงอิงที่อยู่ข้างๆ แล้วเอ่ยเสียงสั่น "ผ้าซีกกำลังถ้ามทาง ใช้เวลาเจ้าพูดแทรกได้ทีใดกัน"

ตู่ถึงหลันเป็นคนสุภาพและโอบอ้อมอารีมาตลอด ไม่เคยแสดงกิริยาหยาบคายปานนี้เลย เวลานี้ไม่ใช่แค่ตัวนซิงอิงที่ตะลึงงัน ในที่สุดคุณหนูคนอื่นก็ตระหนักได้ว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากลแล้ว

เถิงอวี่อ้อมองหน้าภิกษุฉั่งจี ก่อนจงใจพูดจาจากเสียงเนิบช้าเป็นพิเศษ "ผ้าชื่อเพ็งบอกว่า 'ทางออกอยู่ทางทิศตะวันออกนี่เอง' เพราะฉะนั้นเพ็งบอกว่าทิศตะวันออกอยู่ทางใดพวกเราก็ต้อออกไปได้แล้ว คำพูดนี้ถูกต้องใช่หรือไม่เจ้าคะ"

ภิกษุฉั่งจีบอกพัดสานในมือเบาๆ พลงยืมแยมเป็นมิตร "ตอนอาตมาเดินเข้ามาตรงทางเข้าผ่านต้นท้อตั้งเรียงรายหลายแถวรอบนอก จำได้ว่าเดินมาถึงต้นที่เจ็ดพอดี เข้ามาก็มองเห็นพวกสีกาแล้ว หากจำไม่ผิดขอเพียงตามหาต้นที่เจ็ดทางทิศตะวันออกเจอก็จะออกไปได้"

เถิงอวี่อ้อมองยืมกว้าง "ในเมื่อผ้าชื่อยืนยันแล้ว อย่างนั้นข้าก็ขอลองคาดเดาดูสักหน่อย"

นางยกมือขึ้นชี้ไปด้านหลังของภิกษุฉั่งจี "นั่นทางนั้นคือทิศตะวันออก"

พัดสานของภิกษุฉั่งจีที่สะบัดไหวพลันหยุดชะงัก

คุณหนูทั้งหลายต่างงุนงง ทางนั้นคือทิศใต้ชัดๆ

เจ้จวงอินกับตู่ถึงหล่นกลับหน้าเปลี่ยนสี โดยเฉพาะเจ้จวงอิน นางตกใจจนหลังเหงื่อเย็นเยียบท่วมตัวขึ้นมาในพริบตา เล่าลือว่าอารามนักพรตหญิงอวี่เจินถูกสร้างขึ้นเพื่อรับมือกับสายฟ้าฟาดและภัยพิบัติ จะมีการตอบสนองต่อสายฟ้าฉับไวกว่าที่อื่นเสมอมา เมื่อมองสำรวจรอบกายใหม่อีกครั้ง แผนผังภายในป่าเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อยจริงๆ จะต้องเป็นเพราะสายฟ้าที่อยู่ๆ ก็ฟาดลงมาไปกระตุ่นกลไกในห้องลับของอารามเป็นแน่

พอย้อนคิดถึงสถานการณ์ก่อนหน้านี้เจ้จวงอินก็ใจเต้นแรงตึกตักไม่หยุด หากพลาดพลั้งตอบคำถามของภิกษุชั่วร้ายรูปนี้ไปคงยากจะคาดเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น นางรู้สึกซาบซึ้งใจเถิงอวี่อึ้งนัก จึงลอบ

ปรายตามองอีกฝ่ายอย่างเงิบงัน

ในห้วงความคิดถึงอวี้เต๋มไปด้วยคำว่า 'หนีตาย' นางคล่องแขน
ตู่ถึงหลันไว้แล้วมุ่งหน้าออกไปนอกป่า "ขอบคุณฝ่าชี้อมากเจ้าคะที่ชี้แนะ
ต้นท้อต้นที่เจ็ดไซ้หรือไม่ ดูทำอีกไม่ไกลก็ถึงทางออกแล้ว รีบไปกันเถอะ"

พวกอู่ฉีมีหรือจะกล้ามองภิกษุหน้ายิ้มรูปนี้ต่อ พวกนางเร่งเดิน
ตามหลังถึงอวี้เต๋มกับตู่ถึงหลันไป

ไม่นานก็ตามหาทางออกทางทิศตะวันออกพบ ถึงกระนั้นพวกถึงอวี้
กลับต้องตกตะลึง เพราะรอบนอกทางทิศตะวันออกปลูกต้นท้อไว้ทั้งหมด
แปดแถว พอลองนับดูทีละแถว ก็ประจวบเหมาะว่ามีสองแถวที่ปลูกต้นท้อ
ถึงเจ็ดต้น

ภิกษุฉงจีโบกพัดสานเดินเข้ามาใกล้ด้วยรอยยิ้มเบิกบาน "อาตมา
เดินทางมาอย่างลำบากตรากตรำ ตอนนี้เริ่มอ่อนเพลียตาพร่าเลือน
ลืมไปชั่วขณะว่าเป็นแถวที่เท่าไร ไม่อย่างนั้นพวกสี่กาเซียเลือกเองเถอะ
อาตมาจะเดินวนรอบต้นไม้พวกนี้สามรอบ หากยังเลือกไม่ได้คงต้องพา
สี่กาทั้งหลายไปพักผ่อนเสียแล้ว"

ทางซ้ายมือกับทางขวามือของเขาล้วนมีต้นท้อเรียงเป็นแถว ซึ่ง
ปลูกต้นท้อเจ็ดต้นพอดีเสียด้วย หลังกล่าววจาเชิงข่มขู่กลายๆ จบเขาก็
เริ่มเดินวนรอบต้นไม้ ท่าทางผ่อนคลายสบายอารมณ์ประหนึ่งเดินเล่น
อยู่ในสวนบ้านตนเอง

ถึงอวี้เต๋มกับตู่ถึงหลันหลังเหวี่ยงเย็นๆ เต็มหน้าผาก ดูจากรูปร่าง
หากภายในสามรอบยังเลือกไม่ได้พวกนางคงเคราะห์ร้ายกันหมดแน่
แต่หากรีบร้อนจนเลือกผิด สิ่งที่รอพวกนางอยู่ก็ยิ่งเป็นคำว่า 'ตาย' เช่นกัน
จึงขงอินกับอู่ฉีก็ตระหนักได้ว่าสถานการณ์ร้ายแรงเพียงใด จึง

เร่งระดมความคิดหาแผนการรับมือสุดกำลัง ส่วนคุณหนูที่เหลือแม้จะไม่กล้าพูดอะไรออกมา ก็ยังเบิกตากว้างเปรียบเทียบต้นท้อทั้งสองแถวอย่างละเอียดรอบคอบ

"ซี...เจ็ด..." เถิงอวี่อึ้งทอ้งในใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ถึงญาติผู้พี่จะหัวเราะว่านางมองอย่างตื่นเงินกันไป แต่นางจะมองเช่นไร อาณาเขตของป่าท้อผืนนี้ก็เสมือนเป็นด้ากั้วกว่าที่ถูกต้องสมบูรณ์ แต่ชื่อเรียกเส้นเหยาของด้ากั้วว่ามี 'ซูลิว' 'จิวซาน' 'จิวซือ' เป็นต้น ยกเว้นคำเดียวที่ไม่มีคือ 'ซี'

นางลดเสียงลงถามตู่ถึงหลัน "ชื่อเรียกเส้นเหยาในลักษณะกว่าใดแฝงความหมายถึง 'เจ็ด' บ้าง"

ตู่ถึงหลันยังอยู่กับการคิดทบทวนบทสนทาระหว่างพวกนางพี่น้อง ได้ยินดังนั้นก็นิ่งงันไปประเดี๋ยวหนึ่ง "จำได้ว่าไม่มีชื่อเรียกเส้นเหยาในลักษณะกว่าใดแฝงความหมายถึงจำนวน 'เจ็ด' เลยนะ"

เจิ้งชวงอึ้งกลับเอ่ยขึ้นอย่างเหนือความคาดหมาย "ในฟูกวามีประโยคหนึ่งกล่าวว่า 'ย้อนซ้ำเส้นทางเดิม เจ็ดวันหวนคืนมา' สรรพสิ่งในใต้หล้าล้วนหมุนเวียนเป็นเลข 'เจ็ด' "

ขณะที่เด็กสาวหลายคนพูดคุยปรึกษากันเบาๆ ภิกษุซ่งจีก็เดินวนรอบต้นท้อไปหนึ่งรอบครึ่งแล้ว เถิงอวี่อึ้งลั่นลมหายใจครุ่นคิด ไม่ถูกสิทธิจะเป็นลักษณะกว่าที่แม่นยำเพียงใดที่ไม่มีทางแทรกจุดพลิกผันใหญ่โตระหว่างต้นไม้สองแถวที่อยู่ใกล้กันถึงเพียงนี้ได้หรอก

นางหันหน้ากลับไปมอง ต้นอินซึ่งสูงเสียดฟ้าสองต้นขยับออกจากตำแหน่งที่เรียกว่า 'ฝั่งตะวันตก' นานแล้ว ทว่าถึงตำแหน่งและทิศทางจะเปลี่ยนแปลงไปเช่นไร มุมทแยงที่เกิดจากป่าท้อและต้นอินซึ่งสองต้นก็ไม่เปลี่ยนแปลง

ด้วยเหตุนี้นางจึงลงถอยหลังไปหลายก้าว ก่อนหันไปหาต้นท้อ
แปดแฉกทางทิศตะวันออกเหล่านี้ แล้วเริ่มนับใหม่ทีละแถว

อึม ทางขวามือแถวแรกปลูกต้นท้อเก้าต้น แถวที่สองปลูกหกต้น...
แต่มาถึงแถวที่แปดกลับปลูกต้นท้อไว้เพียงสี่ต้น

เถิงอวี่อึ้นนับไปนับมา ในใจพลันเกิดประกายสว่างวาบ
ขณะนี้ภิกษุจิ้งจีเริ่มเดินวนรอบต้นไม้เป็นรอบที่สามแล้ว เหลืออีก
เพียงครึ่งรอบสุดท้ายเท่านั้น

เถิงอวี่อึ้นลดเสียงลงกระซิบกับทุกคนว่า "ตามเข้ามา"

นางกล่าวพลางคว่ำมือตู่ถึงหล่นวิ่งตรงไปทางขวามือของภิกษุจิ้งจี
วิ่งไปก็ตะโกนบอกไปว่า "ทำให้ฟ้าซื้อต้องขบขันแล้ว เมื่อครู้พวกเรา
มีตาไว้แวว ต้นที่เจ็ดก็อยู่ตรงนี้ไม่ใช่หรือ"

ภิกษุจิ้งจีหยุดเท้าลง

เถิงอวี่อึ้นก้มหน้าก้มตาวิ่งไป ข้าเลื่องมองทางหางตาพลางนับเลข
ในใจไปด้วย พอนับถึงต้นท้อต้นที่เจ็ดภาพเบื้องหน้าก็เปลี่ยนแปลงอย่าง
ฉับพลัน

เวลาชั่ววู๊ดใจเดียวเท่านั้นพวกนางก็วิ่งกลับมาถึงหน้าประตูห้องโถง
อวีนอยู่อย่างไม่น่าเชื่อ

คุณหนูทั้งหลายหายใจเหนื่อยหอบ เหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นเงาคน
อยู่หน้าประตู กลับได้ยินเสียงพูดคุยของเหล่านักพรตหญิงดังแว่วมาจาก
ในห้องโถง

"เข้าไปหาช่างในตามเส้นทางกลไกแล้ว สุดท้ายก็ไม่เห็นเงาเด็กสาว
พวกนั้นสักคน คงมีสิ่งชั่วร้ายแฝงลงฤทธิ์แน่..."

"ดูท่าคงต้องรบกวนจวินอ๋องแล้ว ช่างกายเขามียอดฝีมือมากมาย

จะต้องเข้าใจได้แน่ๆว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เร็วเข้า รีบส่งข่าวไปยังวังจิ้นต้อง
ข้างอาราม" นี่คือการที่นายแว่ววิตกกังวลของเจ้าอาราม

เด็กสาวเหล่านี้เพิ่งเอาชีวิตรอดจากหายนะร้ายแรงมาได้ ขอบตาจึง
ร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ พอขยับขาได้ก็ชักเท้าวิ่งไปทางห้องโถงวีนสุ่ย
แต่วิ่งไปได้ไม่กี่กล่นก็กลับมองเห็นภิกษุอยู่ตรงหน้าอย่างไม่ทันตั้งตัว จึง
หยุดฝีเท้าด้วยความตื่นตระหนก

เถิงอวี่ฮ้อบหายใจแรง สายตาจ้องมองภิกษุซึ่งจู้ ฐู่แก่ใจดีว่า
มันไม่มีทางเลิกราง่ายๆ เพียงแต่อย่างน้อยพวกนางวิ่งออกมาได้แล้ว
ไม่ต้องเรียกฟ้าไม่ต้องเรียกดินไม่ฆาน* คล้ายติดอยู่ในเขาวงกตอีกต่อไป

นางรีบตะโกนเรียก "เจ้าอาราม!"

เด็กสาวคนอื่นๆ ก็ทยอยร้องเรียกขอความช่วยเหลือ "เจ้าอาราม
พวกเราอยู่ตรงนี้!"

เสียงพูดคุยในห้องโถงวีนสุ่ยเจียบหายกลางคัน ตามมาด้วยเสียง
ฝีเท้าสับสนวนวาย

ภิกษุซึ่งจู้โบกพัดสานไปมาเบาๆ "พระพุทธรองค์ทรงเมตตา อาตมา
กระหายน้ำคอแห้งผาก อุตส่าห์หวังดีนำทางออกจากป่าให้ สีกาทั้งหลาย
ไม่ช่วยอาตมาขอน้ำมาดื่มสักถ้วยก็จะไปแล้ว นี่จะไม่ไร้เหตุผลเกินไป
สักหน่อยหรือ เรื่องใดก็ตามต้องอาศัยवासนา เมื่อครู่ตอนอยู่ในป่าอาตมา
ได้ยินเสียงกระดิ่งสั้นระรัว ฟังแล้วรู้สึกชอบใจเสียจริง ไม่รู้ว่าเป็นของติดตัว
สีกาคนใด ไม่อย่างนั้นก็ให้สีกาผู้นี้ขอน้ำให้อาตมาดื่มแล้วกัน"

เถิงอวี่ฮ้อกยี้มเยาะหยัน เล่ห์เหลี่ยมช่างแพรวพราวนักเชียว

ผู้ถึงหลันกับเจิ้งซวงอินตะคอกเสียงเจียบขาด "อย่าไปตอบมันนะ!"

* เรียกฟ้าไม่ต้องเรียกดินไม่ฆาน หมายถึงตกที่นั่งลำบาก ไม่มีคนช่วยเหลือ

ทุกคนตระหนักดีว่าจะตอบคำถามข้อนี้ไม่ได้เด็ดขาด ทั้งที่รู้แะใจดีว่าเป็นของเถิงอวี่แต่ไม่มีใครส่งเสียงตอบสักคำ

ด้านหลั้ไหวกั้กลับดูเหมือนตกใจขวัญเสียไปแล้ว นางแม่มิมมีปากแน่นสนิท ทว่าสายตากลับเหลือบมองไปทางเถิงอวี่อย่างลนลานแวบหนึ่ง

เถิงอวี่อึ้งไม่ทันรู้ตัวว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แผ่นหลังก็ถูกจู่โจมด้วยพละกำลังมหาศาล กระซากร่างนางกลับเข้าไปในป่าทันที

ตอนลันเจิงโย่วลงจากหลังม้าหน้าประตูอารามนักพรตหญิงอวี่เจินภายในอารามก็ไกลาหล่นวายเป็นหมดแล้ว เหล่านักพรตหญิงวิ่งไปขอความช่วยเหลือจากวังจวินอ่องที่อยู่ข้างเคียง ส่วนหน้าวิหารใหญ่มีคุณหนูทั้งหลายกอดคอกันร้องไห้

พอเจ้าอารามมองเห็นลันเจิงโย่วก็ราวกับพบเจอผู้ช่วยชีวิต เร่งฝีเท้าวิ่งปรีเข้ามาอย่างรวดเร็ว ก่อนคว้าแขนเสื้อลันเจิงโย่วเอาไว้ "ชื่อจื่อรีบช่วยคนเร็วเข้าเถิด เจ้าอมุขยั้้นร้ายกาจยิ่งนัก ข้าไม่บังอาจพูดเหลวไหลแต่มองดูแล้วเหมือนเป็นฝีมือของไฉ่จ้ง"

ตู่ถึงหลันผมแผ่หลดลู่ย่งเหิง ใบหน้าเต็มไปด้วยคราบน้ำตานางแหวกทางวิ่งผ่านทุกคนมาถึงตรงหน้าลันเจิงโย่ว พอเอ่ยปากก็เปล่งเสียงแหบพร่าไม่ต่างจากซอหนูฉินเก่าคร่ำคร่าคันหนึ่ง "น้องสาวถูกภิกษุรูปนั้นจับไปแล้ว กลัวว่าคงจะเป็นนางร้ายมากกว่าดี ขอร้องชื่อจื่อรีบหาวิธีด้วย..."

นางจิตใจนั้นป่วนขนานใหญ่ ใบหน้าซีดขาวดุจกระดาษ พุดไปพุดมาก็คุกเข่าลงเสียงดังโครม

เจิ้งชวงอินกับหลี่ไหวกู้หยาดน้ำตาเอ๋อคลอ เข้ามาพุงตู่ถึงหลัง
ซ้ายขวาคนละข้าง

เจิ้งชวงอินเอ่ยเสียงสะอื้น "โชคดียี่สิบคุณหนูถึงไขปริศนาของภิกษุ
รูปนั้นได้ ไม่อย่างนั้นทุกคนไม่มีทางหนีรอดออกมาแน่"

หลี่ไหวกู้สี่หน้ากระวนกระวาย เตรียมจะเล่าเหตุการณ์ก่อนหน้านี้
ให้ลั่นเจิงโยวฟัง ไม่คาดคิดว่าเมื่อเงยหน้าขึ้นถึงสังเกตเห็นว่าสีหน้าเขา
ย่ำแย่สุดขีด ที่สำคัญไม่รอให้พวกนางเอ่ยปากเล่า จากหน้าห้องโถงใหญ่
ก็เดินถอยหลังสองก้าว แล้วแหงนหน้าขึ้นกวาดสายตามองพร้อมผิวปาก
ส่งสัญญาณครั้งหนึ่ง

จากนั้นได้ยินเสียงสัตว์คำรามดังโหวกสองครั้งที่ด้านนอกอาราม
ทุกคนจึงตกตะลึงไปทันใด

ลั่นเจิงโยวฟังเสียงหินขวานรับกระดิ่งในอกเสื้อที่ดังลั่นไม่หยุด จิตใจนั้น
ร้อนรุ่มดังไฟสุ่มมานานแล้ว ไม่รอให้คนกับสัตว์ป่าที่อยู่ข้างหลังมาถึง
ก็สะบัดชายเสื้อคลุมกระโจนขึ้นไปบนหลังคา

เจ้าอารามซุสุมุดเล่มเล็กในมือขึ้นมาพาลางเงยหน้ามองเงาร่างสีเทาดำ
สายนั้นที่โฉบผ่านไป "ชื่อจื่อ กลไกในอารามเปิดออกแล้ว เอาแผนผัง
ค่ายกลนี้ไปแกะ ไม่อย่างนั้นจะแยกแยะทิศทางไม่ได้"

"ไม่จำเป็น" น้ำเสียงร้อนรนของลั่นเจิงโยวลอยมาแต่ไกล ดูท่าคง
โผนทะยานไปถึงสวนดอกไม้แล้ว

หน้าประตูอารามมีคนเดินเข้ามาเพิ่ม ครั้งนี้กลับเป็นนักพรตเฉ่า
สองคนเจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเชียน เดินเข้ามาก็หันหน้ามองไปทั่วอย่าง
เคร่งเครียด "ชื่อจื่อเล่า"

เจ้าอารามชี้ไปข้างบน "ขึ้นไปนั่นแล้ว"

เงาร่างสองสายโอบอุบผ่านไป นักพรตเฒ่าทั้งสองก็กระโดดขึ้น
หลังคาไปด้วย ทว่าไม่นานนักก็ได้ยินเสียงพวกเขาร้องโวยวายจาก
ข้างบนนั้นว่า "บ้าจริงเชียว ไยที่นี้หน้าตาอย่างกับเขาวงกตเลยเล่า
หมุนไปหมุนมาทำเอาคนเวียนหัวไปหมด ยายเฒ่าจิ้งเงิน เจ้าเปิดเขา
วงกตของรักของหวงในอารามพวกเจ้าแล้วไซ้หรือไม่รีบบอกข้ามาเร็วว่า
ต้องเดินอย่างไร!"

เงิ๋วอี้อี้กุ่มกระบี่เสียวหาไวมั่นขณะแยกแยะทิศทาง เมื่อครู่
ภิกษุรูปนั้นใช้อาคมปีศาจจับตัวนางมา เดิมทีนางนึกว่าจะกลับเข้ามา
ในป่าท้ออีก ไม่คิดว่าพอเท้าแตะพื้น สองฝั่งกลับเป็นผืนหินแคบยาว
บนผืนหินทุกระยะสองสามก้าวจะจุดตะเกียงติดผนังไว้ดวงหนึ่ง เปลวไฟ
วูปไหวเล็กน้อย ส่งแสงให้ทางเดินเบื้องหน้าแลดูมืดสลัวน่าสะพรึงกลัว
เป็นพิเศษ

ที่เป็นสถานที่แห่งใดกันแน่ นางครุ่นคิดอย่างสงสัย ก่อนหน้านี้นี้
มองสำรวจการวางแผนผังในอารามไปคร่าวๆ แล้วไม่เคยเห็นการประดับ
ตกแต่งเช่นนี้มาก่อน หรือจะเป็นวังใต้ดินของอารามนักพรตหญิงอี้อี้เงิน...

เงิ๋วอี้อี้รวมสมาธิเสียวหู่ กลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยแม้แต่หน่วย
กระทั่งกระดิ่งเสวียนอินที่สั่นไม่หยุดมาตลอดก็ประหนึ่งโดนสูญพลังหายไป
ครึ่งหนึ่ง เสียงแผ่วเบาอ่อนแรงกว่าเดิม ไช้ มีความเป็นไปได้

เงิ๋วอี้อี้คาดเดาว่าไน้จ้งอาจไม่อยู่แถวนี้ ฉะนั้นจึงเร่งโคจรกำลังภายใน
เต็มที่แล้วเดินย่องไปข้างหน้าอย่างเงียบงัน ไน้จ้งอิทธิฤทธิ์ล้นเหลือปานนั้น
ต่อให้นางไม่ยับยั้งเขี่ยอน ก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาของมันเป็นอยู่ดี ก่อนมันจะ
ย้อนกลับมาหาเรื่องนาง ไม่สู้เดินสำรวจคลำทางไปให้ทั่วดีกว่า หากว่า

นางโชคดี ไม่แน่ว่าอีกประเดี๋ยวจาคลำเจอบประตูกิด* ก็เป็นได้

นางใช้มือคลำก้อนอิฐบนผนังพร้อมกับเดินไปตามทางข้างหน้า
เงียบๆ พอเห็นว่าอีกไม่ไกลก็จะเดินถึงหัวมุม ทุกอย่างเป็นไปอย่าง
ราบรื่นมาก ไม่ว่าทางซ้ายหรือขวาก็สามารถไปได้หมด นางลั้งเลว่า
จะเลี้ยวไปทางซ้ายหรือเลี้ยวไปทางขวาดี คิดไม่ถึงว่าในตอนนี้อะ
กระดิ่งเสวียนอินจะลั่นอย่างรุนแรง

ต่อจากนั้นมุมทางขวาก็มีเสียงลั่นเอี้ยดฮึดอย่างกะทันหัน คล้ายว่า
มาสู่คทางเดินและมีคนผลักประตูเดินเข้ามา แล้วเงิงอวี้ก็ไ้ยินเสียง
ผีเท้าไม้รีบไม้ร่อนกับเสียงโบกพัดสานนั้น

เจ้าตัวนั้นย้อนกลับมาแล้ว!

หัวใจเงิงอวี้ก็เต้นแรงแทบกระดอนมาถึงคอหอย หากเดินไป
ข้างหน้าต่อมีแต่จะถูกโน้จ้งจับตัวได้ จึงจำต้องถอยกลับไปตามเส้นทางเดิม
ไหนเลยจะรู้ว่าเพิ่งถอยไปได้ไม่กี่ก้าว แผ่นหลังนางจะมีผนังมาขวางกั้น
เอาไว้

นางตกใจจนหันขวับกลับไปมอง เมื่อครูนี้อย่างเป็น...

ไม่สิ ทางเดินยาวเหยียดปานนั้นจะหดสั้นลงมากถึงเพียงนี้ใน
ชั่วพริบตาได้อย่างไร

เงิงอวี้ก็ไม่มีเวลามาทำความเข้าใจเรื่องพวกนี้แล้ว นางยกแขน
สองข้างขึ้นมากล้ามผนังสองฝั่งอย่างว่องไว ทางเดินสายนี้สามารถยึดได้
หดได้ บนผนังต้องฝังกลไกเอาไว้แน่ ทว่าลองค์ล้าหาไปที่ละซุ่นแล้วนาง
ก็ยังคล้าหากลไกไม่พบ ส่วนเสียงผีเท้านั้นก็กลับกระซ้นซิดเข้ามาทุกที

* ประตูกิด คือหนึ่งในแปดประตูในศาสตร์จีนเต๋นจ๋า ได้แก่ ประตูเปิด (ไคเหมิน) ประตูหยุด (ชิวเหมิน)
ประตูกิด (เซิงเหมิน) เป็นสามประตูมงคล ประตูตาย (สือเหมิน) ประตูกลัว (จิงเหมิน) ประตูเจ็บ (ซางเหมิน)
เป็นสามประตูอัปมงคล ส่วนประตูกัน (ตู้เหมิน) ประตูภาวะ (จิงเหมิน) เป็นสองประตูที่เป็นกลาง

สมควรตายนัก! ไน้จ้งเดินเร็วยิ่งกว่าที่นางคิดเอาไว้เสียอีก

ข้างหูเกิงอวี่อี้มีเสียงดังอื้ออึง รู้สึกปวดแสบปวดร้อนในกระเพาะ เป็นระลอก สองมือคลำหาสะเปะสะปะอย่างบ้าคลั่ง ร้อนใจจนไม่รู้จะทำ เช่นไรดี เมื่อเห็นว่าอีกห้วงมุดเดียวเท่านั้นภิกษุหน้ายิ้มก็จะปรากฏตัว ตรงหน้าแล้ว นางก็สุดลมหายใจเข้าเอือกใหญ่ ตัดสินใจเด็ดเดี่ยว ว่าจะสู้ตายกับเจ้าสิ่งนั้น ผันทางขวาพลันยุบหาย ชั่วอึดใจเดียวก็มีคน กระชากนางเข้าไปในผนัง

เกิงอวี่อี้กระแทกเข้ากับอ้อมอกบุรุษผู้หนึ่งอย่างไม่ทันตั้งตัว ตกใจ จนขวัญหนีดีฝ่อ คิดว่าไน้จ้งหายตัวเข้ามาอยู่ในห้องลับด้านหลังผนัง นางฉะฉานกุมกระบี่เสี้ยวหยกแน่นเตรียมป้องกันตัว ทว่าคนผู้นั้นกลับ ปิดปากนางไว้ทันที

"ไม่ต้องกลัว นี่ข้าเอง"

63

ลิ่นเจิงโย่ว?

หัวใจเถิงอวี้เต๋นแรงจนเกือบกระดอนออกมาจากคอหอย รอบกายมืดทึบไร้แสงสว่าง ไม่อาจมองเห็นรูปร่างหน้าตาของเขาได้กระจ่างไปชั่วขณะ โชคดีที่อยู่ใกล้ชิดกัน นางจึงได้กลิ่นหอมสดชื่นจางๆ จากสาบเสื้อของเขา คืบนั้นที่คุฤหาสน์เลื้อไต่ นางก็ได้กลิ่นเจ้าไต้่วที่หอมเช่นนี้เหมือนกัน คาดว่าคงเป็นเครื่องหอมล้ำค่าสิ่งซ่อที่เป็นบรรณาการจากต่างแดนอย่างแคว้นผอหลั้ว นอกจากลิ่นเจิงโย่วแล้ว นางยังไม่เคยเห็นผู้อื่นใช้มาก่อน

น้ำเสียงก็ใช้ กลิ่นกายก็ถูกต้อง เป็นเขาจริง ๆ ด้วย เถิงอวี้เต๋นเป่าปากด้วยความโล่งอก เมื่อครุ่นงัดต้นตระหนกเก็บไปจนลืมหายใจ พอลิ่นเจิงโย่วปรากฏตัว ในที่สุดนางก็สามารถหอบหายใจได้แล้ว ทว่าพอนางขยับร่างกายดูจึงตระหนักได้ว่าลิ่นเจิงโย่วยังใช้มือปิดปากนางไว้

ไน้จ้งยังวนเวียนอยู่ตรงทางเดินด้านนอก บางทีลั่นเจิงโย่วคงกลัวว่านางจะร้องไวยวายถึงไม่ยอมปล่อยมือ นางผ่อนลมหายใจเข้าออกอย่างระมัดระวัง ก่อนเอนตัวแนบไปกับแผงอกเขาหนึ่งๆ พลันพบว่ากระดิ่งเสวียนอินบนข้อมือไม่สั่นส่งเดชอีก คาคเตาในใจว่าลั่นเจิงโย่วคงเล่นลูกไม้อะไรกับช่องแคบหลังผนังหินตรงนี้

ลั่นเจิงโย่วก็คอยสังเกตท่าที่ตอบสนองของเถิงอวี้วี้ เขาเดินเข้ามาในอุโมงค์ใต้ดินสักพักแล้ว บัดนี้เริ่มคุ้นชินกับความมืดเบื้องหน้า เถิงอวี้วี้มีดวงตาดวงมาหาได้เปรียบเช่นนี้เอง แม้จะอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมอันมืดมิดเช่นนี้ ทว่านัยน์ตาก็ยังคงเปล่งประกายระยิบระยับ จนเขามองเห็นความหวาดกลัวของนางชัดเจนเต็มสายตา

เขาอดทนรอให้นางคลายความระแวงลง ไม่นานเขาก็รู้สึกร่างกายนางไม่แข็งทื่อดังเดิมแล้ว เข้าใจว่านางคงจำเขาได้ จึงถอนหายใจโล่งอกไปเปลาะหนึ่ง ทว่าพอเคลื่อนไหวถึงพบว่าแผ่นหลังตนเองเปียกเหงื่อชุ่มโชก ตลอดทางมานี้เขาร้อนจนเกินไป ของวิเศษที่พกติดตัวก็มีไม่มากทำได้เพียงสร้างชายอาคมเรียบง่ายไว้ในผนังอย่างเร่งรีบ เมื่อมีชายอาคมขวางกั้นเอาไว้ กระดิ่งเสวียนอินก็ไม่อาจสัมผัสถึงกลืนอายุชั่วร้ายจากร่างของไน้จ้ง ส่วนไน้จ้งคงหาพวกเขาไม่พบในชั่วครู่ชั่วยาม โดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าห้ามส่งเสียงดังจนเกินไป

เขาตัวคนเดียวรับมือกับไน้จ้งไม่ไหว ช่วยเถิงอวี้วี้ออกไปให้ได้ก่อนค่อยว่ากัน

เถิงอวี้วี้ยืนกลั่นลมหายใจประเดี๋ยวหนึ่ง จู่ๆ ก็รู้สึกคันคออย่างประหลาด นางกลัวว่าจะเผลอหลุดเสียงไอออกมา จึงรีบขบกัดริมฝีปากตนเองแน่น

ลื่นเชิงโยวกำลังรวบรวมสมาธิฟังเสียงฝีเท้าในจ้ง อยู่ๆ ฝ่ามือก็คัน ยวบยิบอย่างไม่ทันตั้งตัว ความนุ่มหยุ่นนั้นยังมาพร้อมกับไอร้อนชื้นเบาบาง ชुकคิดได้ว่าเป็นริมฝีปากของเถิงอวี่อี่นั้นเอง ประหนึ่งแนบชิดกับฝ่ามือเขาเพื่อเอื้อนเอ่ยวาจา

แผ่นหลังเขาชาวาชขึ้นมาอย่างกะทันหัน สัมผัสกลางฝ่ามือที่ไม่คุ้นเคยเอาเสียเลยพาให้ร่างกายรู้สึกอ่อนยวบไร้เรี่ยวแรง ไส้ลามจากท่อนแขนแล้วกระโจนเข้าสู่ก้นบั้งหัวใจเขาโดยตรง

เขารีบปล่อยมือในทันใด ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าไน้จ้งยังเดินเตร็ดเตร่อยู่ตรงทางเดินด้านนอก จึงจำต้องปิดปากนางไว้อีกครั้ง แต่หัวใจของเขาเต้นกระหน่ำอย่างบ้าคลั่งดุจม้าป่า ในลำคอบีบแน่นจนอึดอัดเล็กน้อย ประหนึ่งในช่วงฤดูร้อนเพิ่งเล่นจ๊วยมารอบหนึ่ง แล้วต้องรีบหาน้ำดื่มดับความกระหายจนคอแห้งผาก

ในตอนนี้องเถิงอวี่อี่ค่อยๆ ปรับเข้ากับคามมืดเบื้องหน้า นางมองเห็นสีหน้าแปลกพิกลของลื่นเชิงโยวโดยไม่ได้ตั้งใจ จึงอดตะลึงงันไม่ได้

สีหน้าลื่นเชิงโยวราวกับบอกว่า 'เจ้าจะรีบไปที่ใด รอให้ข้าปล่อยมือก่อนค่อยพูดไม่ได้หรือไร'

เถิงอวี่อี่นั่งอิงไป ตนเองแค่อยากจะไอบาๆ กลับกระตุ้นให้เขามีท่าที่ตอบสนองมากยิ่งเพียงนี้ ลอบคาดเดาว่าเขาคงเข้าใจผิดว่านางจะเอ่ยปาก กิริยาร้อนพั๊กหน้าบอกให้รู้ว่านางเข้าใจดี ไม่มีทางพลั้งปากเอ่ยวาจาเป็นอันขาด

อาถัปกรณ์ยาเช่นนี้พลอยทำให้มือของลื่นเชิงโยวเคลือนไหวตามไปด้วย ส่วนลึกในหัวใจเขาชาวาชขึ้นมาอีกระลอก พอลองคิดทบทวนดู

คราวนี้คงไม่มีอะไรต้องสั่งกำชับแล้ว ปิดปากนางต่อไปดูเหมือนจะไม่ค่อยดีเท่าไร ดังนั้นจึงรีบปล่อยมืออย่างรวดเร็วเพื่อยับยั้งไฟพวกจากเข็มขัดเตี้ยเชือกที่คาดเอวไว้ออกมาจุดไฟ

พอเขาปล่อยมือลง ความรู้สึกแปลกประหลาดในใจก็บรรเทาลงไม่น้อย

เปลวไฟวูบไหวในความเงียบวังสงสว่างไปทั่วบริเวณในพริบตา เขาสงบสติอารมณ์ลง แล้วเริ่มให้ความสนใจกับความเคลื่อนไหวด้านนอก

ถึงอวี้อีกก็หันหน้ามองสำรวจไปรอบกาย ยามนี้ถึงสังเกตเห็นส่วนที่เรียกว่า 'ในผนัง' คือทางเดินคับแคบปูด้วยแผ่นหินนี้เอง ที่สำคัญไม่ได้กว้างโล่งกว่าทางเดินด้านนอกเท่าใด ถึงแม้จะเดินเคียงข้างกันไปเพียงสองคน ก็ยังหนีไม่พ้นชนโดนผนังหินสองฝั่ง แต่เส้นทางสายนี้ทอดยาวลึกเข้าไปราวกับมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด แตกต่างจากทางเดินสายนั้นของอีกฟากหนึ่งมากทีเดียว

นางหันหน้ากลับมาเหลือบมองลึนเจิงโย่ว เขาเงยหูฟังเสียงฝีเท้าของไฉ่จิ้ง สีหน้าจดจ่อมุ่งมั่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ที่ผ่านมามองลึนเจิงโย่วปะทะกับภูตผีปีศาจมาตั้งหลายครั้งแล้ว แต่ไหนแต่ไรมาเขาอยากสู้ก็สู้ อยากรวบตัวก็รวบตัว ไฉนเลยจะต้องระมัดระวังตัวไปเสียทุกอย่างเช่นในครั้งนี้

ถึงอวี้อัดปาดเหงื่ออยู่ในใจไม่ได้ ไฉ่จิ้งนี้เป็นอมมนุษย์ตัวสำคัญที่ร้ายกาจตามคาดจริงๆ

ไฉ่จิ้งเดินวนเวียนอยู่พักใหญ่ คล้ายว่าเพราะตามหาถึงอวี้อี้ไม่พบ จึงเปลี่ยนใจเดินไปทางซ้ายมือแล้ว เสียงฝีเท้าห่างไกลออกไปทุกขณะ

จนกระทั่งเจียบหายไปอย่างสิ้นเชิงตรงทางเดินด้านนอก

ลิ่นเจิงไย่รออยู่ชั่วครู่จนมั่นใจว่าไฉ่จางจะไม่ย้อนกลับมาเร็วๆ นี้แน่ ก็หยิบโซ่สีเงินเส้นหนึ่งจากในอกเสื้อส่งให้เถิงอวี้วี้ พร้อมบอกกับนางว่า "ถือโซ่เส้นนี้เอาไว้แล้วเดินตามเข้ามา"

เถิงอวี้วี้รีบรับโซ่เส้นนั้นเอาไว้ในมือ แต่ก่อนเห็นเวลาลิ่นเจิงไย่ใช้งานโซ่สีเงินจะส่งเสียงดังเคร้งๆ เดิมทีนึกกว่าจะเป็นของที่ทำจากเหล็ก เย็นเยียบแข็งกระด้าง ไม่คาดคิดว่าพอฝ่ามือแตะโดนกลับกลายเป็น สิ่งที่มีเนื้อหนังอ่อนนุ่มแผ่ไอร้อนผ่าว

สัมผัสนี้ทำให้เถิงอวี้วี้คิดถึงงูขึ้นมา ไม่วี หนอนผีเสื้อตัวใหญ่ยักษ์ นางรู้สึกพรุนพรึงอยู่ในใจ จะจับก็ไม่ไหว จะปล่อยไปก็ไม่ดี คิดดูใหม่อีกที ในเมื่อเป็น 'สัตว์ไร้ขา' ก็คงจะเป็นหนอนที่มีเนื้อหนังตัวหนึ่งอยู่แล้ว ต้องโทษที่นางกลัวงูมาตั้งแต่เด็ก จนเกือบจะล่วงเกินของดื้ออย่างนี้ไปแล้ว

"เจ้าคงไม่ได้นึกว่าหนอนล่ำมวิญญานเป็นสัตว์ที่ตายแล้วกระมัง" ลิ่นเจิงไย่ขำเลื่อมมองนางและชิงเดินนำหน้าไปก่อน "มันยังมีชีวิตอยู่ ยามควบคุมสิ่งชั่วร้ายมันจะกลายร่างเป็นอาวุธแหลมคม หากเป็นเวลา ปกติก็คือหนอนอวบอ้วนตัวหนึ่งนี่เอง เจ้าตัวใหญ่ด้านนอกเล่ห์เหลี่ยม แพรพราว หากใช้เชือกกรรมดำนำทางเจ้ากับข้าอาจถูกกลไกแยกออกจากกันทุกเมื่อ ใช้เจ้านี้ก็ไม่ต้องกลัวแล้ว มันสามารถปิดเป้าสิ่งชั่วร้าย ได้ด้วย ประเดี๋ยวเจ้าถือเอาไว้ให้ดี ตามหลังเข้ามาอย่าให้ห่างแม้แต่ว่าเดียว"

เถิงอวี้วี้ฟังเข้าใจกระจ่าง นางรีบตอบว่า "ได้เลย" จากนั้นก็จับ หนอนล่ำมวิญญานไว้อย่างแน่นหนาตามคำบอก คิดไปคิดมายัง ไม่ว่างใจ หากนางมือสั่น ไม่น่าว่าหนอนตัวนี้อาจหลุดจากมือนางไปได้

ดังนั้นนางจึงกระซิบบอกหนอนล่ามวิญญาณเบาๆ ว่า "ลวงเกินแล้ว"

เถิงอวี่อื่ก้าวเดินพลางพันร่างมันรอบแขนตนเองหลายทบ หากมิใช่เพราะหนอนล่ามวิญญาณจู่ๆ ก็ส่งเสียงร้องประหลาดดังขึ้นมา นางแทบอยากจะผูกหางหนอนตัวนี้เป็นเงื่อนตายด้วยซ้ำ

ลื่นเชิงไย่จูงเถิงอวี่อื่เดินไปข้างหน้าได้ระยะหนึ่ง พอได้ยินเสียงร้องของหนอนล่ามวิญญาณก็จำต้องหยุดฝีเท้าลงพลางถามอย่างสงสัย "เถิงอวี่อื่ เหตุใดเจ้าชมเหงะรังแกได้แม้กระทั่งหนอน"

เถิงอวี่อื่เร่งฝีเท้าเดินเข้าไปหาเขา "ข้ามีหรือจะกล้ารังแกสมบัติล้ำค่าของชื่อจื่อ ข้าเพียงอยากพันมันรอบแขนตนเอง ไม่รู้เลยว่าลำตัวมันจะลื่นมือเช่นนี้ เจ้าโน้จั้นนั้พลังมหาศาลไร้ขอบเขต ไม่พันเอาไว้มันแน่นๆ แค่นี้ปะทะกันเล็กน้อย ข้าก็คงถูกเหวี่ยงออกไปแล้ว"

ช่างรักถนอมชีวิตโดยแท้ หนอนล่ามวิญญาณจะพันร่างคนด้วยตนเอง ไหนเลยจะตื่นหลุดไปได้ง่ายๆ อย่างนั้น

แต่เพื่อให้นางสบายใจ สุดท้ายเขาก็บอกออกไปว่า "อย่างนั้นก็พันรอบเอวเอาไว้เถอะ"

เถิงอวี่อื่นิ่งจิ่งไป แต่ทำเช่นนั้นปลอดภัยกว่าพันแขนจริงๆ หลังจับมันขดพันเรียบร้อยแล้วนางก็ได้ยินลื่นเชิงไย่ท่องคาถาเบาๆ ไม่กี่ประโยค หนอนตัวนั้นเลื้อยรอบเอวนางสองสามรอบอย่างเกียจคร้านก็นิ่งสนิทไป

เถิงอวี่อื่ลองออกแรงดึงเล็กน้อย พบว่าไม่ขยับเขยื้อนอย่างที่คิด ในใจนางลอบยินดีปรีดาและเริ่มเดินตามลื่นเชิงไย่ไปข้างหน้าต่อ

ลื่นเชิงไย่จูงเถิงอวี่อื่เดินไปอีกครู่ใหญ่ กลับแทบไม่รู้สึกรังเกียจถึงน้ำหนักในมือมากนัก เขาเริ่มไม่สบายใจขึ้นมา จึงต้องหันกลับไปมองให้แน่ใจ

หลายครั้ง

ใช่แล้ว หนอนล่ำมวิญญานพันรอบเอวถึงอวิ้ออย่างแน่นหนา เพียงเพราะนางตัวเบาหวิว จึงทำให้เขารู้สึกว่านางกำลังล่องลอย มองยืดยันแล้วก็ครุ่นคิดว่าโรคไข้ระแวงสามารถแพร่ใส่กันได้ด้วยหรือ ทั้งที่เขาู้สึกพอใจที่หนอนล่ำมวิญญานพึ่งพาได้มากเช่นไร แต่พอถึงอวิ้อ วิตกังวลเกินกว่าเหตุ เขาก็พลอยเป็นห่วงไปด้วย

เมื่อย้อนคิดถึงในอดีตหนอนล่ำมวิญญานเคยพันแต่ร่างภูติผีปีศาจ มาทั้งนั้น เวลาพวงกิ่งชั่วร้ายดินร่นขึ้นมาแต่ละตัวล้วนมีพลังมากมาย เหลือเกิน เขาจับพวกมันจนเคยชิน นี่เป็นครั้งแรกที่ใช้โชสีเงินพันร่าง เด็กสาวผู้หนึ่ง จึงรู้สึกผิดปกตอย่างเลียงไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อเด็กสาวผู้นี้ คือถึงอวิ้อ ยิ่งทำให้เขารู้สึกแปลกไปจากเดิม

"จริงสิ พวกเจ้าเจอไน้จิ้งที่ใด" เมื่อครู่ตอนเข้าอารามมา เพราะเขา รีบร้อนมาช่วยชีวิตคน จึงไม่มีความอดทนมานั่งฟังว่าคุณหนูเหล่านั้น พุดอะไรบ้าง เพียงแต่มีประโยคหนึ่งที่เขากลับจำขึ้นใจ วันนี้หากไม่ใช่เพราะ ถึงอวิ้อไขปริศนาของไน้จิ้งได้ คุณหนูเหล่านั้นคงไม่มีทางหนีรอดออกมา แล้ว แต่ในคัมภีร์ร้อยปีศาจกล่าวว่าปริศนาของไน้จิ้งมิใช่จะหาคำตอบเจอ ง่ายตายปานั้น เขาอยากรู้สถานการณ์ในขณะนั้นอย่างยิ่ง

ถึงอวิ้อเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในป่าท้อก่อนหน้านั้นให้เขาฟัง

ลื่นเชิงโยวนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา รู้อยู่แล้วว่านางเจ้าเล่ห์แสนกล แต่ คาดไม่ถึงว่านางจะมองออกรวดเร็วถึงเพียงนี้ว่าป่าท้อยังมีกลไกลับ ซ่อนอยู่ โดยจะทำหน้าที่อำพรางทางเข้าวังใต้ดินเอาไว้ ภายนอกเป็น ต้ากั่วกัว ทว่าแท้จริงแล้วจำนวนต้นท้อแต่ละแถวในป่าไม่เท่ากัน จะเรียงรายปะปนอย่างไม่สม่ำเสมอ แอบสอดคล้องกับลักษณะกว่า

ทั้งสิบสองเดือน คนทั่วไปมองผิวเผินเห็นต้ำกั้วว่าก็นึกว่าตนเองหาคำตอบเจอแล้ว ไม่มีทางลงนับจำนวนต้นท้ออย่างละเอียดซ้ำอีก

"เมื่อก่อนเจ้าเคยมาอารามนักพรตหญิงอวี๋เจินนี้หรือ"

เถิงอวี๋อู้ส่ายหน้าปฏิเสธ "ข้าไม่เคยมา เมื่อเข้าข้าได้ยินคนเล่าข่าวลือของอารามนี้ให้ฟัง ตอนออกมาเล่นสนุกกันก็เริ่มสังเกตแผนผังรอบตัวระหว่างนั้นยังพุดคุยเกี่ยวกับลักษณะกั้วในป่ากับพี่สาวด้วย ตอนภิกษุรูปนั้นถามพวกเรา จึงไม่ถึงขั้นอ้ออึ้งตอบไม่ถูก ชื่อจื่อ ท่านก็รู้เรื่องกลไกในอารามนักพรตหญิงอวี๋เจินใช่หรือไม่"

"ตอนเด็กๆ เคยมาเล่นนะ"

แต่ในปีนั้นเขาอายุสิบขวบ หลังไชปริศนาทั้งหมดในอารามได้ เขาก็ร้านจะมาเที่ยวเล่นที่นี่แล้ว

เถิงอวี๋อู้จ้องมองท่ายทอยของลินเจิงโย่ว ตั้งแต่เล็กมานางไม่เคยรู้สึกเลื่อมใสใครสักคนมาก่อน เวลานี้กลับรู้สึกชื่นชมความสามารถของลินเจิงโย่วจากใจจริง เมื่อครู่หากมิใช่เพราะลินเจิงโย่วมาถึงทันการณ์ คาดว่านางคงเป็นอาหารว่างของโน้จ้งไปแล้ว

นางหันหน้ามองสำรวจไปรอบทิศ "นี่พวกเรากำลังอยู่ในวังใต้ดินสินะ"

ลินเจิงโย่วส่งเสียงอึมชานรับ

"ใช่แล้ว ตอนชื่อจื่อมาถึงมองเห็นตวนฝูบ้างหรือไม่"

"ตวนฝู? ข้าไม่เห็น"

เถิงอวี๋อู้รู้สึกงุนงง "น่าแปลกแล้ว ก่อนเกิดเรื่องตวนฝูเข้ามาในอารามแล้วชัดๆ ตอนเกิดเรื่องกลับบังเอิญไม่อยู่ เวลานานถึงเพียงนั้นตวนฝูจะไปอยู่ที่ใดกัน"

ลินเจิงโยวชะงักงัน

เถิงอวี่้อลอบคิดในใจ คงไม่ใช่มีคนคาดการณ์ได้ล่วงหน้าว่าจะ
เกิดเรื่องในอาราม จึงหลอกล่อตนผู้ออกไปก่อน?

ความคิดนี้น่าเหลือเชื่อเกินไปแล้ว นางคิดทบทวนแล้วเอ่ยว่า "ชื่อจื่อ
เห็นคุณหนูใหญ่เฝิงกับคุณหนูรองเฝิงหรือไม่ บุตรสาวฝาแฝดคู่ นั้นของ
เฝิงเจิ้นนั้นอย่างไร"

ลินเจิงโยวจำได้เพียงว่าตอนนั้นในกลุ่มคนไม่เห็นพวกเถิงอวี่้อันยาบ่าว
แต่เขาไม่ได้สังเกตคนอื่นเลย

"พวกนางสองคนมีอันใดหรือ"

"ก่อนเกิดเรื่องอยู่ๆ พวกนางก็หายไป ต่อมาตอนไน้จังกักขังพวกเราไว้
บุตรสาวสองคนของสกุลเฝิงก็ไม่ปรากฏตัวมาตั้งแต่นั้น"

ลินเจิงโยวหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ "ก่อนไปไม่ได้บอกกล่าวใครไว้?
แต่ก็มาหายไปกะทันหันอย่างนี้?"

"ใช่แล้ว อุจี่ให้คนออกตามหาพวกนางไปทั่ว แต่ยังไม่ทันหาพี่น้อง
สกุลเฝิงเจอ ไน้จังก็กก็เผลอมาแล้ว"

สีหน้าลินเจิงโยวเผยอารมณ์ซับซ้อน ระหว่างพูดคุยกันอยู่ก็เดินเลี้ยว
โค้งหนึ่ง พบว่ามีบันไดตั้งอยู่ปลายทาง ขึ้นบันไดผ่านตรงขึ้นไปชั้นบน
ดูท่าตรงนี่คือทางออกแน่แล้ว

เถิงอวี่้อถามอย่างฉงนใจ "ไม่ใช่ว่าข้างบนยังมีวังใต้ดินอีกชั้นกระมัง"

ลินเจิงโยวจึงอธิบาย "มีทั้งหมดสองชั้น ตอนยังไม่เปิดกลไกวังใต้ดิน
ชั้นบนสุดนั้นจะเป็นอักษรคำว่า 'เว้า' ส่วนชั้นล่างเป็นอักษรคำว่า 'นูน'*
ตรงกลางระหว่างสองชั้นนี้จะมีแท่นไม้หินที่หมุนได้ ขอเพียงเปิดกลไก

* อักษรเว้า (凹) และอักษรนูน (凸)

วังใต้ดินสองชั้นจะเกิดมูมตัดกลับ ในขณะที่เดียวกันจะมีทางเดินยาวบ้าง
สั้นบ้างโผล่มานับไม่ถ้วน แล้วก็ชักคนเอาไว้ข้างในนี้"

เถิงอวี่อียักหน้ารับรู้

ลื่นเจียงโยวยังอธิบายเพิ่มอีกว่า "พอเดินพ้นบันไดจะไม่มีข่ายอาคม
ขวางกั้น ไน้จึงจะสัมผัสกลิ่นอายของเจ้ากับข้าได้อย่างรวดเร็ว ขึ้นไปแล้ว
ไม่ต้องพูดอะไร หากเกิดโชคดีไม่นานจะเดินออกไปได้ แต่หากพบไน้จึงเข้า
คงต้องดูตามสถานการณ์"

หัวใจเถิงอวี่อียักแน่น เดินตามลื่นเจียงโยวขึ้นบันไดด้วยฝ่าเท้า
เยียบกริบ พอมาถึงด้านบนสุดของบันได ลื่นเจียงโยวไม่รีบร้อนชะเง้อตัว
ออกไป แต่หยิบแผ่นยันต์ที่ขยำเป็นก้อนกลมออกมา ก่อนจุดไฟฟู่แล้ว
เขวี้ยงออกไป

ลูกไฟดวงนั้นกลิ้งหลุนๆ ไปบนทางเดินคับแคบที่ทอดตัวยาว กลิ้งไป
ไกลลิบเปลวไฟถึงมอดดับลง

ดูทำไน้จึงคงไม่ได้อยู่แถวนี้

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3QwGYSK>